

ПИЕР ЛЬОМЕТР АЛЕКС

Част 1 от „Комисар Камий Верховен“

Превод от френски: Зорница Китинска, 2014

chitanka.info

1

Алекс обожава да го прави. Близо час вече пробва, чуди се, тръгва, връща се, пак пробва. Перуки и дегизировка. Може да откара така цели следобеди.

Преди три или четири години съвсем случайно попадна на магазинчето на булевард „Страсбур“. Не че го загледа сериозно, влезе от чисто любопитство. Ала щом се видя червенокоса, така се слиса и толкова преобразена изглеждаше, че купи перуката на мига.

Алекс може да носи почти всичко, защото е същинска красавица. Невинаги е била, случи се в юношеството ѝ. Преди това беше грозновато и ужасно мършаво момиченце. Но щом нещата се отприщиха, се получи своеобразна приливна вълна, тялото ѝ се измени отведнъж, човек би рекъл, че гледа извайване на бърз каданс, и няколко месеца по-късно Алекс вече беше самата прелест. И понеже никой не очакваше подобно ненадейно изящество, като се почне от самата нея, тя така и не успя да повярва напълно в метаморфозата. До ден-дневен.

Например не бе и помисляла, че една рижка перука би могла да ѝ стои толкова добре. Истинско откритие. Не беше подозирала колко мащабна и дълбока може да бъде промяната. Перуката е нещо твърде повърхностно, но необяснимо защо, тя имаше усещането, че животът ѝ вече действително не е същият.

Макар че така и никога не сложи тази перука. Още щом се прибра, осъзна, че е от най-ниско качество. Изглеждаше фалшива и грозна, направо мизерна. Хвърли я. Не, не в кофата, а в едно чекмедже на скрина. Понякога я вадеше и се гледаше с нея. Колкото и противна и крещяща да бе перуката в стил: „аз съм от най-долнопробна синтетика“, това беше без значение; в огледалото Алекс съзираше възможности, в които ѝ се искаше да вярва. Върна се на булевард „Страсбур“ и дълго оглежда качествените перуки, някои доста скъпички за нейната заплата на медицинска сестра по заместване, но пък ставаха за носене. И се започна.

В началото не беше лесно — на човек трябва да му стиска. Ако сте като Алекс, с куп комплекси, може и половин ден да мине, докато се пристрашите. Да натъкмите точния грим, да подберете дрехите, обувките чантата (всъщност да изнамерите онова, което подхожда сред нещата, дето вече имате — няма как да купувате всичко наново всеки път щом смените главата си...) След това обаче излизате на улицата и мигом се превръщате в някой друг. Не наистина, но почти. Не може да промени живота ви, ала помага времето да минава, особено когато вече нямате кой знае какви очаквания.

Алекс обича характерните перуки, които изпращат ясни послания като: „Знам за какво си мислите“. Или: „По математика също съм много добра“. Онази, която носи днес, казва нещо от рода на: „Мен няма да ме откриете във фейсбук“.

Взема един модел, наречен „Ърбан Шок“, и в този миг зърва мъжа през витрината. Той е на отсрещния тротоар и сякаш чака някого или нещо. Трети път за два часа. Следи я. Сега вече е сигурна. Ама защо мен? Това е първият въпрос, който си задава. Като че всички други момичета може да бъдат следени от мъже, а тя не. Като че не усеща погледите им върху себе си непрестанно и навсякъде, в транспорта, по улиците. В магазините. Алекс се харесва на мъжете от всички възрасти, предимство си е да си на трийсет. И въпреки това винаги се изненадва. „Има толкова по-хубави от мен.“ Горката Алекс, все не вярва в себе си, вечно е в плен на съмненията. Още от дете. Заекваше чак до юношеството. Случва се и сега, когато е стъписана.

Не познава този мъж, подобна физика би я впечатлила, не, не, никога не го е виждала. Пък и тип на петдесет да следи момиче на трийсет... Не че се е вкопчила в някакви принципи, но ѝ е чудно, това е.

Алекс се заглежда в други модели и се прави, че се колебае, а после прекосява магазина и застава в един ъгъл, откъдето може да наблюдава тротоара. Сигурно е бил спортист, човек би рекъл, че в дрехите му е някак тясно, тежък мъж. Докато гали една руса, почти бяла перука, тя се мъчи да се сети в кой точно момент бе забелязала присъствието му за пръв път. В метрото. Зърна го в дъното на вагона. Погледите им се срещнаха и бе успяла да мерне предназначенията за нея усмивка, която той се мъчеше да направи приветлива и сърдечна. Онова, което не харесва в лицето му е, че сякаш погледът издава

някаква идея фикс. Но най-вече почти пълната липса на устни. Инстинктивно изпита недоверие, все едно хората без устни затаяват разни неща, злобни мисли, скверни тайни. Пък и изпъкналото му чело. Жалко, че не бе имала време да разгледа очите му. Те според нея не подвеждат и винаги преценява хората така, по очите. Естествено, там, в метрото, не искаше да се занимава с подобен тип. Без да го прави показно, се обърна на другата страна, с гръб към него, и затършува из чантата си за MP3 плейъра. Пусна си Nobody's Child и внезапно се запита дали не го бе виждала вече предния или по-предния ден долу, пред дома си. Образът е смътен и не е съвсем убедена. Трябва да го погледне отново, да се опита да накара неясният спомен да се превърти назад, ама пък не желае да го насърчава. Сигурно е обаче, че половин час след срещата в метрото го зърна на булевард „Страсбур“, докато се връщаше. Беше променила решението си и искаше да види пак тъмната, средно дълга перука с кичурите, затова се въртна ненадейно и съзря как малко по-нататък по тротоара той внезапно спря и се престори, че разглежда някаква витрина. Дамска мода. Безуспешно се помъчи да изглежда вгълбен...

Алекс оставя перуката. Без никаква причина ръцете ѝ започват да треперят. Глупаво е.

Той я харесва, проследява я и си пробва късмета, няма да я нападне на улицата, я. Алекс тръсва глава, сякаш да внесе ред в мислите си, и когато пак поглежда към тротоара, мъжът е изчезнал. Тя се навежда встрани, надясно, след това наляво, но не, няма никой, изчезнал е. Облекчението, което изпитва, е леко пресилено. Повтаря си: „Та това е глупаво“, и все пак диша по-нормално. На прага на магазина не успява да се сдържи, спира и проверява отново. Сега пък за малко да ѝ се види притеснително точно това, че го няма.

Алекс поглежда часовника си, а после небето. Времето е меко и остава почти час до края на деня. Не ѝ се прибира. Трябва да мине през някоя бакалия. Опитва се да си спомни какво ли е останало в хладилника. По отношение на покупките е напълно нехайна. Вниманието ѝ е насочено към работата, към комфорта (Алекс си пада малко нещо маниачка) и макар да не си признава, към дрехите и обувките. И чантите. И перуките. Би ѝ се искало да е отправено повече към любовта, ала любовта остава встрани, това е злокобният килер на нейния живот. Беше се надявала, бе желала, а сетне се отказа. Днес

вече не разсъждава на тази тема и мисли за нея колкото може по-малко. Само се стреми да не превръща съжаляването в ядене пред телевизора, да не дебелее и да не става размъкната. Всъщност, дори и необвързана, тя рядко се чувства сама. Има планове, които са ѝ по сърце и структурират времето ѝ. Любовта е пълен провал, но това е положението. А и не е толкова трудно, откакто започна да се готви да завърши живота си сама. Въпреки самотата Алекс се стреми да живее нормално и да открива различни удоволствия. Тази мисъл често ѝ помага, мисълта, че си доставя дребни удоволствия и че и тя има право на тях, като всички други. Тази вечер например се кани да отиде да вечеря в „Мон Тонер“ на улица „Вожирар“.

Малко подранява. Идва за втори път. Първият път беше миналата седмица и тук, естествено, си спомнят за червенокосата красавица, която вечеря съвсем сама. Казват ѝ „добър вечер“ като на редовна посетителка, сервитьорите се ръчкат с лакти и флиртуват леко недодялано с хубавата клиентка, а тя се усмихва и те я намират за наистина прелестна. Исква същата маса с гръб към терасата и с лице към салона и поръчва същата половин бутилка леденостудено елзаско. Следва въздишка — Алекс обича да яде, но трябва да внимава и честичко да си го повтаря. Теглото ѝ е като йо-йо. Е, все още владее положението доста добре. Може да сложи десет, петнайсет килограма, да стане неузнаваема, а два месеца по-късно ето я отново с първоначалното ѝ тегло. Ала след няколко години няма да успява да играе тази игра.

Изважда книгата си и моли за още една вилица, за да я държи отворена, докато вечеря. Както и предната седмица, срещу нея, малко вдясно, седи същият светлокестеняв мъж. Вечеря с приятели. Засега са само двама, но според дочутия разговор другите скоро ще се появят. Той я видя веднага, още с влизането ѝ, а тя се прави, че не забелязва много-много настойчивите му погледи. И така ще бъде цяла вечер. Дори когато дойдат останалите приятели, дори когато се впуснат в онези вечни приказки за работа, за момичета, за жени и си зараказват всички истории, в които са герои, няма да спре да я гледа. На Алекс ѝ се нрави това положение, ала не иска да го насърчава открито. Не е зле, около четирийсет — четирийсет и пет, сигурно е бил красавец, май пие

повечко и лицето му изглежда трагично. Това лице предизвиква у Алекс вълнение.

Тя си пие кафето. Едно-единствено, ловко пресметнато отстъпление: поглед към мъжа на тръгване. Просто един поглед. Алекс го прави съвършено. Много е бегло, но действително изпитва болезнено вълнение, щом го зърне да спира върху нея изпълнен с желание поглед, и стомахът ѝ се свива като някакво предизвестие, обещание за скръб. Алекс никога не си казва думите, истинските думи, когато се отнася за нейния живот, както тази вечер. Наясно е, че умът ѝ се фиксира върху отделни образи, все едно филмът на живота: ѝ се е разпокъсал и не ѝ е възможно да се върне назад и да си разкаже наново историята, да открие думите. Следващия път, ако остане до по-късно, той сигурно ще стои отвън и ще я чака. Кой да знае? Всъщност знае. Алекс добре знае как се случват тези неща. Неизменно по почти един и същи начин. Запознанствата ѝ с мъже никога не са водили до красиви истории, тази част от филма поне е гледала и я помни. Ами това е положението.

Ноцта се е спуснала напълно и времето е наистина меко. Един автобус пристига. Алекс ускорява крачка, шофьорът я забелязва в огледалото за обратно виждане, изчаква я, тя бърза, но в мига на качването, не, променя решението си, ще повърви малко и ще хване следващия, прави знак на шофьора, който ѝ отвръща с лек жест на съжаление, сякаш казва, че предопределението е важно нещо. И все пак отваря вратата.

— Зад мен няма друг автобус, това е последният за тази вечер...

Алекс се усмихва и му благодари с махване с ръка. Здраве да е, ще стигне пеша. Ще тръгне по „Фалгиер“ и по продължението, улица „Лабруст“.

От три месеца живее в този квартал, недалеч от Порт дьо Ванв. Често се мести. Преди беше до Порт дьо Клинянкур, а още по-преди на улица „Комерс“. Има хора, които ненавиждат подобни промени, а пък тя чувства необходимост да се мести. Обожава дори. Сигурно е като с перуките — усещане, че сменя живота си. Това е лайтмотивът. Един ден ще смени живота си. На няколко метра пред нея бяла камионетка се качва с двете гуми на тротоара, за да паркира. Алекс се прилепя до сградата, за да мине, усеща присъствие, мъж е, няма време да се обърне и получава такъв юмрук между раменете, че ѝ секва

дъхът. Губи равновесие, залита напред, челото ѝ глухо се хласва в каросерията и тя изпуска всичко, което държи, за да се вкопчи в нещо, не намира нищо, той я хваща за косите, но не знае, че това е перука, и тя му остава в ръцете. Изръмжава ругатня, която Алекс не разбира, и вбесен сграбчва сноп истинска коса с едната си ръка, докато с другата забива в корема ѝ юмрук, с който би могъл да убие вол. Алекс не успява да изпищи от болка, превива се о две и повръща. А мъжът е действително силен, защото я обръща към себе си като лист хартия. Обвива кръста ѝ с ръка, стисва я здраво и натиква топка плат дълбоко в устата ѝ, чак до гърлото. Той е, мъжът от улицата, от метрото, мъжът от магазинчето, той е. За част от секундата се поглеждат в очите. Опитва се да го ритне, но сега държи ръцете ѝ като в менгеме и тя не може нищо да направи, за да се опълчи на тази сила, той я тегли надолу, коленете ѝ поддават и пада на пода на фургона. Тогава ѝ отправя як ритник в бъбреците, Алекс се изстрелва във фургона, а бузата ѝ се остъргва о пода. Той се качва, обръща я грубо, забива коляно в корема ѝ и я трясва с юмрук в лицето. Толкова силно удря... Исканостина да я нарани, наистина иска да я убие, ето какво минава през ума на Алекс в мига на удара, главата ѝ се блъсва в пода и отскача, ужасен шок, там отзад, тилът, това е, казва си Алекс, тилът. Освен тази дума всичко, което успява да помисли, е: не искам да умирам, не така, не сега. Цялата е сгърчена, с уста, пълна с повръщано, в поза на зародиш, главата ѝ готова да избухне, усеща, че свирепо дърпа ръцете ѝ на гърба и ги връзва, както и глезените. Не искам да умра сега, повтаря си Алекс. Вратата на фургона се затваря със сила, моторът пали, колата се отлепя рязко от тротоара, не искам да умра сега.

Алекс е зашеметена, но осъзнава какво ѝ се случва. Плаче и се дави в сълзите си. Защо аз? Защо мен?

Не искам да умра. Не сега.

2

Дивизионен комисар Лъо Ген не му остави избор по телефона:

— Не ми дреме за твоите настроения, Камий, писна ми! Нямам нито един човек, разбра ли, нито един! Пращам ти кола и заминавай!

Млъкна за миг и за капак добави:

— И спри да ми скачаш по нервите!

После затвори. Такъв му е стилът. Импулсивен. Обикновено Камий не обръща внимание. По принцип умее да преговаря с него.

Само че този път става дума за отвличане.

А Камий не желае това, винаги е казвал, че има две-три неща, по които няма да работи, и най-вече отвличанията. След смъртта на Ирен. Жена му. Паднала на улицата бременна в осмия месец. Наложило се да я заведат до клиниката, а след това била отвлечена. Така и не я видяха повече жива. Камий беше смазан. Не е възможно да се опише колко бе зашеметен. Сякаш гръм го удари. По цели дни седеше като парализиран. Когато започна да бълнува, го вкараха в болница. Запрехвърляха го по клиники и почивни домове. Същинско чудо е, че все още е жив. Никой не очакваше подобно нещо. През месеците, в които отсъства от отдела, всички се питаха дали някой ден въобще ще успее да се съвземе. И когато най-сетне се върна, беше странно, защото изглеждаше същия като преди смъртта на Ирен, само малко поостарял. Оттогава приема единствено второстепенни случаи. Занимава се с престъпления от страст, сбивания между професионалисти, убийства по съседски. Случаи, в които мъртъвците са зад вас, а не пред вас. Без отвличания. Камий иска мъртъвците да са наистина мъртви, окончателно и безвъзвратно.

— Все пак — отбелязва Лъо Ген, който прави каквото може за него — да се отбягват живите, не е решение. Все едно си станал гробар.

— Ами — отвърна Камий — ние сме точно това!

Познават се от двайсет години, уважават се, не се боят един от друг. Лъо Ген е един отказал се от работа на терен Камий, а Камий —

един отказал се от властта Льо Ген. Онова, което ги отличава, са два чина и осемдесет килограма. И трийсет сантиметра. Казано по този начин, разликата е огромна и един до друг действително изглеждат едва ли не като карикатура. Льо Ген не е кой знае колко висок, но пък Камий е много нисък. Метър и четирийсет и пет, можете да се досетите как гледа света изотдолу, като някое тринайсетгодишно дете. Дължи го на майка си, Мод Верховен, художничка. Платната ѝ са в каталозите на десетина международни музея. Забележителен артист и велика пушачка, живееща загърната в цигарен дим, нейният неизменен ореол, дори е невъзможно човек да си я представи без синкавия облак. Именно на това Камий дължи двете си основни качества. От художничката е наследил невероятна дарба да рисува, а от закоравялата пушачка — хипотрофията на плода, превърнала го в мъж метър и четирийсет и пет.

Почти никога не е срещал хора, които да може да погледне от високо. Но пък обратното... Подобен ръст е не само недъг. На двайсет е ужасяващо унижение, на трийсет — проклятие, ала от самото начало човек осъзнава, че е орис. Едно от онези неща, които ви карат да използвате гръмки слова.

Благодарение на Ирен ръстът на Камий се бе превърнал в сила. Той бе пораснал вътрешно. Никога преди не е бил толкова... Търси думата. Без Ирен дори думите не му идват.

За разлика от Камий, Льо Ген е същински монумент. Тежи неизвестно колко точно, никога не си казва теглото, някои разправят сто и двайсет, други — сто и трийсет, трети отиват и по-далеч, но няма значение, Льо Ген е огромен, слоноподобен, с големи, провиснали като на хамстер бузи, ала тъй като погледът му е светъл и прелива от интелект, никой не може да проумее що за човек е, мъжете не искат да го приемат, а жените са почти единомушни: дивизионният е изключително привлекателен мъж. Върви ги разбери!

Камий чу как крещи Льо Ген. Но не се стряска от изблиците му. С времето... Спокойно вдига слушалката и изрича:

— Жан, предупреждавам те, захващам се с твоята история с отвличането. Щом обаче Морел се върне, я прехвърляш на него, понеже... — набира сила и учленява сричките с търпение, доста прилично на заплахата — ... няма да работя по този случай!

Камий Верховен никога не крещи. Рядко. Той е човек с авторитет. Дребен, плешив и лек, но всички знаят, че е като кама. Всъщност Лъо Ген не отговаря. Злите езици разправят, че между тях двамата Камий е този, дето му пее петелът. Без да се подсмиват. Камий затваря:

— По дяволите!

Това наистина е върхът. Още повече че не всеки ден стават отвличания, да не сме в Мексико, можеше да се случи, когато е по задачи или пък почива примерно! Той стоварва юмрук на масата. В забавен каданс, защото е сдържан. Не харесва изстъпленията дори у другите.

Времето припира. Става, сграбчва шлифера и шапката и бързо слиза по стълбите. Дребен е, но стъпва тежко. До смъртта на Ирен стъпките му бяха по-скоро леки, даже тя често му повтаряше: „Ходиш като птиче. Все си мисля, че ще полетиш“. Ирен почина преди четири години.

Колата спира пред тях. Камий се качва.

— Ти как се казваше?

— Александър, ше...

И си прехапва езика. Всички знаят, че Камий мрази това „шефе“. Твърди, че му намирисва на болница или на телевизионен сериал. Подобни резки оценки са точно в неговия стил. Той е миролюбив човек с пориви на грубост. Понякога кипва. И преди си беше доста неотстъпчив, а с възрастта и вдовството стана малко мнителен и сприхав. Всъщност му липсва търпение. Ирен често питаше: „Обич моя, защо си все ядосан?“. От висотата, ако можем да се изразим така, на своите метър и четирийсет и пет Камий отговаряше, като преиграваше изненадата: „Ами да, вярно... Няма за какво да се ядосвам...“. Холеричен и сдържан, груб и манипулативен, хората рядко го разбират отведнъж. Ценят го. И заради това, че не е особено весел. Камий не обича кой знае колко себе си.

Откак се върна на работа, вече близо три години, приема всички стажанти, за огромен късмет на останалите началник-отдели, които не искат да се товарят с тях. Онова, което той пък не иска, е да сформира нов постоянен екип, след като неговият се разпадна.

Хвърля едно око на Александър. Глава, на която това име Александър хич не върви. Няма значение, стига му, за да го надвишава

с четири глави, което не е никакъв подвиг, и потегля, преди още Камий да му е наредил, което поне показва енергичност.

Александър лети като стрела, обича да шофира и то е видно. Човек би казал, че на джипиеса му е трудно да навакса закъснението при тръгването. Александър държи да покаже на началството, че кара добре, сирената вие, колата властно прекосява улици, кръстовища и булеварди, краката на Камий се полюшват на двацет сантиметра над пода и той стиска предпазния колан с дясната си ръка. Стигат за по-малко от петнайсет минути. Двацет и един и петдесет. Макар да не е много късно, Париж изглежда потънал в тиха дрямка и съвсем не като град, в който отвличат жени. „Една жена — бе казал свидетелят, обадил се в полицията. Той осезаемо беше в шок. — Отвлякоха я пред очите ми!“ Още не можеше да се съвземе. Трябва да признаем, това не е често срещано изживяване.

— Спи и ме остави тук — отсича Камий.

Слиза и си намества шапката, а момчето потегля. Намира се в края на улицата, на петдесетина метра от първите заграждения. Продължава пешком. Когато има време, винаги се стареа да подхване проблема отдалеч, такъв си му е методът. Първият поглед е много важен и най-добре да е панорамен, защото после човек навлиза в детайлите и в неизброимите факти и няма как вече да се върне назад. Това е официалната причина, поради която слиза на стотина метра от мястото, където го чакат. Другата, истинската, е, че му се иска да не е тук.

Докато приближава до полицейските коли, които мятат пръски от въртящите се буркани към фасадите наоколо, се опитва да разбере какво усеща.

Сърцето му бумти.

Наистина не се чувства добре. Би дал десет години от живота си, за да е другаде.

Но колкото и бавно да крачи, ето че все пак пристига.

Приблизително така се бе случило и преди четири години.

На улицата, където живее и която прилича на тази. Ирен я нямаше, след няколко дни трябваше да роди момченце. Сигурно беше в родилното, Камий забърза, затича се, втурна се да я търси, какво не бе сторил онази нощ, за да я открие... Беше като обезумял, ала всичко

бе напразно... Беше мъртва. Кошмарът в живота на Камий бе започнал с един миг, подобен на този.

И сега сърцето му бумти, подскача, ушите му бучат. Чувството за вина, което смяташе за заспало, се пробужда. Гади му се. Някакъв глас му вика да бяга, а друг да се изправи лице в лице, някой сякаш е стегнал гърдите му в менгеме. Камий си мисли, че ще падне. Вместо това отнема едно заграждение, за да влезе в охраняемата зона. Полицаят на пост му махва бегло отдалеч. Не всички познават комисар Верховен, но всички го разпознават. Няма как, и да не беше се превърнал в легенда, с този ръст... И с тази история...

— А, вие ли сте?

— Разочарован си...

Луи веднага започва да пърха изплашено с криле.

— Не, не, не, не, съвсем не!

Камий се усмихва. Винаги го е бивало да го изкарва из релси. Луи Мариани дълго време му беше заместник, познава го, като да го е скроил сам.

В началото след убийството на Ирен често го посещаваше в клиниката. Камий не говореше много. Онова, което дотогава беше само занимание за свободното време, рисуването, бе прераснало в основна и дори в единствена дейност. По цял ден само това правеше. Рисунки, ескизи и скици се трупаха в стаята, чийто безличен вид Камий продължаваше да поддържа. Луи си избираше някое местенце, единият гледаше парка, другият — краката си. В това безмълвие си бяха казали куп неща, но все пак не можеше да се мери с думите. Не намираха такива. А един ден Камий без предисловия заяви, че предпочита да бъде сам и не иска да завлича и Луи в своята мъка. „Не е кой знае колко интересно да ходиш при тъжно ченге“, подхвърли той. И на двамата им дотежа, че се разделиха по този начин. Времето течеше. Нещата постепенно се пооправиха, ала беше вече твърде късно. Когато жалейката отmine, оставащото след нея наподобява пустиня.

Отдавна не се бяха виждали, само се бяха разминавали по събрания, брифинги и други от тоя род. Луи не се е променил особено. Ще си умре младолик, има такива хора. И все така елегантен. Един ден

Камий му рече: „И като за сватба да се облека, до теб все ще изглеждам като клошар“. Трябва да отбележим, че Луи е богат, много богат. Състоянието му е като килограмите на Льо Ген — никой не знае числото, но всички знаят, че е внушително и вероятно непрестанно нараства. Луи би могъл да живее от рентите и да осигури стабилност на четири-пет поколения напред. Наместо това е ченге в Криминалната полиция. Учил бе сумата ненужни за него неща и от тях му бе останала култура, която Камий никога не бе забелязал да го подвежда. Луи наистина е любопитен екземпляр.

Той се усмихва, странно му е отново да види Камий просто така, как пристига без предупреждение.

— Ей там е — казва и сочи загражденията.

Камий тръгва след младия мъж. Не чак толкова млад всъщност.

— На колко стана, Луи?

Луи се обръща.

— На трийсет и четири, защо?

— Не, нищо.

Камий осъзнава, че са на две крачки от музея „Бурдел“. Ясно вижда лицето на „Херкулес стрелец“. Победата на героя над чудовищата. Никога не е опитвал да скулптира, няма подходящата физика, и отдавна вече не се занимава с живопис, но продължава да прави рисунки, дори и след дългата депресия, то е по-силно от него, част е от същността му и не може да се сдържа, винаги с молив в ръка — това е неговият начин да гледа света.

— Познаваш ли „Херкулес стрелец“ от музея „Бурдел“?

— Да — отвърща Луи.

Изглежда отегчен.

— Само се чудя дали не беше в музея „Орсе“.

— Досаден, както винаги.

Луи се усмихва. Подобни забележки у Камий означават: много те харесвам. Означават: времето минава тъй бързо, откога сме заедно с теб? Значат също: и почти не сме се виждали, откакто убих Ирен, нали? Затова е странно, че се оказваме двамата на местопрестъпление. Внезапно Камий се чувства длъжен да добави:

— Замествам Морел. Льо Ген няма друг под ръка. Той ме помоли.

Луи прави знак, че разбира, ала не му се вярва много. Комисар Верховен да минава транзит през подобен случай, направо не е за вярване.

— Звънни на Льо Ген — продължава Камий. — Трябват ми екипи. Веднага. Заради късния час няма да смогнем да свършим кой знае какво, ала поне да опитаме...

Луи кимва и взема мобилния. Вижданията им съвпадат. Едно такова престъпление би могло да се подхване по два начина. Похитителят или жертвата. Първият несъмнено е далеч. Но пък жертвата вероятно живее в квартала, може да е била отвлечена близо до дома си, и не само историята с Ирен кара двамата мъже да мислят така, а и статистиката.

Улица „Фалгиер“^[1]. Тази вечер май са обречени на скулптори. Влизат в уличката, чиито изходи са завардени. Камий вдига очи към етажите — прозорците светят, обичайна вечерна гледка.

— Има един свидетел, само един — казва Луи, докато затваря мобилния. — И мястото на колата, която е послужила за отвлечането. Криминалистите трябва вече да пристигнат.

И действително пристигат. Припряно дърпат загражденията, Луи им сочи празното място до тротоара, между две коли. Слизат четирима души с цялото оборудване.

— Къде е? — пита Камий.

Комисарят май няма търпение. Усеща се, че не му се стои повече тук. Мобилният му вибрира.

— Не, господин прокурор — отвърща той, — докато информацията стигне до нас през участъка на петнайсети район, вече беше твърде късно за блокади.

Като за разговор с прокурор тонът е сух, на ръба на учтивостта. Луи стеснително се отдръпва. Разбира напълно раздразнението на Камий. За малолетно дете вече да бяха задействали сигнала за отвлечане, но става дума за зряла жена. Ще се справят и сами.

— Това, което искате, ще стане трудно, господин прокурор — заявява Камий.

Гласът му се е снижил с още един тон. И говори твърде бавно. Хората, които го познават, знаят, че при него подобно поведение често е знак предвестник.

— Вижте, господине, в мига, в който говоря с вас, има... — вдига очи — бих казал... стотина души по прозорците. Екипите, които работят в околността, ще предупредят още двеста или триста. Ако вие знаете начин при такива условия да се избегне разпространяването на новината, дайте го насам.

Луи се усмихва мълчаливо. Чиста проба Верховен. Обожава това. Защото отново го вижда какъвто винаги е бил. За четири години остаря, ала си остана неукротим. Понякога дори обществен враг на йерархията.

— Естествено, господин прокурор.

По тона му се отгатва ясно, че каквото и да е току-що даденото обещание, той няма никакво намерение да го спазва. Затваря. Този разговор му е докарал още по-лошо настроение, отколкото обстоятелствата.

— Пък и, дявол да го вземе, къде е твоят Морел?

Луи не очакваше това. „Твоят Морел.“ Камий е несправедлив, но Луи проявява разбиране. Да натрапиш подобен случай на човек като Верховен, който вече има известно предразположение към тревожност...

— В Лион — отговаря спокойно. — За европейския семинар. Връща се вдругиден.

Запътват се към свидетеля, пазен от униформен полицаи.

— Досадници! — промърморва Камий.

Луи премълчава. Камий спира.

— Извинявай, Луи.

Но докато изрича това, не го поглежда, забил е очи в краката си, след това ги вдига отново към прозорците на жилищния блок с всичките онези глави, обърнати в една и съща посока, като във влак, потеглящ на война. Луи би искал да каже нещо, ала какво, няма смисъл. Камий взема решение. Най-сетне поглежда Луи.

— Хайде, да се престорим ли, че...?

Луи оправя един кичур. С дясната ръка. При него оправянето на кичура е цял език. В този миг дясната ръка казва: разбира се, нека да се престорим, че...

Луи посочва един силует зад Камий.

Мъжът е на около четирийсет. Разхождал кучето си — нещо, седнало в краката му, дете Господ сигурно е измайсторил грохнал от

умора някой ден. Камий и кучето се поглеждат и се намразват на мига. Животното изръмжава, а после с джафкане се дърпа назад, докато се блъсва в краката на стопанина си. Но от двамата май стопанинът е поизумен при вида на застаналия пред него Камий. Поглежда и Луи, изненадан, че човек може да стане полицейски началник с подобен ръст.

— Комисар Верховен — произнася отчетливо Камий. — Да си покажа ли картата, или вярвате на честната ми дума?

Луи наблюдава с наслада. Знае продължението.

Свидетелят ще каже:

— Не, не, няма нужда... Просто...

Камий ще го прекъсне и ще попита:

— Просто какво?

Другият ще се заплете:

— Ами не очаквах, вижте... по-скоро...

От този момент нататък имаше два варианта. Или Камий да приклеци човека, докато сам се наведе, и да натиска главата му, та да започне да моли за милост, а той понякога е безмилостен. Или да се откаже. Този път Камий се отказва. Става дума за отвличане. Спешен случай.

И тъй, свидетелят разхождал кучето си. Видял как отвличат жена. Пред очите му.

— Двайсет и един часа — отбелязва Камий. — Сигурен ли сте?

Свидетелят е като всички други — когато говори за нещо, всъщност говори за себе си.

— Убеден съм, защото в и половина винаги гледам автомобилните катастрофи в „Ноу Лимит“!... Извеждам кучето точно преди това.

Започват с физиката на нападателя.

— Мярнах го до коленете, нали разбирате. Но едър мъж, здравеняк.

И сериозно си мисли, че е оказал ценна помощ.

Камий го гледа, вече уморен. Луи задава въпросите. Коса? Възраст? Дрехи? Не видях съвсем ясно, трудно е да се определи, нормални. С такива сведения...

— Добре. А колата? — подава Луи с насърчителен вид.

— Бял товарен микробус. Като на някакъв фирмаджия, нали разбирате?

— Какъв фирмаджия? — срязва го Камий.

— Ами че не знам какъв... не знам, фирмаджия някакъв!

— И какво ви кара да мислите така?

Усеца се, че Верховен едва се сдържа. Мъжът застива с полуотворена уста.

— Е, всички фирмаджии имат такива, нали?

— Да — потвърждава Камий, — и дори ги използват, за да изпишат името, телефона и адреса си. Нещо като безплатна и подвижна реклама, нали разбирате? А вашият какво беше написал?

— Ами именно, нямаше нищо написано. Във всеки случай аз не видях.

Камий е извадил бележник.

— Така. Значи, казахме... непозната жена... отвлечена от анонимен фирмаджия с кола без отличителни белези, забравям ли нещо?

Паника у стопанина на кучето. Устните му треперят. Обръща се към Луи: пак да правя услуга ли, ще ме хванеш, ама друг път!

Камий затваря бележника, капнал от умора, и се извърща. Луи поема щафетата. В единствените показания има малко неща, ала ще трябва да се оправят и с тях. Камий очаква продължението на разпита. Марката на колата („Може би форд... Знаете ли, не познавам много-много марките, отдавна нямам ко...“), но жертвата е жена („Това е сигурно“). Описанието на похитителя обаче е все така мъгляво („Във всеки случай беше сам, не видях друг...“). Остава начинът. Насилственият начин.

— Тя пицеше и се дърпаше... Тогава той я фрасна с юмрук в корема. Хич не си поплюваше! В този момент изкрещях. За да се опитам да го сплеща, нали разбирате...

Камий приемаше тези уточнения с цялата си душа, сякаш всеки удар го уцелваше лично. Един продавач беше видял и Ирен в деня на отвличането ѝ и беше същото, нямал какво да каже, не забелязал нищо или почти нищо. Никаква разлика. Да проверим. Обръща се.

— Къде точно стояхте вие? — пита той.

— Ей там...

Луи гледа към земята. Мъжът простира ръка с насочен показалец.

— Покажете ми.

Луи затваря очи. Помислил е за същото като Камий, ала онова, което Верховен ще направи, той не би го сторил. Свидетелят дърпа кучето, тръгва по тротоара с двамата полицаи и спира.

— Горедолу тук...

Преценява, обръща се на едната страна, после на другата, издува устни: ами да, горедолу. Камий иска потвърждение.

— Тук ли? Не по-нататък?

— Не, не — отвърща победоносно свидетелят.

Луи стига до същия извод като Камий.

— И я риташе, да знаете... — казва мъжът.

— Ясно — заключава Камий. — И тъй, бяхте тук, на какво разстояние?

Пита го с поглед.

— ... четирийсет метра?

Да, онзи е доволен от изчислението.

— Виждате как бият и отвличат жена на четирийсет метра и смело започват да крещите.

Вдига очи към свидетеля, който бързо пърха с клепки, като под напора на силно вълнение.

Без нито дума повече Камий въздъхва и си тръгва, отправяйки последен поглед към псето, което изглежда също толкова смело, колкото и стопанина му. Долавя се, че изпитва желание да го гръмне.

Той чувства, как да го нарече, търси думата, някаква мъка, едно малко... електрическо усещане. Заради Ирен. Обръща се и гледа пустата улица. И сякаш го разтърсва ток. В миг разбира. До момента вършеше работата си технично, методично, организирано, поемаше инициативите, които се очакваха от него, ала чак сега, за първи път, откакто е дошъл, осъзнава, че на това място преди по-малко от час една жена от плът и кръв е била отвлечена, една жена е пищяла, била е бита, натъпкана в камионетка, че тя е похитена, обезумяла от страх, вероятно измъчвана, че всяка минута е важна и че той не участва в преследването, защото иска да стои на разстояние, да се предпази, не желае да си свърши работата, работата, дете си е избрал. И на която е останал и след смъртта на Ирен. Можеше да постъпиш другояче, казва

си, но не го стори. Сега си тук, точно в този миг, и присъствието ти има само едно основание: да откриеш току-що отвлечената жена.

На Камий му се завива свят. С едната ръка се подпира на каросерията на някаква кола, а с другата разхлабва възела на вратовръзката си. Да се окаже в подобна ситуация, вероятно не е най-доброто за мъж, когото бедата толкова бързо смазва. Луи тъкмо стига до него. Който и да било друг би попитал: „Как си?“. Не и Луи. Стои до Камий и гледа встрани, като човек, който чака присъда, търпеливо, развълнувано, тревожно.

Камий се съвзема от моментното прилошаване и сякаш се отърсва. Обръща се към стоящите на три метра от него криминалисти:

— Какво открихте?

Пристъпва и си прочиства гърлото. Проблемът на местопрестъплението на улицата е, че събирате каквото ви падне и сетне идете разберете кое се отнася до вашия случай.

Един от тях, най-високият, вдига глава към него:

— Фасове, монета... — навежда се към найлоново пликче, поставено върху куфарчето — чуждестранна, билет за метрото, и малко по-нататък мога да ти предложа хартиена носна кърпичка (използвана) и пластмасова капачка за химикалка.

Камий поглежда прозрачното пликче с билета за метрото и го вдига срещу светлината.

— И очевидно — продължава мъжът — здравата са я раздрусали.

В канавката следи от повръщано, които колегата му внимателно събира със стерилна лъжичка.

Раздвижване откъм загражденията. Няколко униформени полицаи идват на групичка. Камий брой. Лъо Ген му изпраща петима.

Луи знае какво трябва да направи. Три екипа. Ще разделят района на зони, но няма да стигнат кой знае колко далеч, като се има предвид часът, с Камий тези неща са отдавна проиграни.

А един полицаи ще остане с Луи, за да разпитат живеещите наоколо, ще свалят долу зяпащите през прозорците, които се оказват най-близо до сцената на отвлечането.

Към двайсет и три часа Луи Омайни открива единствения жилищен блок на улицата, който все още има портиерка на партера,

истинска рядкост в Париж. Тя е зашеметена от елегантността на Луи. Благодарение на което стаичката ѝ се превръща в генерален щаб на полицията. Щом съзира ръста на комисаря, на горката портиерка тутакси ѝ се свива сърцето. Недъгът на този мъж я пронизва, също като изоставените животинки. Мигом слага юмрук пред устата си: господи, господи, господи! При тази гледка се изпълва с жалост, олюлява се, прималява ѝ, ох, каква зла участ! Скришом го наблюдава, присвила очи в болезнена гримаса, сякаш по него има зейнала рана и тя споделя болката му.

Тихичко пита Луи:

— Да донеса ли малко столче за шефа ви?

Все едно Камий се е смалил току-що и трябва да се вземат мерки.

— Не, благодаря — отвърща Луи Милостиви и притваря очи. — Всичко си е наред и така, безкрайно ви благодаря, госпожо.

И ѝ отправя прелестна усмивка. А въплъщението на Нравствеността приготвя цяла кафеварка, да има.

В чашата на Камий добавя и лъжичка мока.

Всички екипи работят, докато Камий посръбва кафе под милозливия поглед на портиерката. Луи мисли. Това е по неговата част, Луи е интелектуалец и все мисли. Мъчи се да разбере.

— Откуп... — подхвърля той предпазливо.

— Секс... — казва Камий. — Лудост...

Биха могли да изброят всички човешки страсти: желание за разрушение, притежание, бунт, завоевание. И единият, и другият са виждали смъртоносни страсти, а ето ги сега, сякаш заковани в тази стаичка... Почти бездейни.

Обиколиха околността, караха хората да слизат, сравняваха показания, слухове, мненията на този и онзи, звъняха по вратите, повярвали на веднага опровергавани уж сигурни свидетелства, и така до късно през нощта.

Но в крайна сметка нищо. Вероятно отвличената жена не живее в квартала, или поне не в непосредствена близост до мястото на нападението. Тук май никой не я познава. Имат три сигнала, дете

могат да се отнасят до нея, жени, които са на пътешествие, в командировка, които ги няма...

За Камий всичко това не предвещава нищо добро.

[1] Александър Фалгиер — френски скулптор, учител на Антоан Бурдел. — Б.пр. ↑

3

Събужда се от студ. И от натъртванията, защото пътуването бе дълго. Беше вързана и не можеше да стори нищо, та тялото ѝ да не се въргаля и блъска в стените. После, щом фургонът най-сетне спря, мъжът отвори вратата и я уви в нещо като найлоново платнище, което овърза. След това я сложи на рамо. Страшно е да си просто товар, страшна е и мисълта, че си в ръцете на човек, който може така да те метне на рамо. Веднага си представяш на какво е способен.

Не прояви никаква грижа нито като я остави на земята, нито като взе да я влачи, все едно бе чувал по стълбите. Всичките ѝ ребра се бяхтеха в ръба на стъпалата, а нямаше как да си пази и главата; Алекс извика, но мъжът продължи. Когато главата ѝ се прасна за втори път отзад, тя припадна.

Бе невъзможно да разбере колко време е минало.

Сега няма никакъв звук, само страшен студ сковава раменете и ръцете ѝ. И краката ѝ са ледени. Тиксото е толкова стегнато, че кръвта ѝ не циркулира. Тя отваря очи. Или поне се мъчи да ги отвори, защото лявото си остава затворено. Устата ѝ също. Широко тиксо. Това не го помни. Докато е била припаднала...

Алекс лежи на пода, свита на една страна, с вързани на гърба ръце и стегнати крака. Боли я хълбокът, който е поел цялата тежест. Изплува бавно сякаш от кома, а болката е навсякъде, като след автомобилна катастрофа. Опитва се да види къде се намира, върти таза си и успява да се обърне по гръб, раменете много я болят. Окото ѝ най-сетне се отлепя, но не улавя образ. Окото ми е пробито, казва си, примаяла от страх. Ала няколко мига по-късно полуотвореното ѝ око ѝ препраща мътна картина, сякаш долитаща от планета на светлинни години отгук.

Тя подсмърча, умът ѝ блуждае, старее се да разсъждава. Това е някакъв хангар или склад. Голямо, празно място с разсеяна светлина, идваща отгоре. Подът е корав, влажен, с мирис на мръсен дъжд, на застояла вода, затова ѝ е толкова студено, тук всичко е подгизнало.

Първото, което се връща като спомен, е мъжът, който я притиска към себе си. Тръпчивата, силна миризма, миризма на пот и на животинско. В трагични моменти често ви минава през ум нещо незначително: той ми отскубна коса, е първото, за което се сеща. Представя си главата с обширно голо петно, цяла шепа отскубната коса, и заплаква. Всъщност кара я да плаче не толкова тази представа, колкото всичко, което ѝ се случи, умората, болката. И страхът.

Тя плаче, а е трудно човек да плаче така, с тиксо, което държи устните затворени, дави се, кашля, ала е трудно и да кашля, задушана се, очите ѝ се наливат със сълзи. Усеща позив за повръщане, стомахът ѝ се преобръща. Устата ѝ се изпълва с жлъчен сок, който е принудена да преглътне. Това ѝ отнема адски много време. Гнусно е.

Алекс се мъчи да диша, мъчи се да проумее, да анализира. Въпреки безнадеждността на положението се опитва да възвърне малко от спокойствието си. Хладнокръвието невинаги е достатъчно, ала без него сте обречени на гибел.

Алекс се опитва да се обуздае и да забави сърдечния си ритъм.

Да разбере онова, което се случи, и какво прави тук, защо е тук.

Да помисли. Боли я, но я притеснява и пикочният ѝ мехур, напрегнат е, пълен. Никога не е била особено държлива в това отношение. Не ѝ трябват и двамадесет секунди, за да вземе решение, отпуска се и дълго пикае под себе си. Тази липса на задръжки не е провал, защото го прави по свой избор. Иначе дълго ще страда, ще се гърчи вероятно с часове и накрая пак ще стигне дотук. А като се има предвид ситуацията, съществуват достатъчно неща, от които да се бои, и желанието да се облекчи е ненужно изпитание. Само дето няколко минути по-късно ѝ е още по-студено, виж, за това не беше помислила. Алекс трепери и вече не знае защо — от студ или от страх. Вижда отново две картини: мъжът в метрото, в дъното на вагона, който ѝ се усмихва, и лицето му, докато я притиска до себе си, точно преди да я блъсне във фургона. Наистина я заболя, когато падна.

Внезапно в далечината щраква и изкънтява метална врата. Алекс моментално спира да плаче, застава нащрек, напруга се и едва не изпада в нервна криза. След това с извъртане на хълбоците отново ляга настрани и затваря очи, готова да поеме първия удар, защото той ще я бие, затова я е отвлякъл. Престава да диша. Чува как мъжът се приближава със спокойна, тежка стъпка. Най-сетне спира пред нея.

През миглите различава обувките му, груби, добре лъснати. Не казва нищо. Стои надвесен над нея, без дума да изрече, и дълго остава така, сякаш бди над съня ѝ. Тя най-сетне се решава, отваря очи и ги вдига към него. Ръцете му са на гърба, главата наклонена, по лицето му не пробягва никакво изражение, просто стои наведен над нея, като над... нещо си. Гледана отдолу, главата му е впечатляваща, черните гъсти вежди хвърлят сянка и отчасти закриват очите му, но най-вече изпъква челото, широко, сякаш е втасало. Това му придава вид на умствено изостанал, примитивен. Опърничав. Търси думата. Не я намира.

Алекс би искала да каже нещо. Тиксото ѝ пречи. Във всеки случай единственото, което щеше да ѝ дойде, е: „Умолявам ви...“. Чуди се какво ли би могла да му каже, ако я отвърже. Би желала наистина да е нещо друго, не само хленч, ала нищо не ѝ минава през главата, нищичко, нито въпрос, нито молба, нищо освен циврене. Думите ѝ убягват, умът на Алекс се е вцепенил. В съзнанието ѝ смътно пулсира единствено това: той я отвлече, върза я, хвърли я тук, какво ли се кани да прави с нея?

Тя се разплаква, не успява да се сдържи. Мъжът се отдалечава, без да продума. Отива до единия ъгъл на помещението. С широк жест отгръща някакво платнище, но не ѝ е възможно да види какво има под него. И все това несъзнателно заклинание: направи така, че да не ме убие.

Мъжът стои с гръб, приведен, и дърпа заднешком нещо тежко с две ръце, дали е някаква щайга, която стърже по бетонния под. Той е с тъмносив брезентов панталон и широк, раздърпан раиран пуловер, който сякаш носи от години.

След няколко метра спира да дърпа, вдига очи към тавана, все едно се цели, застива така, с ръце на кръста, като че ли се чуди откъде да започне. Накрая се обръща.

Гледа я. Приближава, навежда се, опира коляно в лицето ѝ, протяга ръка и рязко срязва тиксото, което сковава глезените ѝ. После голямата му ръка хваща края на тиксото до крайчето на устните и тегли грубо. Алекс изкрещява от болка. Той я изправя с една ръка. Наистина не е кой знае колко тежка, но с една ръка! Обзема я отмала, която залива цялото ѝ тяло, кръвта ѝ се качва в главата и тя отново започва да се олюлява.

Челото ѝ стига до гърдите на мъжа. Държи я здраво за рамото, обръща я. Няма време да поеме дъх, когато той с рязко движение срязва вървите на китките ѝ.

Тогава Алекс събира цялата си смелост и без да разсъждава, произнася думите, които ѝ идват:

— Много ви... м... моля...

Не разпознава собствения си глас. А и пелтечи като дете, като девойче.

Стоят лице в лице и това е мигът на истината. Алекс е толкова ужасена от мисълта какво би могъл да ѝ стори, че внезапно ѝ се приисква да умре, веднага, без да моли за нищо, нека я убие, хайде, сега. Плаши я очакването, в което въображението ѝ пропада, мисли за онова, дете би могъл да ѝ стори, затваря очи и вижда тялото си, сякаш не ѝ принадлежи, проснато, в позата отпреди малко, с рани по него и обилно кървящо, болезнено, като да не е тя, но е тя. Вижда се умряла.

Студът, миризмата на пикня, срамува се и се страхува, какво ли ще се случи, само да не ме убие, направи така, че да не ме убие.

— Съблечи се — казва мъжът.

Сериозен, спокоен глас. Нарездането му също е сериозно и спокойно.

Алекс отваря уста, ала не успява да произнесе и сричка, той я зашлепява толкова силно, че тя залита встрани, губи равновесие, прави крачка, след това още една и пада, главата ѝ се блъсва в пода. Мъжът бавно приближава и я сграбчва за косата. Ужасно боли. Повдига я и тя усеща как целият ѝ скалп ще се откъсне от главата, с две ръце се вкопчва в неговата, краката ѝ намират сили въпреки волята ѝ и Алекс се изправя. Когато я зашлепява повторно, все още я държи за косата и тялото ѝ само потреперва, а главата ѝ се извърта на деветдесет градуса. Изкънтява ужасяващо, но тя вече не усеща почти нищо, замаяна от болката.

— Съблечи се — повтаря мъжът. — Напълно.

И я пуска. Алекс пристъпва, зашеметена, мъчи се да се задържи, пада на колене и едва се възпира да не изскимти от болка. Той се приближава и се навежда. Надвиснали над нея едрото му лице, тежката несъразмерна глава и сивите очи...

— Разбираш ли?

И чака отговора ѝ, вдига широко разтворена ръка и Алекс припряно казва „да“, няколко пъти „да, да, да“, мигом се изправя; всичко, каквото пожелае, само да не я удря повече. Много бързо, за да му покаже, че е напълно, изцяло готова да се подчинява, тя сваля фланелката, издърпва сутиена, трескаво започва да рови из копчетата на дънките, сякаш дрехите ѝ внезапно са се подпалили и иска да остане гола колкото може по-скоро, за да не я удари пак.

Алекс се извива, маха всичко, дето е на нея, всичко, всичко и застава изправена, с ръце покрай тялото, и чак тогава осъзнава онова, което е загубила и повече няма да си върне. Провалът ѝ е пълен, бързото ѝ събличане значи, че всичко вече е приела, на всичко е казала „да“. В известен смисъл Алекс току-що е умряла. Припомня си останали далеч в миналото усещания. Сякаш е въвн от собственото си тяло. Вероятно затова намира сили да попита:

— Какво ис... искате?

Той действително почти няма устни. Дори когато се усмихва, се вижда, че това е всичко друго, само не и усмивка. В този миг е израз на въпрос.

— А какво можеш да предложиш ти, мръсна курво?

Опитва се да изглежда лаком, все едно наистина иска да я съблазни. За Алекс тези думи имат смисъл. За всички жени тези думи имат смисъл. Тя преглъща слюнката си. Мисли си: няма да ме убие. Умът ѝ се навива около тази убеденост и силно се стяга, за да не допусне никакво противоречие. Нещо в нея ѝ казва, че все пак ще я убие, след това, но възелът около ума ѝ се стяга, стяга, стяга.

— Можете да ме... ч... чукате — казва тя. Не, не така, усеща го, не така... — Можете да ме... из... изнасилите — добавя. — Можете да пр... правите всичко...

Усмивката на мъжа е застинала. Той отстъпва назад, отдалечава се, за да я разгледа.

От глава до пети. Алекс разтваря ръце, иска да се покаже отдадена, на разположение, да покаже, че е захвърлила всяка воля, принадлежи му, негова е, трябва да печели време, само време. При тези обстоятелства времето е живот.

Мъжът спокойно я оглежда, погледът му бавно се плъзга от горе надолу и най-сетне спира задълго върху вулвата ѝ. Тя не помръдва, а той леко накланя глава с насмешлив въпрос в очите. Алекс се срамува

от онова, което е, от онова, което му показва. Ами ако не му се хареса, ако малкото, което може да му даде, не е достатъчно, какво ли ще направи? Тогава той поклаща глава, сякаш е разочарован, разколебан — не, не става. И за да я накара да го разбере по-добре, протяга ръка, хваща дясното ѝ зърно между палеца и показалеца и го завърта толкова бързо и толкова силно, че младата жена мигновено се превива на две и изпищява.

Пуска я. Алекс се държи за гърдата с изхвъркнали очи и без дъх се поклаща от крак на крак, болката я е ослепила. Сълзите се стичат въпреки волята ѝ, когато задава въпроса:

— Какво... ще правите?

Мъжът се усмихва, сякаш да ѝ припомни нещо очевидно:

— Ами... ще гледам как ще пукнеш, курво мръсна.

После прави крачка встрани, като актьор.

И тогава тя вижда. Зад него. На пода електрическа бормашина, до дървен сандък, не много голям. Колкото за едно тяло.

4

Камий разглежда подробно картата на Париж. Пред стаята на портиерката един униформен полицай си прекарва времето, като обяснява на любопитните и на съседите, че не е нужно да стоят тук, ако не могат да дадат никакви решаващи показания за отвличането. Отвличане! Истинска атракция, почти като спектакъл. Липсва основната звезда, ала няма значение, дори само декорът вече е част от вълшебството. Цяла вечер хората си повтарят думата, шушукат си, като жените на село, и не успяват да се съвземат: но кой, кой, кой, не знам, ти казах, някаква жена, доколкото разбрах, ама познаваме ли я, а, познаваме ли я? Слухът се раздува, даже децата слизат да погледат, трябваше да са си легнали, обаче всички в квартала са превъзбудени от неочакваната ситуация. Някой пита дали ще дойде телевизията, задават на полия едни и същи въпроси, стоят по петнайсетина минути, мотаят се изчакат незнайно какво, само да са тук, ако най-сетне се случи нещо, но не се случва нищо и постепенно суетнята замира, интересът стихва, става късно, още няколко часа и нощта ще натегне, атракцията се превръща в неудобство, от прозорците се развикват първите недоволни: а сега бихме искали да спим, моля, тишина.

— Ами да се обадят на полицията — подхвърля Камий.

Луи, както винаги, е по-спокоен.

На картата е отбелязал осите, водещи към мястото на отвличането. Четири възможни маршрута, по които жената е могла да дойде. Площад „Фалгиер“ или булевард „Пастьор“, улица „Виже-Льобрен“ или в обратна посока улица „Котантен“. Може да е взела и автобус 88 или 95. Станциите на метрото са доста далеч, ала все пак са някакъв вариант. „Пернети“, „Плезанс“, „Волонтер“, „Вожира“...

Ако до утре не се открие нищо, ще се наложи да разширят периметъра в търсене и на най-дребното сведение, а за тази цел ще трябва да изчакат тия малоумници да станат, да чакат до сутринта, сякаш имат бол време.

Отвлечането е много специфично престъпление: жертвата не е пред очите ви, както при убийството, и е нужно да си я представите. Точно това се опитва да направи Камий. Онова, което излиза изпод молива му: силует на жена, която върви по улицата. Леко се отдръпва: твърде елегантна, тип светска дама. Щом рисува такива жени, май е почнал да остарява.

Докато говори по телефона, я задрасква и започва отначало. Защо я вижда толкова млада? Някой отвлеча ли стари жени? За пръв път мисли за нея не като за жена, а като за девойка. „Една девойка“ е била отвлечена на улица „Фалгиер“. Отново се захваща с рисунката. С дънки, къса коса и чанта през рамо. Не. Ето я с права пола и издути гърди, зачерква я раздразнен. Вижда я като млада жена, но всъщност не я вижда. А когато я вижда, това е Ирен.

В живота му не е имало друга жена. В редките случаи, които се откриват пред мъж с неговия ръст — малко вина, малко отвлечение от себе си и страхът от нормалното протичане на уговарянето с жените, — сексуалните му нужди зависеха от съвпадането на твърде много обстоятелства и така и не се получаваше. А, да, само веднъж. Една, която беше сгазила лука, и той я измъкна от батака. Затваря очи. Тогава прочете в погледа ѝ облекчение и нищо друго. После я срещна сякаш случайно близо до дома си. По чаша на масите пред „Ла Марин“, след това вечеря и, естествено, се поддават на играта, качват се за последно питие и...

Разбира се, не е нещо, което едно безукорно ченге може да приеме. Но беше истински мила, малко извън нормата, сякаш искаше най-искрено да му благодари. Е, поне така си повтаряше по-късно Камий, за да снее вината от себе си. Повече от две години, без да докосне жена, това вече си е причина, ала не достатъчна. Извършил бе нещо лошо. Нежна, спокойна вечер, не смятаха, че са длъжни да вярват в някакви чувства. Тя беше научила неговата история, в отдела всички я знаеха, жената на Верховен е била убита. Каза простички, ежедневни думи, съблече се набързо и веднага се качи върху него, без предисловия, гледаха се в очите, Камий ги затвори чак накрая, нямаше как да стане другояче. От време на време се засичат, тя живее недалеч. Около четирийсетте. И петнайсет сантиметра над него. Ан. И деликатна: тръгна си, рече, че предпочита да се прибере. Добро решение, спести му тъгата. Когато се засекаат, тя се прави, че нищо не е

било. Последният път имаше и други хора и дори му стисна ръката. Защо сега се сети за нея? Дали това е типът жена, която един мъж би пожелал да отвлече?

И Камий мислено се насочва към похитителя.

Човек може да убие по много начини и по много причини, но всички похищения си приличат. И едно е сигурно: за да отвлечеш някого, трябва да си набрал скорост. Разбира се, би могъл да го сториш и под напора на внезапно вдъхновение или мигновен гняв, ала това става рядко, пък и е обречено на бърз провал. В по-голямата част от случаите извършителът се организира, замисля деянието, внимателно се подготвя.

Статистиката не е благоприятна, от решаващо значение са първите часове, после шансовете за оцеляване рязко намаляват. Един пленник е голямо бреме и на човек скоро му се прищява да се отърве от него.

Луи се прицелва в първия възможен. Обажда се на всички шофьори, които са били дежурни между деветнайсет и дваайсет и един и трийсет. Събужда ги един по един.

— Шофьорът на номер 88, който е правел последен курс — съобщава той на Камий, като закрива слушалката с ръка. — Около дваайсет и един часа. Помни някакво момиче, което се затичало да хване автобуса, а сетне се отказало.

Камий оставя молива и вдига глава.

— На коя спирка?

— Институтът „Пастьор“.

Тръпки по гръбначния стълб.

— Защо я помни?

Луи предава въпросите.

— Красавица — казва, обръщайки се към Камий.

И отново закрива слушалката с ръка.

— Истинска красавица.

— Аха...

— Сигурен е и за часа. Махнали си, тя му се усмихнала, той й рекъл, че това е последният автобус за вечерта, но предпочела да тръгне пеша по улица „Фалгиер“.

— По кой тротоар?

— Десният в посока надолу.

Значи, насам.

— Описание?

Луи се опитва да уточни, ала без особен резултат.

— Смътно, твърде смътно.

Такъв е проблемът с наистина красивите момичета: човек е в плен на чара им и не ги оглежда. Единственото, което си спомня, са очите, устата, задникът или и трите заедно, но да е забелязал с какво е била облечена... Това е слабото място на свидетелите мъже, жените са по-обстоятелствени.

Камий предъвка подобни мисли до късно през нощта.

Към два и половина онова, което би могло да се направи, е вече сторено. Сега остава надеждата бързо да се случи нещо, за да им подаде края на някаква нишка, искане за откуп, което да им отвори нова перспектива. Или откриването на тяло, което да затвори всички останали.

Някакъв знак, за нещо да се хванат.

Най-спешното, ако успеят, е, естествено, да идентифицират жертвата. За момента централата е категорична: нито един сигнал за изчезване, който да се върже с тази жена.

Нищо в околностите на мястото на отвличането.

А вече са минали близо шест часа.

5

Сандъкът е с пролуки. Дъските са на по десетина сантиметра една от друга и съвсем ясно се вижда какво има вътре. Засега нищо, празен е. Мъжът е сграбчил Алекс за рамото, стиска я с невероятна сила и я влачи към сандъка. След това се извъръща и се държи, сякаш нея я няма. Всъщност бормашината е електрическа отвертка. Отвинтва една дъска от капака, после втора. Стои наведен и с гръб към нея. Дебелият му червендалест врат с капчици пот... Неандерталец, това минава през ума на Алекс.

Тя е права, точно зад него, гола, с една ръка пред гърдите, а другата като раковина на пубиса, защото все още се срамува, дори в подобно положение, като помисли човек — луда работа. Тресе се от студ от глава до пети и чака напълно безучастно. Би могла да се опита да направи нещо. Да се нахвърли върху него, да го удари, да бяга. Складът е пуст и огромен. Там, пред тях, на петнайсетина метра има някакъв отвор, като грамадна дупка, вероятно помещението някога се е затваряло с големи плъзгащи се врати, но днес те са изчезнали. Докато мъжът развинтва дъските, Алекс се мъчи да включи машинката на мозъка си. Да избяга ли? Или да го удари? Да пробва да му измъкне бормашината? Какво ли ще стори той, след като разкове сандъка? Ще я накара да пукне, каза, ала какво точно значи това? Как ли възнамерява да я убие? Тя си дава сметка за плашещия път, който мозъкът ѝ е изминал само за няколко часа. От „Не искам да умра“ е стигнала до „Дано го направи бързо“. В мига, в който го осъзнава, се случват две събития. Първо, в главата ѝ проблясва една проста, упорита, инатлива мисъл: не се поддавай, не се оставяй, опълчи се, бори се. А после мъжът се обръща, слага отвертката до себе си и протяга ръка да я хване за рамото. И тогава неведомо решение експлодира в главата ѝ като внезапен балон и тя хуква към отвора в другия край. Той се обърква от бързината, не е имал време дори да мръдне. За части от секундата Алекс прескача сандъка и тича, все така боса, толкова бързо, колкото може. Край на студа, на страха, онова, което я движи, е

желанието да избяга, да се махне оттук. Подът е леден, корав, хлъзгав от влагата, грапав бетон, но тя не усеща нищо, буквално засмукана от собствения си бяг. От дъжда всичко е подгизнало и краката ѝ мятат пръски, докато прекосява големите локви застояла вода. Не се обръща, повтаря си „бързо, бързо, бързо“ и не знае дали мъжът се е втурнал подир нея. Ти си по-бърза. Това е сигурно. Той е стар и тежък, ти си млада и тънка. Ти си жива. Алекс стига до отвора, едва-едва забавя своя бяг, колкото да зърне вляво, в дъното, друг, подобен на този, през който е минала току-що. Всички помещения са еднакви. Къде ли е изходът? Мисълта, че ще напусне сградата съвсем гола и ще излезе така на улицата, не ѝ минава през ум. Сърцето ѝ шеметно бие. Умира от желание да се обърне, да прецени преднината, която е спечелила пред мъжа, ала най-вече умира от непреодолима потребност да се измъкне оттук. Трето помещение. Този път се спира, останала без дъх, и за малко да се строполи на място, не, не може да повярва. Отново хуква, но вече сълзите напират в очите ѝ, ето я пред отвора, дето би трябвало да извежда навън.

Зазидан.

Големи червени тухли, по които се стича циментът, който ги споява, незагладен, просто нахвърлян на две на три, за да запълни дупките.

Алекс опипва влажните тухли. Пленница е.

Студът внезапно се стоварва върху нея, тя блъска с юмрук по тухлите и започва да пищи, дано я чуе някой от другата страна. Пищи, не намира думи. Пуснете ме да изляза. Моля ви. Блъска силно, ала е изтощена, прилепя се изцяло до стената, като до дърво, сякаш иска да се слее с нея.

Вече не пищи, не ѝ е останал глас, само една заседнала в гърлото молба. Хълца безмълвно и стои така, прилепена до стената като афиш. След това внезапно се вцепенява, защото усеща присъствието на мъжа точно зад нея. Не се е разбързал, съвсем спокойно е дошъл и тя чува приближаващите се стъпки, не помръдва, стъпките застиват. Той не казва нито дума, сграбчва я за косата, това му е номерът, за косата. Цяла шепа, пълна шепа, и дръпва грубо. Тялото ѝ полита назад, Алекс пада тежко по гръб и сподавя вика си. Би се заклела, че е парализирана, и започва да стене, но той е решил да не я оставя тук. Забива ѝ шут в ребрата и понеже не се размърдва достатъчно бързо, ѝ

бие още един, по-силен. „Мръсница...“ Алекс пици, знае, че това няма да спре, и събира всичките си сили, за да се свие на топка. Не е познала. Той ще удря, докато не се подчини, и сега отново я ритва с върха на обувката, този път в бърбреците. Тя изкрещява от болка, опира се на лакът и вдига ръка в знак на капитулация, а жестът ѝ казва ясно: престанете, ще сторя каквото искате. Мъжът не помръдва, чака я. Ето, Алекс се изправя, олюлява се, търси посоката, плете крака, едва не пада, пристъпва напред на зигзаг. Не върви достатъчно чевръсто, та той я ритва в задника и тя пада по корем няколко метра по-нататък, ала пак става с колене целите в кръв и крачи, вече по-бързо. Край, няма какво повече да иска. Алекс се предава.

Върви към първото помещение, минава през отвора, сега е готова. Напълно изцедена. Стига до големия сандък и се обръща към него. Ръцете ѝ се поклащат, ни следа от сваян. Той също не помръдва. Какво беше казал последно, последните му думи? „Ще гледам как ще пукнеш, курво мръсна.“

Мъжът гледа сандъка. Алекс също го гледа. Това е точката на невъзвратимост. Онова, което тя направи, онова, което приеме, ще бъде безвъзвратно. Непоправимо. И никога повече не ще може да се върне назад. Дали ще я изнасили? Или ще я убие? Ще я убие преди или след? Дали ще я мъчи дълго? Какво ли иска този мълчалив палач? Ще получи отговорите след няколко минути. Остава само една загадка.

— Ка... Кажете ми... — умолява Алекс. И прошепва, сякаш търси да чуе някаква тайна: — Защо? Защо мен?

Мъжът сбърчва вежди като човек, който не разбира нейния език и се опитва да отгатне смисъла на въпроса ѝ. Тя машинално протяга ръка назад и пръстите ѝ докосват грапавото дърво на сандъка.

— Защо мен?

Той бавно се усмихва. Тези несъществуващи устни...

— Защото точно теб искам да гледам как ще пукнеш, курво мръсна.

Тон, с какъвто се изрича нещо очевидно. Изглежда убеден, че е отговорил съвсем ясно.

Алекс затваря очи. Сълзите ѝ рукват. Би желала да види отново живота си, но нищо не изплува, вече не пръстите ѝ докосват дървото, а цялата ѝ длан, с която се държи да не падне.

— Хайде... — произнася той раздражено.

И сочи сандъка.

Сякаш не е вече тя, когато се обръща, не е тя, когато стъпва в сандъка, нищо от нея не е останало в това тяло, което се свива на кълбо.

И ето я с раздалечени стъпала, за да може всяко да се подпре на една дъска, обгърнала коленете си с ръце, като че този сандък е сетното ѝ убежище, а не неин ковчег.

Мъжът се приближава и се втренчва в голото момиче, сгущено на дъното на сандъка. Облецил очи и доволен като ентомолог, наблюдаващ рядък вид. Изглежда на върха на щастието.

Изпръхтява и хваща отвертката.

6

Портиерката им отстъпи своята стаичка и си легна. Цяла нощ хърка като каруцар. Оставиха пари за кафето, а Луи добави бележка с благодарности.

Три часът е. Всички екипи си тръгнаха. Шест часа след отвличането резултатите могат да се поберат в кибритена кутийка.

Ето ги Камий и Луи на тротоара. Прибират се вкъщи да вземат по един душ и после ще се срещнат отново.

— Хайде — казва Камий.

Намират се пред стоянката на такситата. Камий поклаща глава.

— Не, аз ще походя малко пеша.

Тук се разделят.

Камий е нахвърлял тази девойка безброй пъти такава, каквато си я представя, как върви по тротоара, как прави знак на шофьора на автобуса, и все започваше отначало, защото неизменно имаше по нещо от Ирен у нея. Само като си помисли, му прилошава. Ускорява крачка. Това момиче е друг човек. Ето какво трябва да си внуши. И най-вече тази ужасяваща разлика — тя е жива.

Улицата е безучастна, коли минават на час по лъжичка. Опитва се да разсъждава логично. Логиката е онова, което го тормози от самото начало. Никой не отвлича някого случайно, най-често извършителят познава жертвата. Понякога слабо, ала достатъчно, за да има поне един мотив. Следователно той вероятно знае къде живее тя. Камий си го повтаря от близо час. И ако не я е похитил у тях или пред дома ѝ, то е, понеже не е било възможно. Не е ясно защо, но е било невъзможно, иначе е нямало да го стори тук, на улицата, с всички рискове, които носи подобен акт. А го е извършил тук.

Камий забързва и мисълта догонва неговия ритъм.

Вариантите са два — мъжът или я следва, или я причаква. Да я следва с камионетката? Не. Тя не взема автобуса, върви по тротоара, а той я следва с камионетката? На бавен ход? В очакване на удобния момент, когато... Адски тъпо.

Значи, я дебне.

Познава я, познава маршрута ѝ и има нужда от място, където да я изчака да се появи... и да се засили, за да скочи върху нея. И това място неминуемо се намира преди мястото, където я е похитил, защото улицата е еднопосочна. Той я съзира, тя го подминава, той я настига и я отвлича.

— Така виждам нещата аз.

Не е рядкост Камий да си говори на висок глас. Вдовец е от неотдавна, ала навиците на сам мъж се добиват бързо. Точно заради това не помоли Луи да дойде с него, изгубил е рефлексите за работа в екип, твърде сам е и твърде дълго предъвква всичко, мисли единствено за себе си. Би си хвърлил един бой. Не харесва човека, в когото се е превърнал.

Няколко минути крачи и прехвърля различни възможности в главата си. Търси. Той е от хората, които могат да упорстват в грешката си чак докато фактите докажат правотата им. Това е мъчителен недостатък у приятел, но у едно ченге е достойно за уважение качество. Пресича една улица, сетне друга, нищо не прищраква в мозъка му. И накрая нещо проблясва.

Улица „Льогранден“.

Задънена улица, не повече от трийсетина метра, ала достатъчно широка, за да могат да спират коли и от двете ѝ страни. Ако той беше похитителят, щеше да паркира именно тук. Камий продължава, после се обръща към улицата.

На пресечката — един жилищен блок. На партера — аптека.

— Вдига глава.

Две камери в двата края на витрината на аптеката.

Доста бързо попадат на кадъра с бялата камионетка. Господин Бертиняк е човек вежлив, та чак мазен, типът търговец, който обожава да помага на полицията. Тези хора винаги леко изнервят Камий. В задната стаичка на своето царство господин Бертиняк е седнал пред огромен компютърен екран. Не притежава присъщата на аптекарите външност, но начина на живот — със сигурност. Камий поназнайва нещичко, баща му беше аптекар. След като се пенсионира, приличаше на пенсиониран аптекар. Помина се преди по-малко от година. Дори

когато почина, Камий не можа да се въздържи да не го оприличи на мъртъв аптекар.

И тъй, господин Бертиняк помага на полицията. Няма никакъв проблем да се вдигне и да отвори на комисар Верховен в три и половина през нощта.

Не е злопаметен, аптеката „Бертиняк“ е била обиграна пет пъти. На нарастващото настървение на дилърите той отговаря с технология. Всеки път купува нова камера. Днес има пет — две отвън, останалите вътре. Записите се пазят по двацет и четири часа и щом този срок изтече, се изтриват автоматично. Господин Бертиняк истински обича оборудването си. Не иска официална заповед, за да направи демонстрация на техниката, напротив, щастлив е. Достатъчни са няколко минути, за да се покаже онзи участък от задънената улица, който камерата обхваща, а то не е кой знае колко, само долната част на спрелите до тротоара коли и гумите. И в двацет и един часа и четири минути пристига бяла камионетка, която паркира и се изтегля напред достатъчно, за да може шофьорът да следи движението по улица „Фалгиер“. Онова, което много би искал Камий, е не само теорията му да се потвърди (не че и това не му е по сърце, обожава да е прав), ала би желал и да се вижда малко повече, защото на кадъра, стопиран от господин Бертиняк, колата се свежда до долната част на каросерията и предните гуми. Сега вече знаят нещичко за начина и часа на отвличането, но не и за похитителя. На лентата не се случва нищо, просто отчайващо. Нищо. Спират.

И все пак Камий не се решава да си тръгне. Защото е изнервящо похитителят да ти е под носа и тази камера, дето така глупаво заснема някаква подробност, за която никой пет пари не дава... В двацет и един и двацет и седем камионетката излиза от задънената улица. И именно в този миг се получава прищракването.

— Ей тук!

Господин Бертиняк гордо играе ролята на студиен инженер. Връща назад. Тук. Приближават кадъра, постигат възможно най-голямо увеличение. Господин Бертиняк се развихря. В мига, когато камионетката потегля, в долната част на каросерията ясно се вижда, че е била несръчно преобядисана, и все още се забелязват следи от букви отстрани.

Ала е невъзможно да се разчетат. Едва си личат, пък и са отрязани хоризонтално поради височината на екрана, толкова е полето на охранителната камера. Камий моли за хартиена разпечатка, аптекарят услужливо му дава флашка, на която записва целия филм. При максимален контраст излиза нещо, което прилича на морзово съобщение.

Долната част на каросерията се е отъркала някъде, различават се леки следи от зелена боя.

Работа за учените.

Камий най-сетне се прибира у дома.

Тази нощ го раздруса здравата. Изкачва стъпалата.

Живее на четвъртия етаж, но никога не ползва асансьора, въпрос на принцип.

Направиха каквото можаха. Онова, което следва, е най-страшно. Очакването. Някой да се обади за изчезнала жена. Може да отнеме ден, два или повече. А междувременно... Когато отвлякоха Ирен, я намериха мъртва за няма и десет часа. Сега е минало повече от половината от това време. Ако криминалистите бяха открили някаква улика, която наистина би могла да послужи, вече щяха да са наясно. Камий познава този тъжен и провлечен лайтмотив, лайтмотива на уликите, които трябва да се съпоставят, тази война на изтощение, която отнема адски много време и ви разбива нервите.

Той отново и отново прехвърля мислено цялата безкрайна нощ. Грохнал е.

Време, колкото да вземе душ и да изпие няколко кафета.

Не запази апартамента, в който живееха с Ирен, не пожела, мъчително би било да я открива навсякъде из къщи, оставането щеше да му коства излишно много усилия, които бе по-добре да вложи в друго. Камий се запита дали това, че продължи да живее след смъртта на Ирен, е въпрос на кураж и проява на воля. Как човек да устои сам-самичък, когато край него всичко рухва?

Имаше нужда да спре своето собствено сгромолясане. Усещаше, че този апартамент го дави в отчаяние, ала нямаше смелост да се изнесе.

Попита баща си (но точно той пък да отговори ясно на някакъв въпрос...), след това и Луи, който отвърна: „За да се хванеш, трябва да се пуснеш“. Това май беше от дао. Камий не бе сигурен, че е разбрал добре.

— Или „Дъбът и тръстиката“^[1], ако предпочитате.

Камий предпочиташе.

И веднага го продаде. От три години живее на Ке дьо Валми.

Влиза в апартамента. Дудуш мигом пристига. А, да, това също, Дудуш, дребна котка с тигрова шарка.

— Вдовец с котка — попита също Камий, — не смяташ ли, че май е клише? Дали не прекалявам, както винаги?

— Зависи си от котката, не е ли така? — отвърна Луи.

Целият проблем е в това. От обич ли, от желание за хармония ли, по подобие, от свян или кой знае защо, но Дудуш остана невероятно дребна за възрастта си. Има красива муцунка, криви като на каубой крака и е миниатюрна. По този въпрос даже Луи няма хипотеза, толкова дълбока е загадката.

— Дали пък и тя не попрекали? — попита още Камий.

Когато занесе котката и му зададе въпроса, дори ветеринарят беше доста объркан. По което и време да се прибере Камий, Дудуш се събужда и идва при него. Тази нощ, тази сутрин, той само я погалва по гръбнака. Няма особено желание да се разнежва. Твърде много става за един ден.

Първо отвличането на жена.

След това срещата с Луи при тези обстоятелства, направо да се запита човек дали Льо Ген...

Камий спира рязко: „Копеле!“.

[1] „Дъбът и тръстиката“ — басня от Езоп. — Б.пр. ↑

Алекс е влязла в сандъка, извила е гръб и се е свила на кълбо.

Мъжът е поставил капака, завинтил го е и е направил крачка назад — да се полюбува на свършеното.

Алекс е с контузии от глава до пети, цялото ѝ тяло трепери. Умът ѝ не го побира, но не може да отрече очевидното: в този сандък се чувства до известна степен в безопасност. Сякаш е намерила подслон. В последните часове не е престанала да си представя какво ще стори той с нея, ала освен бруталността, с която я похити, освен плесниците; които ѝ отвъртя... Не, не че са нищо, още я боли главата, толкова мощни бяха, но сега, в сандъка, е цяла-целеничка. Не я изнасили. Не я изтезава. Не я уби. Нещо ѝ нашепва „все още“, само че Алекс не иска да го чуе, смята, че всеки спечелен миг е печалба, че всяка следваща секунда още не е дошла. Мъчи се да диша възможно най-дълбоко. Мъжът е все така неподвижен, тя вижда грубите му работнически обуца и крачолите на панталона, стои и я гледа. „Ще гледам как ще пукнеш...“ Така каза и то бе почти единственото, което каза. Значи, това е? Иска да я умъртви? Иска да гледа как умира? Как ли ще я убие? Алекс вече не се пита защо, пита се как, кога.

Защо ненавижда жените до такава степен? Каква ли е историята на този тип, щом е замислил подобно начинание? И щом я удря с толкова ярост? Не е кой знае колко студено, само че поради цялата умора, ударите, страха и тъмното Алекс е премръзнала и се опитва да промени позата. А това не е лесно. Седнала е приведена, с глава върху ръцете, които обгръщат коленете ѝ. Леко се повдига и се мъчи да се обърне, но изпищява. Дълга треска се е забила в ръката ѝ, високо, почти на рамото, и трябва да я извади със зъби. Няма място. Сандъкът е от неодялано, нащърбено дърво. Ама как ще се обръща тя, как ще се подпира на ръце? Тазът ли да извърти? Първо да опита да помести стъпалата. Усеща как паника се надига в стомаха ѝ. Започва да креци, да мърда във всички посоки, ала се бои да не се нарани, трябва обаче да шава, ще полудее, прави разни движения, но единственото, което

постига, е да спечели няколко сантиметра, обзема я ужас. И тогава едрата глава на мъжа се появява в полезрението ѝ.

Тъй внезапно, че тя понечва да се дръпне и си блъсва главата. Той се навежда и я гледа. Усмивка се широко с устните, дето ги няма. Сериозна, безрадостна усмивка, която би била смехотворна, ако не беше толкова застрашителна. От гърлото му излиза нещо като мучене. Все така, без нито една дума, клати глава, като да казва: „Разбра ли най-сетне?“.

— Вие... — започва Алекс, но не знае как да продължи, какво да попита.

Мъжът само клати глава със същата малоумна усмивка. Тоя е луд, казва си Алекс.

— Вие сте от... откачен...

Ала няма време да продължи — той се дръпва, отдалечава се, не го вижда и тръпките зачестяват. Щом изчезне, тя застава нащрек.

Какви ли ги върши? Извива врат, долавя само далечни шумове, всичко кънти в огромното празно помещение. Само че сега нещо мръдва. Сандъкът едва забележимо се помества. Чува се пращане на дърво. С крайчеца на окото, извъртайки се до предела на възможностите си, съзира въжето над себе си. Не го бе забелязала. Завързано е за капака. Алекс се гърчи, за да прокара ръка над главата си между дъските: желязна халка, сграбчва възела на въжето, огромен, много стегнат възел.

Въжето вибрира и се опъва, сандъкът сякаш изпищява, повдига се бавно, отделя се от пода и започва да се люлее и да се върти около оста си. Мъжът отново влиза в полезрението ѝ, на седем-осем метра от нея, до стената, и с широки жестове тегли прокараното през две макари въже. Сандъкът се издига много бавно и като че ще се сгромоляса, Алекс не мърда, мъжът я гледа. Когато е на около метър и петдесет от пода, спира, блокира въжето, отива и рови в някаква купчина струпани неща до отвора в другия край, после се връща.

Сега са лице срещу лице на една и съща височина и могат да се гледат в очите. Той вади мобилния си. За да я снима.

Търси ъгъла, мести се, отстъпва назад, прави една, две, три... след това преглежда снимките, изтрива онези, дето не му харесват. Приближава се до стената, сандъкът се вдига още и ето че сега виси на два метра от пода.

Мъжът завързва въжето, видимо доволен от себе си.

Навлича сакото и се тупа по джобовете, за да се увери, че нищо не е забравил. Сякаш Алекс вече не съществува, той хвърля само бегъл поглед към сандъка. Удовлетворен от свършеното. Все едно излиза от къщи, за да иде на работа.

Тръгнал си е.

Тишина.

Сандъкът тежко се полюшва на края на въжето. Студено течение се завихря и на моменти облъхва и без това вкочаненото тяло на Алекс.

Сама е. Гола, затворничка.

И тогава внезапно разбира.

Това не е сандък.

Клетка е.

8

„Копеле...“

„Хайде сега, обиди...“, „Не забравяй, че съм ти началник!“, „Ти какво би направил на мое място?“, „Обогати си речника, ставаш досаден“. През годините дивизионен комисар Льо Ген е опитвал всичко или почти всичко. Вместо да повтаря непрестанно едно и също, предпочита да не отговаря. Това кара Камий внезапно да губи почва и той обикновено влиза в кабинета, без да чука, и просто се изтъпанчва пред своя шеф. В най-добрия случай дивизионният свива рамене примирено, в най-лошия свежда очи, уж съкрушен. Без нито една дума, като стара семейна двойка, а това си е пълен провал за мъже, които на петдесет години са ергени. Или поне без жена. Камий е вдовец. Льо Ген пък миналата година се разведе за четвърти път. „Странно е как все се жениш сякаш за една и съща жена“, му бе рекъл Камий. „Какво да ти кажа, когато човек си е създал навици... — отвърна Льо Ген. — Забележи, че никога не съм сменял и кума, винаги си ти!“ И добави троснато: „А и щом ще рискувам да сменя жената, поне да взема същата“, което показва, че на полето на примирението просто няма равен на себе си.

Първата причина Камий да не се нахвърли върху Льо Ген тази сутрин е, че вече не са им нужни думи, за да се разбират. Той оставя настрана дребната манипулация на дивизионния, който, естествено, би могъл да прати друг за това разследване, а се бе престорил, че няма никой под ръка. Онова, което притеснява Камий, е, че би трябвало да се усети веднага, но му бе убягнало. Странно е и направо казано съмнително. Втората причина е, че не е спал, гроги е и не може да пилее енергия, понеже му се налага да издържи още един дълъг ден, преди Морел да го смени.

Седем и половина сутринта. Уморени следователи влизат от кабинет в кабинет и се заговарят, врати се отварят, долитат подвиквания, в коридорите чакат сънени хора, полицията приключва една безсънна нощ като всяка друга.

Идва Луи. И той неспал. Камий бързо го оглежда. Костюм „Брукс Брадърс“, вратовръзка „Луи Вюитон“, обувки „Финсбъри“, всичко съвсем ненаатрапчиво. За чорапите Камий не може да каже нищо, пък и какво ли разбира. Луи е много шик, ала макар и обръснат, не изглежда добре.

Стисват си ръцете като в обикновена сутрин, сякаш никога не са спирали да работят заедно. Откакто се срещнаха отново предната вечер, всъщност не са си говорили истински. Не са споменали нищо за последните четири години. Няма никаква тайна, не, просто смущение, болка, пък и какво ли има за казване пред такъв провал? Луи и Ирен много се обичаха. Камий си мисли, че Луи също се почувства отговорен за нейното убийство. Той не твърдеше, че мъката му е като на Камий, но изпитваше своя собствена. Това не са неща, за които може да се говори. И двамата бяха смазани от една и съща беда и тя пресуши думите им. Впрочем всички бяха като вкаменени, ала те трябваше да поговорят. Не се беше получило и постепенно продължиха да мислят един за друг, но престанаха да се виждат.

Първите изводи на криминалистите не са обнадеждаващи. Камий прелиства набързо доклада, като подава една по една страниците на Луи. Каучукът на гумите е най-разпространеният, с който са оборудвани пет милиона автомобила. Камионетката е най-обикновена. Колкото до последната вечеря на жертвата — прясна салата, червено месо, зелен боб, бяло вино и кафе...

Сядат пред голямата карта в кабинета на Камий. Телефонът иззвънява.

— А, Жан, тъкмо навреме — казва Камий.

— Да, пак добър ти ден — отвръща Льо Ген.

— Трябват ми петнайсетина полицаи.

— Невъзможно.

— Дай ми по-скоро жени. — Камий се замисля за няколко секунди. — Нужни са ми поне за два дни. Може и за три, ако не открием момичето дотогава. И още една кола. Не, две.

— Виж...

— И искам Арман.

— Да, това вече е възможно. Изпращам ти го веднага.

— Благодаря за всичко, Жан — казва Камий и затваря.

После се обръща към картата.

— Какво ще получим? — пита Луи.

— Половината от онова, което искаме. Плюс Арман.

Камий заковава поглед в картата. Ако вдигне ръце, най-много да стигне до шести район. За деветнайсети трябва да се покатери на стол. Или му е необходима показалка. Но с показалка е малко като преподавател. През годините е мислил за различни начини да борави с тази карта. Да я закачи по-ниско, да я сложи направо на пода, да я нареже на райони и да ги подреди в редичка... Не приложи нито един от тези варианти, защото, разрешавайки неговия проблем с ръста, те щяха да създадат затруднения на всички останали. Тъй че и тук, както у дома и в Института по съдебна медицина, Камий си има помощни средства. Същински експерт е по отношение на табуретките, столчетата и правите и сгъваемите стълби. За кабинета се е снабдил с тясна алуминиева стълбичка среден размер за папките, архивите, консумативите и техническата документация, а за картата на Париж — с табуретка за библиотека, модел, който е на колелца и сам се застопорява, щом човек се качи. Камий приближава и се покатерва. Взира се в осите, които се събират на мястото на похищението. Ще сформират екипи, за да обходят целия сектор, въпросът е докъде да ограничат периметъра на действие. Посочва един квадрат, внезапно поглежда към краката си, замисля се, обръща се към Луи и пита:

— Приличам на генерал тъпанар, не смяташ ли?

— Предполагам, че във вашата глава „генерал тъпанар“ е плеоназъм.

Шегуват се, а всъщност не се слушат. Всеки следва собствените си разсъждения.

— И все пак... — подхваща Луи замислено. — Нито една камионетка от този модел не е била открадната наскоро. Освен ако не е подготвял удара цели месеци, а да отвлече момичето със собствена кола би било странно, означава да поеме прекалено голям риск.

Глас зад тях:

— Може на тоя да му е куха тиквата...

Камий и Луи се обръщат. Арман.

— Ако му е куха тиквата, значи е непредвидим — казва Камий с усмивка. — И нещата ще станат още по-трудни.

Здрависват се. Арман е работил повече от десет години с Камий, от които девет и половина на негово подчинение. Той е плашещо слаб,

тъжен на вид мъж, поразен от патологична стиснатост, разяла като гангрена целия му живот. Всеки миг от съществуването на Арман е пропит от порив към пестеливост. Теорията на Камий е, че той се бои от смъртта. Луи, който е учил почти всичко, което човек изобщо може да учи, потвърди, че от психоаналитична гледна точка това е защитима теза. Камий беше горд, че е добър теоретик в една напълно непозната за него област. В професионално отношение Арман е неуморна мравка. Дайте му телефонния указател на който и да било град и след година вече ще е проверил всички абонати.

Арман винаги се бе отнасял към Камий с безгранично възхищение. В началото на кариерата им, когато разбра, че майка му е прочута художничка, възхищението му прерасна в плам. Събира вестникарски изрезки с материали, посветени на нея. В компютъра си има репродукции на всичките ѝ произведения, които може да бъдат открити в интернет. След като пък научи, че ниският ръст на Камий е недъг, придобит заради пристрастеността ѝ към тютюна, Арман беше разтърсен. Опита се да съвмести преклонението пред творец, чиято работа не разбира, но се възторгва от известността и славата, и негодуванието, което човек изпитва спрямо такава егоистка. Толкова противоречивите чувства разклатиха устоите на неговата логика. И, изглежда, още я търси. Ала това е по-силно от него и всеки път, щом в новините бъде споменато името на Мод Верховен, той ликува.

— Трябваше на теб да ти е майка — рече му един ден Камий, гледайки го изотдолу.

— Това е долно — промърмори Арман, който не е лишен от чувство за хумор.

Когато Камий бе сполетян от голямото нещастие, той също го посети в болницата. Изчакваше някой с кола да мине и да го откара, за да не плаща за транспорт, пристигаше с празни ръце, винаги под различен претекст, ала беше там. Положението на Камий го вълнуваше дълбоко. Мъката му беше искрена. Години работите с някого и накрая излиза, че изобщо не го познавате. Като се случи някакво произшествие, драма, дойде болест или смърт, чак тогава разбирате до каква степен онова, което знаете за човека, се свежда до оскъдна информация, плод на случайността.

Понякога Арман е щедър, колкото и безумно да звучи. Разбира се, никога в парично изражение, не бива да му струва пари, но по негов

си начин проявява великодушие. Ако това се кажеше в Криминалната, никой не би повярвал, и тези, от които бе вземал пари назаем десетки пъти, тоест всички, щяха да цвилят от смях.

Когато идваше в клиниката, Камий му даваше пари да му купи вестник, две кафета от автомата, списание. Арман задържаше рестото. И след посещениято, като погледнеше през прозореца, го виждаше на паркинга да разпитва онези, които си тръгваха, дано открие някой, който да го закара близо до дома му, тъй че да продължи пеша.

Все пак малко боли, че отново са заедно след четири години. От първоначалния екип липсва само Малвал. Изхвърлен е от полицията. Месеци вися в предварителния арест. А в какво се е превърнал... Камий си мисли, че Луи и Арман сигурно се виждат с него от време на време. Самият той не е в състояние.

Тримата стоят пред голямата карта на Париж, не казват нищо и тъй като това започва да прилича на някаква тайна молитва, Камий нарушава мълчанието. Посочва картата.

— Така. Луи, да направим както говорихме. Водиш всички на място. Да претърсят.

Обръща се към Арман.

— А за теб, Арман — най-обикновена бяла камионетка, стандартни гуми, тривиална вечеря на жертвата, билет за метрото... Имаш богат избор...

Арман кимва в знак на потвърждение. Камий посяга към ключовете.

Остава да устиска още ден, до завръщането на Морел.

9

Първия път, когато той идва, сърцето на Алекс се преобръща. Чува го, защото не може да се обърне да го види. Стъпките му са тежки, бавни и кънтят като заплаха. Във всеки от изминалите мигове тя си е представяла появяването му, представяла си е как я изнасилва, бие, убива. Как клетката слиза надолу... Усещала е как мъжът я хваща за рамото, измъква я от затвора ѝ, зашлевява я, поваля я, насилва я, прониква в нея, кара я да пици, убива я. Както беше обещал. „Ще гледам как ще пукнеш, курво мръсна.“ Щом някой се отнася с една жена като с мръсна курва, той иска да я убие, нали така?

Още не се е случило. Не я докосва, може би иска първо да се наслади на очакването. Затварянето ѝ в клетка бе с цел да я превърне в животно, да я унизи, да я опитоми, да ѝ покаже кой е господарят. Затова я и би така свирепо. Такива мисли са я завладели и други, още по-ужасни. Да умреш не е малко. Но да очакваш смъртта...

Алекс все се зарича да отбелязва наум миговете, в които той се появява, ала ориентирите скоро се размиват. Сутрин, ден, вечер, нощ — всичко се слива в един времеви континуум, през който умът ѝ все по-трудно намира пътека.

Когато идва, най-напред застава под клетката с ръце в джобовете, гледа я дълго, след това съблича коженото яке, сваля клетката до нивото на очите си, изважда телефона, прави една снимка, после се оттегля на няколко метра, там, където е складира нещата си, десетина бутилки вода, найлонови торбички и хвърлените на пода дрехи на Алекс. За нея е тежко да е затворена и да вижда всичко това на една ръка разстояние. Той сяда. Нищо друго засега, просто я гледа. Човек би рекъл, че чака нещо, но не казва какво.

Сетне, по неизвестна за нея причина, решава да си тръгне, изправя се рязко, плясва се по бедрата, сякаш сам себе си да насърчи, вдига клетката, отправя ѝ един последен поглед и си отива.

Не говори. Алекс му задава въпроси, не много, за да не го вбеси, той отвърна само веднъж, а през останалото време не продумва, сякаш

дори не мисли за нищо, само я гледа. Всъщност нали си го каза: „Ще гледам как ще пукнеш“.

Позата ѝ е буквално непоносима. Няма как да се изправи, клетката не е достатъчно висока. За лягане не е достатъчно дълга. За сядане капакът е твърде ниско. Живее прегъната, почти свита на кълбо. Болката скоро става нетърпима. Получава крампи, ставите се вдървяват, всичко се схваща, всичко отказва, без да броим студа. Цялото ѝ тяло е вкочанено и тъй като не може да мръдне, кръвообращението ѝ е забавено и към болката неминуемо се прибавят и проблеми с кръвното. Връщат се разни картини, схемите от курсовете ѝ за медицинска сестра, атрофирани мускули, сковани, склерозирали стави, понякога ѝ се струва, че присъства на разпадането на тялото си, сякаш е радиолог, че това тяло не е нейното, и разбира, че умът ѝ се раздвоява — тя е някой, който е тук, и друг, дето го няма, който живее другаде, начало на лудост, която я дебне и която ще настъпи като механичен резултат от тази пъклена, нечовешка поза.

Много плака, ала сетне сълзите ѝ секнаха. Спи малко, никога задълго, понеже мускулите ѝ непрекъснато се схващат и я будят. Първите наистина болезнени крампи се появиха предната нощ, събуди се с писък — целият ѝ крак бе пронизан от непоносим спазъм. За да се опита да го отпусне, заудря със стъпало по дъските колкото можеше по-силно, сякаш искаше да пръсне клетката. Крампата лека-полека утихна, но знае, че не е заради усилието ѝ. Ще се върне, както отзвуча. Единственото, което постигна, е, че клетката се разклати. А започне ли веднъж, трябва доста време, за да се стабилизира. В един момент усети, че ѝ се гади. Прекара цели часове в натрапчив страх от нови крампи. Наблюдава всяка част от тялото си, ала колкото повече мисли, толкова по-жестоко я боли.

В кратките мигове, в които спи, ѝ се присънва затвор, или пък е жива погребана, или удавена, ако не са гърчовете, студът и страхът, я будят кошмарите. Сега, когато десетки часове е мърдала само в рамките на няколко сантиметра, я обземат силни конвулсии, сякаш мускулите ѝ имитират движение, рефлексорни спазми, които не владее, крайниците ѝ яростно блъскат по дъските и тя крещи.

Би продала душата си на дявола само да може да се изпълне, да легне, макар и за час.

При едно от първите си идвания той вдигна с въже на нивото на клетката ракитова кошница, която дълго се люля, преди да спре. Въпреки че не бе далеч, на Алекс ѝ трябваша чудеса от воля и за малко да си разреде дланта, промушвайки я през дъските, за да се докопа до част от съдържанието — бутилка вода и гранули за животни. За куче или котка. Тя не се колеба дълго и се нахвърли върху тях, без да се замисли. И веднага на един дъх почти пресуши бутилката. Чак покъсно се запита дали той не беше сложил вътре нещо. Разтрепери се цялата, но нямаше как да се разбере от какво трепери — от студ, от изтощение, от жажда, от страх... Гранулите засилиха жаждата ѝ, а не успяха да я заситят. Докосва се до тях само когато гладът започне да я мъчи. А трябва и да уринира и всичко друго... В началото изпитваше срам, ала какво да направи? То се точи под клетката като изпразненията на огромна птица. Срамът беше преминал бързо, той е нищо пред болката, пред натрапчивата мисъл, че ще живее така дни наред, без да мърда, без да знае колко дълго ще я държи и дали наистина има намерение да я остави да умре тук, в тази клетка.

Колко ли време е нужно, за да умре човек по този начин?

Отначало, когато той идваше, му искаше прошка, не знаеше за какво, и дори веднъж ѝ се изплъзна, помоли го да я убие. Не беше спала часове наред, жаждата я тормозеше, стомахът ѝ бе върнал гранулите, които уж дълго бе дъвкала, смърдеше на урина и повръщано, неподвижната поза я подлудяваше и в този миг смъртта ѝ се стори за предпочитане пред всичко друго. Веднага съжали, защото в действителност не иска да умира, не сега, не така виждаше тя края на живота си. Има още толкова неща да направи. Но каквото и да каже, каквото и да попита, мъжът не отговаря.

Освен веднъж.

Алекс плачеше много, до пълно омаломощение, усещаше, че умът ѝ започва да блуждае, че мозъкът ѝ се превръща в свободен електрон, без контрол, без връзки, без ориентири. Беше смъкнал клетката, за да я снима, а тя рече сигурно за хиляден път:

— Защо аз?

Мъжът вдигна глава, като че никога не си беше задавал този въпрос. Наведе се. През дъските лицата им се озоваха на няколко сантиметра едно от друго.

— Защото... Защото си ти.

Това я потресе. Сякаш внезапно всичко бе застинало, сякаш Бог бе дръпнал някакъв шалтер, нищо не усещаше вече, нито крампите, нито жаждата, нито болките в стомаха, нито че е вкочанена до мозъка на костите, цялата устремена към онова, което щеше да каже той.

— Кой сте вие?

Мъжът само се усмихна. Вероятно няма навика да говори много и тези няколко думи го бяха изтощили. Пъргаво вдигна клетката, взе якето и си тръгна, без да я погледне и видимо ядосан. Май беше казал повече, отколкото бе искал.

Този път не се докосна до гранулитите, беше добавил още към останалите, но тя придържа само бутилката вода и отпи пестеливо. Трябваше да помисли над онова, което бе изрекъл, ала когато човек страда толкова, как да мисли за друго?

Прекарва по цели часове с вдигнати нагоре ръце, стискайки и галейки огромния възел на въжето, на което се държи клетката. Възел колкото юмука ѝ и невероятно стегнат.

През следващата нощ Алекс изпадна в нещо като кома. Умът ѝ не се спираше на нищо, имаше усещането, че цялата ѝ мускулна маса се е стопила, че е само кокали, че се е превърнала в самото вцепенение, в гърч от глава до пети.

Досега беше успявала да се придържа към някаква дисциплина, да прави почти незабележими упражнения, които бе повтаряла приблизително на всеки час. Първо се размърдват пръстите на краката, след това глезените, завъртат се три пъти в едната посока и три пъти в другата, повдигат се, после прасците, стягат се прасците, отпускат се, отново се стягат, протяга се десният крак колкото се може по-далеч, прибира се и пак, и така три пъти, и т.н.

Но сега вече не знае дали не е сънувала тези упражнения, или действително ги е правила. Събуди се от стенанията си. Такива стенания, че помисли гласа за нечий друг, вън от нея. Хрипове, които сякаш идваха от корема, звуци, които не познаваше.

Дори когато се разбуди напълно, пак не успяваше да спре стоновете да излитат от нея с ритъма на дишането ѝ.

Алекс е сигурна. Започнала е да умира.

10

Четири дни. Четири дни разследването тъпче на едно място. Анализите не дават резултат, свидетелските показания са безплодни. Тук видели бяла камионетка, там пък била синя. После решили, че една жена, съседка, е изчезнала, звънят ѝ, а тя на работа.

Друга, за която вече тече разследване, се връща от гости при сестра си, мъжът ѝ обаче не знаел, че има сестра, пълен бардак...

Прокурорът определи един съдия-следовател, припрян младок от поколението, което иска нещата да се случват бързо. Пресата пък едва спомена за отвлечането, то бе отбелязано и веднага затрупано от пороя злободневни новини. Равносметката — похитителят още не е разкрит и жертвата е все така неизвестна.

Всички обявени за изчезнали са проверени и нито една не може да е жената от улица „Фалгиер“. Луи разшири издирванията, върна се доста назад във времето, прехвърли изчезналите през предните дни, през предните седмици и месеци, ала напразно. Нищо, което да прилича на младо и смятано за хубавко момиче, чийто предполагаем маршрут да минава през улица „Фалгиер“ в петнайсети район на Париж.

— Е, никой ли не го познава това момиче? Никой ли не се тревожи, че не го е виждал цели четири дни?

Наближава двайсет и два часът.

Седнали са на една пейка и гледат канала. Приличат на шишче от ченгета. Камий остави в кабинета новия стажант и заведе Луи и Арман на вечеря. По отношение на ресторантите няма нито въображение, нито памет, тъй че винаги му коства мъчително усилие да се сети за някое прилично място. Да пита Арман, е тъпо, той не е бил на ресторант от последния път, когато някой го е поканил, и заведението сигурно е отдавна закрито. Колкото до Луи, онова, което би могъл да му предложи, не му е по джоба. Вечер ходи в „Тайеван“ или „Льодоайен“^[1]. И Камий отсича — „Ла Марин“ на Ке дьо Валми, близо до неговия жилищен блок.

Вероятно имаха много неща да си кажат. Когато работеха заедно и приключваха късно, не беше рядкост първо да вечерят, преди да се приберат. По правило винаги плащаше Камий. Ако оставеше Луи да оправи сметката, щеше да бъде проява на лош вкус спрямо останалите и щеше да им напомни, че въпреки чиновническата му заплата за него парите не са проблем. Колкото до Арман, никой дори не би се замислил — предложите ли му да вечеряте заедно, значи го каните. Малвал пък беше все безпаричен и знаем докъде я докара.

Тази вечер Камий с удоволствие плати, нищо не казва, но е щастлив, че е със своите момчета. Неочаквано е. Допреди три дни дори не си го бе представял.

— Не разбирам... — подхваща той.

Вечерята е останала зад тях, пресекли са улицата, вървят покрай канала и гледат вързаните корабчета.

— Никой от службата й... Нито съпруг, нито годеник, нито гадже, нито приятелка, никой... И семейство ли няма? В такъв град и в тези времена никой да не я потърси...

Разговорът прилича на всички онези, които вече са водили, прекъсван от дълги мълчания. Всеки със своето мълчание, замислено, вгълбено, съсредоточено.

— Ти всеки ден ли се обаждаше на баща си? — пита Арман.

Разбира се, че не, дори не и на три дни, баща му би могъл внезапно да почине у дома и да си остане така цяла седмица, преди да... Имаше приятелка, с която се виждаше често, та тя го откри мъртъв и му звънна. Камий се запозна с нея два дни преди погребението, баща му я беше споменал бегло като случайна позната. Ала се наложи да направи три курса с колата, за да пренесе в дома й нещата, дете беше оставила при него.

Дребна жена, свежа като ябълка, розовееца, с бръчки, които човек за малко да нарече младежки. Миришеше на лавандула. За Камий фактът, че тази жена бе заела мястото на майка му в леглото на баща му, бе буквално невъобразим. Две жени, нямащи нищо общо. Това беше друг свят, друга планета и той даже се запита каква ли връзка може да е имало между родителите му, май никаква. Мод, художничката, се бе омъжила за аптекар, да й се чудиш.

Хиляди пъти си беше задавал въпроса. Дребната ябълка с красивите бръчки стоеше далеч по-естествено в този декор. Откъдето

и да го погледне човек, това, че родителите ни са били заедно, често си остава загадка. Впрочем няколко седмици по-късно Камий си даде сметка, че дребната ябълка за броени месеци е изсмукала голяма част от спестяванията на аптекаря. Стана му забавно. Изгуби я от поглед, жалко, сигурно бе ярка личност.

— Моят баща — продължава Арман — беше в дом, различно е. Но човек, който живее сам, да умре и хората да се усетят веднага, за това си трябва късмет.

Тази мисъл стъписва Камий. В паметта му изплува нещо. Разказва го. За някой си на име Жорж. По стечение на обстоятелствата никой не се зачудил, че не е чувал нищо за него цели пет години. Изчезнал по административен път, без никой да си зададе какъвто и да било въпрос — водата му спряна, токът спрян. От 1996-а портиерката мислела, че е в болница, а той се върнал, без никой да забележи. Открили трупа в дома му през 2001-ва.

— Прочетох го в...

Заглавието му убягва.

— Едгар Морен^[2], „Мисълта“... нещо такова.

— „За цивилизационна политика“ — вметва лаконично Луи.

И отмята перचेма с лявата ръка. Да се превежда: съжалявам...

Камий се усмихва.

— Хубаво е, че пак сме заедно, а? — казва.

— Сещам се за Алис — подхвърля Арман.

Естествено. Алис Хеджес, момиче от Арканзас, открито мъртво в самосвал на брега на Уркския канал, чиято самоличност остава неизяснена в продължение на три години. Оказва се, че да изчезнеш безследно не е чак толкова рядко срещано явление, колкото смятаме. И навежда на разни мисли. Стоите пред зелената вода на канала Сен Мартен, знаете, че след няколко дни разследването ще бъде прекратено, казвате си, че изчезването на неизвестното момиче никого с нищо не е трогнало. А животът ѝ: само няколко кръга във водата.

Никой не мисли за факта, че Камий е част от това разследване, което изобщо не е желал. Завчера Льо Ген го извика, за да му съобщи, че Морел се е върнал.

— Не ме занимавай с твоя Морел — отвърна Камий.

Щом го каза, си даде сметка как от самото начало е съзнавал, че да приеме временно подобно разследване е значело да го доведе до

края. Не знае дали трябва да бъде признателен на Лъо Ген, че го хвърли в тази история.

В очите на висшата йерархия случаят всъщност вече не е с приоритет. Анонимен похитител отвлича неизвестна жена и като се изключат показанията на един свидетел, разпитван безброй пъти, нищо не „доказва“ престъплението. Има следи от повръщано в канавката, стърженето на гумите на камионетката, което мнозина са чули, един живеещ наблизо, който паркирал и забелязал колата, докато се качвала на пряко на тротоара, ала всичко това не струва колкото едно хубавичко, напълно мъртво тяло, колкото един хубавичък, напълно реален труп. Ето защо Камий се сблъска с куп спънки в стремежа си да задържи Луи и Арман, та да продължат издирването, но всъщност Лъо Ген, а и всички останали, е доволен да види как екипът „Верховен“ отново се събира. Няма да изкара дълго, вероятно ден или два, засега си затварят очите. За Лъо Ген това, макар вече да не е разследване, си остава инвестиция.

Тримата мъже повървяха след вечеря, после намериха тази пейка, откъдето да наблюдават разхождащите се по кея, предимно влюбени и хора с кучета. Като в провинцията.

Какъв причудлив екип, казва си Камий. От една страна, едно много богато момче. От друга, един неизлечим пинтия. „Дали пък и аз нямам някакъв проблем с парите?“ Впрочем забавно е да си го помисли. Преди няколко дни получи документация със сведения за търг с творби на майка му, а не успява да отвори плика.

— Ами — подхвърля Арман, — значи, не искаш да ги продаваш. Според мен така е по-добре.

— Естествено, според теб човек трябва всичко да си стиска.

Особено творбите на Мод. Арман усеща как нещо му засяда в гърлото.

— Не, не. Съвсем не — казва той. — Но все пак картините на майка ти...

— Сякаш говориш за скъпоценностите на Короната!

— Е, все пак са скъпоценностите на семейството, не е ли така?

Луи не продумва. Щом нещата станат твърде лични...

Камий се връща към похищението:

— Докъде стигна със собствениците на камионетки? — пита той Арман.

— Чоплим ли, чоплим...

Единствената следа засега си остава снимката на колата. Моделът е известен благодарение на охранителната камера на аптеката „Бертиняк“. В движение са няколко десетки хиляди такива. Експертите анализираха покрития с боя надпис и им дадоха първоначален списък с предполагаеми лични имена. От А до Z — от Абаджиан до Зердун. Триста трийсет и четири на брой. Арман и Луи ги пресяват едно по едно. Щом открият името на някой, който е притежавал или дори само наемал подобна камионетка, проверяват, евентуално установяват кому е била препродадена и ако има вероятност за съвпадение с онзи, когото търсят, изпращат човек да види колата.

— Да, бе, много е лесно, няма що, ако е и в провинцията...

Камионетките непрестанно се продават и препродават и е пъклено препускане, докато издириш хората и успееш да говориш с тях... Колкото по-малко откриват, толкова по-трудно става и Арман цъфти. Макар че „цъфти“ не е думата, която му подхожда особено. Сутринта Камий го погледа как работи: навлечен с дебел пуловер, дето не си знае годините, с използван лист хартия пред себе си и рекламна химикалка с емблемата на химическо чистене „Сент Андре“.

— Така ще са ни нужни седмици — заключава Камий.

Но не.

Телефонът му започва да вибрира.

Обажда се превъзбуденият стажант. Чак пелтечи и забравя какво го е посъветвал Камий.

— Шефе? Похитителят се нарича Трарийо, идентифицирахме го. Дивизионният ви моли да дойдете веднага.

[1] Гурме ресторанти в центъра на Париж, получили три звезди в пътеводителя на „Мишлен“, най-високото признание, знак за изисканост и качество. — Б.р. ↑

[2] Едгар Морен (род. 1921 г.) — френски философ, социолог, културолог, публицист и критик, автор на десетки книги. На български език са издадени произведенията му „Духът на времето“ и „Мислещата глава“. — Б.р. ↑

Алекс не яде почти нищо и е ужасно отслабнала, но най-вече умът ѝ е зле. Клетката притиска тялото и изпраща ума ви в стратосферата. Един час в тази поза и човек започва да плаче. Един ден — и започва да мисли, че умира. Два дни и започва да превърта. Три дни и напълно полудява. А тя не знае откога е затворена и увесена. От дни. От много дни.

Дори не осъзнава как от корема ѝ непрестанно се надигат вопли на страдание. Стене. Вече не може да плаче, блъска си главата в дъската, надясно, един път, още веднъж и пак, и пак, и пак, удря я, блъска я отново и отново, стонът ѝ се превръща в писък, челото ѝ е цялото в кръв, главата ѝ кънти в умопомрачение и тя иска да умре колкото може по-бързо, защото животът е станал нетърпим.

Не стене единствено в присъствието на мъжа.

Когато е тук, Алекс говори, говори, задава въпроси, не за да ѝ отвърне (той никога не продумва), а защото, щом си тръгне, се чувства страшно сама. Разбира какво усещат заложниците. Би го умолявала да остане, толкова се страхува да стои сама, да умре сама. Той е неин палач, ала тя сякаш не може да умре, докато е при нея.

Всъщност вярно е обратното.

Наранява се сама.

По собствено желание.

Опитва се да се умъртви, защото няма да дойде помощ отникъде. Не е в състояние повече да контролира това прекършено, вкочанено тяло, напикава се, разтърсват я спазми, вцепенена е от глава до пети. И тогава от отчаяние търка крака си в ръба на грапавата дъска, отначало става като изгорено, но Алекс продължава, продължава, продължава, понеже ненавижда тялото, в което страда, иска да го убие, търка крака си, натиска с всичка сила и изгореното скоро се превръща в рана. Очите ѝ са втренчени във въображаема точка. Треска е влязла в прасеца, а тя отново и отново търка и очаква раната да прокърви, надява се, копнее да се обезкърви, да умре.

Светът я е изоставил. Никой няма да ѝ дойде на помощ.

Колко ли време ще ѝ трябва, за да умре? И колко още, за да открият тялото ѝ? Дали той ще го унищожи, или ще го погребее? Къде? Сънува кошмари, вижда тялото си завито в някакво платнище, нощ, гора, ръце, които го хвърлят в трап, зловещ, отчайващ звук, вижда себе си мъртва. Вече е като мъртва.

Преди цяла вечност, когато все още можеше да разбере кой ден е, Алекс се замисли за брат си. За това, че ще ѝ бъде полезно да мисли за него. Той я презира и тя е наясно. Седем години по-голям от нея, и то за цял живот. Всичко знае по-добре от нея, може всичко да си позволи. Винаги е бил по-силен от нея, от самото начало. Постоянно ѝ чете конско. Последния път, когато го видя, тъкмо вадеше тубичка с приспивателно, а той ѝ я грабна с думите:

— Тая пък дивотия сега каква е?

Все си дава вид, че ѝ е баща, опекун, че има власт над живота ѝ, все я назидава. И така е от самото начало.

— Кажи де? Какви са тия дивотии?

Очите му за малко да изскочат. Пълен холерик, ужас. Този ден, за да го успокои, бавно прокара длан през косите му, ала пръстенът ѝ се закачи в един кичур, тя дръпна ръката си твърде бързо, той извика и я зашлеви ей тъй, пред всички.

Лесно кипва.

За него изчезването на Алекс... Несъмнено е доволен, че най-сетне е на спокойствие.

Ще изчака две-три седмици, преди да започне да си задава въпроси.

Помисли и за майка си. Не си говорят често, може цял месец да не се чуят по телефона. Пък и майка ѝ няма да се обади първа.

Колкото до баща ѝ... Сигурно тъкмо в такива моменти е хубаво да имаш баща. Да си въобразяваш, че ще дойде да те спаси, да вярваш в него, да храниш надежда, вероятно е много успокоително, а също и отчайващо, Алекс изобщо не знае какво е усещането да имаш баща. Никога не се е питала.

Ала тези мисли ѝ идваха в началото на нейното пленничество, днес не би могла да формулира и една ясна мисъл, умът ѝ вече е неспособен на това, той успява само да регистрира страданието, което тялото ѝ причинява. Преди Алекс си бе помислила и за работата си.

Когато мъжът я отвлече, тъкмо бе приключила със заместването. Искаше да продължи онова, дето бе започнала — у дома, изобщо в живота си. Има малко скътани пари, може с лекота да изкара два-три месеца, нуждите ѝ са скромни, затова и не помоли за ново назначение. Никой няма да я търси. Понякога, когато работи, се случва някой от колегите да се обади, но сега няма колеги.

Няма и съпруг, нито годеник, нито любим. На такъв хал е. Никого си няма.

Може би някой ще се разтревожи месеци след като тя умре тук, изтощена и луда. Ако мозъкът ѝ функционираше все още, Алекс нямаше да знае какъв въпрос да си зададе: Колко дни има преди смъртта? Как ще страда в момента на смъртта? Как ли точно гние един труп между небето и земята?

Засега той чака смъртта ми, нали така каза: „Ще гледам как ще пукнеш“. И тъкмо това се случва. Пронизителното „защо“ внезапно се пукна като мехур и Алекс отвори широко очи. Тази мисъл отдавна ѝ се въртеше в главата несъзнателно, неволно, и ето, семето покълна, без тя да си даде сметка, като мръсен, вироглав бурен. Получи се прищракване, съвсем незнайно как, в ума ѝ е такава каша. Сякаш електрическа искра.

Няма значение, сега е наясно.

Това е бащата на Паскал Трарийо.

Двамата мъже не си приличат, никак даже, човек дори би казал, че не се познават, до такава степен са различни. Е, може би носът, трябваше да се сети по-рано. Той е, несъмнено, и това е твърде лоша вест за нея, понеже вече е убедена, че казва истината, довел я е тук, за да я умъртви.

Иска я мъртва.

Досега бе отказвала да повярва. Увереността се надига в съзнанието ѝ непокътната, като в първите мигове, и залоства всички врати, издухва и сетните пращинки надежда.

— А, ясно...

Цяла потънала в страха си, не го бе чула кога е дошъл. Извива врат, за да го види, но преди да успее, клетката започва леко да се полюлява, после да се върти около оста си.

Скоро той влиза в нейното полезрение. Стои до стената и смъква клетката. След това завързва въжето и приближава. Алекс смръщва

вежди, защото не се държи както обикновено. Не гледа нея, а сякаш през нея, и върви много бавно, като че се бои да не настъпи мина. Сега, наблюдавайки го по-отблизо, да, наистина, има прилика със сина, с това тъпо лице.

Спрял е на два метра от клетката и не мърда.

Вижда го как вади мобилния и усеща поредица от търкания над себе си. Опитва да се обърне, ала няма как, вече е пробвала хиляди пъти, напълно невъзможно е.

На Алекс наистина ѝ е зле.

Мъжът държи телефона с изпъната ръка и се усмихва, тя познава тази гримаса, която не предвещава нищо добро. Отново чува над главата си търкането, а после щракването на фотоапарата. Той поклаща глава и дава своето съгласие за незнайно какво, след това се връща в ъгъла на помещението и вдига клетката.

В този миг погледът на Алекс е привлечен от кошницата, пълна с гранули, точно до нея. Тя се полюлява някак странно и потрепва, почти като жива.

Внезапно Алекс разбира. Това не са гранули за куче или котка, както си е мислела. Проумява го, когато съзира огромен плъх да се показва над ръба на кошницата. В полезрението ѝ, върху капака на клетката, два други тъмни силуета преминават бързешком с онзи звук, който вече бе доловила. Двата силуета спират и провират глави между дъските, точно над нея. Два плъха, още по-големи, с черни, блестящи очи.

Алекс не може да се сдържи и така пищи, че ще ѝ се спукат дробовете.

Защото мъжът оставя гранулитите именно по тази причина. Не за да я храни. А за да ги примамва.

Няма да я убие той.

А плъховете.

12

Бивш медицински център, целият ограден от стени, до Порт дьо Клиши. Голяма порутена сграда от деветнайсети век, съвсем овехтяла и заменена с университетската болница, изникнала в другия край на предградието.

Всичко е празно от две години, истински пущинак. Фирмата, която ръководи проекта, осигурява охрана на комплекса, за да избегне самонастаняване от страна на бездомници и хора без документи. Натрапници и нежелани индивиди. Пазачът разполага с малко жилище на партера и получава заплата, за да наглежда обекта до началото на строителните работи, предвидени за след четири месеца.

Жан-Пиер Трарийо, петдесет и три годишен, бивш санитар в болницата. Разведен. Без съдебно досие.

Именно Арман откри неговата камионетка по едно от имената в списъка на експертите. Лагранж, специалист по монтирането на ПВЦ дограма, който при пенсионирането си преди две години продал цялото си оборудване. Трарийо купил камионетката и само отгоре-отгоре със спрей покрил рекламните надписи, поставени от Лагранж. Арман пуснал по мейл снимката на долната част на каросерията до кварталния участък и оттам изпратили един полицай. Симоне наминал на място след края на дежурството и за пръв път през живота си съжалил, че винаги е отказвал да си купи мобилен телефон. Вместо да се прибере, той тичешком се върнал в участъка, съвършено убеден, че следата от зелена боя по колата на Трарийо, паркирана пред някогашната болница, напълно съответства на тази от снимката. Камий все пак искаше да му е чиста съвестта. Човек не започва битката при Аламо^[1], без да вземе някои предпазни мерки.

Изпрати един полицай дискретно да се прехвърли през стената. Тук нощем е твърде тъмно, за да се правят опознавателни снимки, но едно е сигурно — камионетка няма.

По всяка вероятност Трарийо не си е вкъщи.

Нищо не свети в дома му, няма следи от присъствие.

Изчакват връщането му, за да го заловят, клопката е заложена, всичко е готово.

Всички са на поста си и дебнат.

Поне до появата на съдия-следователя и на дивизионния комисар.

Срещата на върха се провежда в една от колите без отличителни знаци, паркирани на няколко метра от главния вход.

Съдия-следователят е трийсетинагодишен мъж, който носи името на бивш държавен секретар при Жискар д'Естен или при Митеран: Видар, вероятно негов дядо.

Строен и суховат, той е с костюм на тънко райе, мокасина и златни бутонели. Тези малки подробности казват много. Сякаш е роден с костюм и вратовръзка. Колкото и да се мъчи човек, няма да успее да си го представи гол. Изправен е като свещ, с претенции за прелъстител, защото косата му е гъста, с път отстрани като на застрахователите, които си мечтаят да влязат в политиката. Личи му, че ще бъде хубав старец. Щом видеше мъж от този тип, Ирен избухваше в смях с ръка на устата и казваше на Камий: „Боже, колко е красив! Аз защо си нямам такъв красив съпруг?“. А и изглеждаше порядъчно тъп. От произхода е, помисли си Камий. Бърза, иска да пришпори нещата. Сигурно в родословното си дърво има и генерал от пехотата, та му се ще да изкорми Трарийо на мига.

— Не можем да направим това, глупаво е.

Камий би трябвало да вземе още предпазни мерки и да изпълни процедурите, но онова, което този гъз се кани да проиграе, е ни повече, ни по-малко живота на отвлечена преди пет дни жена. Льо Ген си върши работата:

— Господин съдия, комисар Верховен понякога е малко... рязък. Той иска просто да каже, че вероятно е по-разумно да изчакаме връщането на Трарийо.

Резкият характер на Камий Верховен изобщо не смуцава съдията. Дори желае да покаже, че не се бои от противопоставяне, че е решителен мъж. Нещо повече — стратег.

— Предлагам да претърсим мястото, да освободим жертвата и да изчакаме похитителя вътре.

И сред безмълвието, което подчертава блестящото му предложение:

— Ще му поставим капан.

Всички са зашеметени. Съдията явно тълкува това като възхищение. Камий се оказва най-бърз.

— Откъде знаете, че заложникът е вътре?

— Сигурен ли сте поне, че е именно той?

— Сигурни сме, че колата му е стояла в засада в часа и на мястото, където е била отвлечена тази жена.

— Е, значи е той.

Мълчание. Лъо Ген търси решение как да потуши конфликта, ала съдия-следователят го изпреварва.

— Разбирам вашата позиция, господо, само че вижте, нещата се промениха...

— Целият съм слух — отсича Камий.

— Извинете, че ви го казвам по този начин, но вече сме извън полето на виновника. Днес сме в полето на жертвата.

Гледа поред двете ченгета и накрая величествено заключава:

— Много е похвално да се преследват виновниците, дори е един вид дълг. Но нас ни интересуват преди всичко жертвите. Тук сме заради тях.

Камий понечва да отвърне, ала не успява, съдията е отворил вратата на колата, излиза и се обръща. Държи мобилния в ръка, навежда се и през спуснатия прозорец поглежда Лъо Ген в очите.

— Ще викна отряда за бързо реагиране. Незабавно.

Камий на Лъо Ген:

— Този е пълен малоумник!

Съдия-следователят не е достатъчно далеч от колата, но се прави, че нищо не е чул. Генът си е ген.

Лъо Ген вдига очи към небето и също грабва телефона. Трябват му подкрепления, за да обхванат широк периметър, в случай че Трарийо се върне тъкмо в момента на нападението.

За по-малко от час всички са готови.

Един и половина през нощта е.

По спешност са донесли шперцове, за да бъдат отворени всички изходи. Камий не познава началника на отряда за бързо реагиране Норберт. Заради фамилията никой така и не е научил първото му име;

бръсната глава, котешка походка, Камий има чувството, че го е срещал поне сто пъти.

След проучване на картите и сателитните снимки отрядът е разположен на четири места — една групичка за покривите, една за главния вход и две откъм прозорците. Криминалната полиция поема обсадата на района. Камий изпраща три екипа в коли без отличителни знаци на всеки от подстъпите. Четвърти екип дискретно стои в засада при изхода на канализацията, който е единственият спасителен, ако мъжът реши да избяга оттам.

На Камий някак си тази операция му убягва.

Норберт пък е предпазлив. Между един дивизионен комисар, един колега и един съдия-следовател твърдо се придържа към своята специалност. На въпроса: „Можете ли да претърсите това място и да освободите затворената тук жена“ (рече съдията), той прегледа картите, обиколи сградата и за по-малко от осем минути отвърна, че биха могли. Сгодният случай и неотложността са друг въпрос, по който не е компетентен да се произнесе. То се усеща по мълчанието му. Камий му се възхищава.

Разбира се, мъчително е да стоят и да чакат завръщането на Трарийо, когато знаят, че вътре има затворена жена в условия, които никой не смее да си представи, но според него така все пак е по-добре.

Норберт отстъпва крачка назад, съдията пристъпва напред.

— Какво ни коства да изчакаме? — пита Камий.

— Време — отвърща съдията.

— А какво ни коства да бъдем предпазливи?

— Вероятно един живот.

Дори Льо Ген се колебае дали да се намеси. Внезапно Камий се оказва сам. Ще атакуват.

Нахлуването на отряда е предвидено за след десет минути, всички тичешком заемат местата си, последни уточнения.

Камий дръпва настрана полицаия, който се бе изкатерил на стената:

— Каж ми отново, как беше вътре?

Полицаят не знае какво точно да отговори.

— Искам да кажа — Камий леко се изнервя, — какво видя вътре?

— Ми нищо, разни строителни работи, един контейнер, преносима барака, машини за събаряне. Всъщност една машина...

Тази история с машината кара Камий да се замисли.

Норберт и екипите му са разставени и изпращат сигнал.

Льо Ген ги следва. Камий е решен да остане при входа.

Отбелязва точния час, в който Норберт подава сигнала за акцията: 1:57 ч. Над спящата сграда проблясват светлини, чува се тропот от тичане.

Камий премисля. Строителни машини, „разни строителни работи“...

— Тук има движение — казва той на Луи.

Луи се смръщва и се опитва да си изясни ситуацията.

— Работници, техници, знам ли, карат се машини за предстоящия строеж, може би се правят и работни съвещания. Следователно...

— ... тя не е тук.

Камий няма време да отвърне, защото тъкмо в този миг бялата камионетка на Трарийо се показва на края на улицата.

Оттук насетне нещата ще се развият твърде бързо.

Камий ще се качи стремглаво в шофираната от Луи кола и ще се обади на четирите екипа, които са завардили района. Ловът започва. Камий жонглира с радиостанцията, информира за маршрута на камионетката, която се измъква към предградието. Не е бърза, много пуши, твърде стар, издухан модел, колкото и чевръсто да му се ще да кара, Трарийо не ще може да вдигне повече от седемдесет километра в час. Да не говорим, че на волана не седи пилот изстребител. Той се колебае, губи ценни секунди, описвайки абсурдни траектории, и това позволява на Камий да затегне примката. От своя страна Луи не изпитва никакво затруднение да се лепне за него.

С пуснати буркани и биещи сирени скоро всички коли обграждат камионетката, залавянето ѝ е въпрос на секунди.

Камий продължава да съобщава местоположението, Луи приближава отзад със запалени фарове, за да го стресне и да го накара още повече да изгуби контрол, две коли идват, едната от ляво, другата от дясно, четвъртата пък е прекосила околоръстното по успореден път и пристига от обратната посока. Играта приключва. Льо Ген се обажда на Камий, който вдига, държейки се здраво за предпазния колан.

— Пипна ли го? — пита той.

— Почти! — крещи Камий. — А при теб как е?

— Не го изпускай! Защото момичето не е тук!

— Знам!

— Какво?

— Нищо!

— Тук е празно, чуваш ли! — вика Лъо Ген. — Няма никой.

Този случай ще се окаже богат на образи, скоро Камий ще разбере това. Първият, встъпителният, така да се каже, е мостът, който минава над околоръстното, където камионетката на Трарийо забива спирачки направо на шосето. Зад него две полицейски коли, пред него трета, която му прегражда пътя. Полицаяте са слезли и са заредили оръжията, заслонени зад отворените врати на автомобилите. Камий също слиза с извадено оръжие и тъкмо се кани да извика предупредително, когато съзира как мъжът излиза от камионетката и тежко се затичва към парапета на моста, където, колкото и странно да изглежда, сяда с лице към тях, сякаш им отправя покана.

Като го виждат така, седнал на бетонния парапет с гръб към околоръстното и увиснали във въздуха крака, вторачен в пристъпващите бавно с насочени към него оръжия полицаи, всички моментално разбират. Точно този пръв образ ще остане. Мъжът гледа приближаващите полицаи.

Разтваря ръце, като че иска да направи някакво историческо изявление.

После вдига крака много високо.

И пада назад.

Преди да стигнат до парапета, полицаите чуват удара на тялото му, което се размазва на скоростното платно, шума от камиона, който веднага го помита, спирачките, клаксоните, смачканите ламарини на колите, които не успяват да се избегнат една друга.

Камий поглежда. Под него — спрели автомобили със запалени фарове, той се обръща, прекосява моста на бегом и се надвесва над другия парапет, мъжът е под едно полуремарке и може да се види половината от тялото му, или по-скоро смазаната глава и кръвта, която бавно се разстила по асфалта.

За Камий вторият образ се появява след около двамазет минути. Околоръстното е затворено, целият отрязък е феерия от буркани, светлини, сирени, предупредителни сигнали, линейки, пожарникари, полицаи, шофьори, зяпачи. Случва се на моста, в колата. Луи отбелязва

в телефона си под диктовката на Арман обобщената информация за Трарийо. До него Камий е нахлузил латексови ръкавици и държи в ръка мобилния, взет от мъртвеца, който по чудо е оцелял.

Снимки. Шест на брой. Показват някаква увесена дървена клетка с широки пролуки между дъските. Затворена в нея — една жена, млада, може да е и на трийсет, с права коса, мазна и мръсна, съвършено гола и сгърчена в това очевидно твърде тясно за нея пространство. На всяка снимка тя гледа към фотографа. Очи с черни кръгове, налудничав поглед. Въпреки това изящни черти, красив тъмен поглед, силно изнемощяла, но все пак си личи, че при нормални обстоятелства сигурно е доста хубава. Ала засега всички снимки потвърждават едно и също — хубаво или не, момичето умира.

— Това е девойче — казва Луи.

— Ти добре ли си? Тя е поне на трийсет!

— Не, не момичето. Клетката. Нарича се „девойче“. — И понеже Камий бърчи вежди въпросително: — Клетка, в която не можеш нито да седиш, нито да се изправиш.

Луи млъква. Не обича да показва знания, уверил се е, че с Камий... Но този път Камий прави сприхав жест: давай, по-чевръсто.

— Мъчението е било измислено при Луи XI, за епископа на Вердюн, струва ми се. Прекарал в такава клетка повече от десет години. Много ефикасно пасивно изтезание. Ставите се втвърдяват, мускулите атрофират... А това води до лудост.

Виждат се вкопчените в дъската ръце на младата жена. От тези снимки на човек му се обръща стомахът, а на последната са запечатани само горната част на лицето и три огромни пльха, които се разхождат по капака на клетката.

— Мамицата му...

Камий подхвърля телефона на Луи, сякаш се бои да не се опари.

— Открий датата и часа.

Камий с тия ужасии... На Луи са му нужни четири секунди.

— Последната е отпреди три часа.

— Ами обажданията? Обажданията?

Луи чатка с пълна скорост. Сигурно има начин да се установи мястото, откъдето се е обаждал.

— Последното е отпреди десет дни...

Откакто е отвлякъл момичето, няма нито едно обаждане.

Мълчание.

Никой не знае нито кое е момичето, нито къде се намира.

Единственият, който го знае, току-що е загинал размазан под едно полуремарке.

От телефона на Трарийо Камий избира две снимки на младата жена, едната е онази с трите огромни плъха.

Изпраца емемес на съдия-следователя с копие до Льо Ген: „Сега, когато «виновният» е мъртъв, как точно смятате да спасим жертвата?“.

[1] Едно от най-драматичните сражения по време на Тексаската революция между мексиканската армия и тексаските въстаници в края на февруари и началото на март 1836 г. в тексаския мисионерски център Аламо в Сан Антонио, при което тексасците, недостатъчно подготвени, след 13-дневна обсада на крепостта са разбити от многократно превъзхождащите ги мексиканци. — Б.р. ↑

13

Когато Алекс отвори очи, плъхът беше пред нея, на няколко сантиметра от лицето ѝ, толкова близо, че го виждаше три-четири пъти по-голям, отколкото бе в действителност. Тя изпищя, той рязко се дръпна назад към кошницата, след това бързичко се качи на въжето, но остана дълго там в колебание как да се държи, като душеше наоколо, за да прецени опасността. И ползата от ситуацията. Алекс го засипа с ругатни, а плъхът, равнодушен към нейните усилия, продължи да стои на въжето с главата надолу, наклонен към нея. Почти розов нос, блестящи очи и лъскава козина, дълги бели мустаци и безкрайна опашка.

Алекс се е вцепенила от страх и не може да си поеме въздух. Крещи с всичка сила, ала сега е толкова отпаднала, че се налага да спре, и те остават дълго така, взрени един в друг.

Той стои неподвижно на около четирийсет сантиметра, после предпазливо слиза в кошницата и започва да хрупа гранули, като честичко хвърля поглед към нея. От време на време, обхванат от внезапен страх, рязко се отдръпва назад, като да се скрие, ала след това бързо се връща, сякаш разбира, че няма защо да се бои от Алекс. Гладен е. Възрастен плъх е и е почти трийсет сантиметра. Тя се е сгушила в дъното на клетката, възможно най-далеч. Втренчила се е в плъха със странна настойчивост, която трябва да го държи на разстояние.

Той хапна гранули, но след това не се изкачи по въжето. Тръгна към нея. Този път Алекс не изпищя, затвори очи и заплака със затворени очи. Когато ги отвори, плъхът си беше отишъл.

Бащата на Паскал Трарийо. Как ли я е изнамерил?

Ако умът ѝ не бе станал тъй бавен, вероятно щеше да успее да си отговори, ала мислите ѝ представляват застинали кадри, никакво движение. Пък и в този миг какво значение има вече? Да преговаря,

ето какво трябва да стори. Да измисли някаква история, нещо правдоподобно, за да я остави той да излезе от клетката, а после ще се оправя. Алекс събира всички ресурси, които са ѝ останали, но няма време да продължи да размишлява. Появява се друг плъх.

По-едър.

Сигурно водачът. Доста по-тъмна козина. И не дойде по въжето, което държи кошницата, не, дойде откъм въжето, което държи клетката, точно над главата на Алекс, и за разлика от предишния, дори не понечи да се отдръпне, когато тя се разкрещя и го засипа с ругатни. Започна да слиза право към клетката със ситни, пъргави, отсечени стъпки, сложи двете си предни лапи на капака и Алекс усети силната му миризма; много едър плъх, много лъскав, с много дълги мустаци, много черни очи и толкова дълга опашка, че за миг се плъзна между дъските и докосна рамото ѝ.

Письък. Плъхът се извъртя към нея, без да бърза, след това заснова напред-назад по дъската. От време на време спира, вглежда се в нея, тръгва отново. Сякаш ѝ взема мярка. Алекс го следи с поглед, напълно вдървена, не ѝ стига въздух, сърцето ѝ ще се пръсне.

От миризмата ми е, разсъждава тя. Мириша на мръсотия, на пикня, на повръщано. Подушил е мърша.

Плъхът се е изправил на задни лапи и души над себе си.

Алекс проследява въжето с очи.

Други два плъха пристигат и започват да се спускат към клетката.

Човек би си помислил, че в двора на бившата болница е нахлул снимачен екип. Отрядът за бързо реагиране си е тръгнал, полицаите са опънали десетки метри кабел и сега прожектори на стойка обливат всичко със светлина. Посред нощ е, но няма и един квадратен сантиметър сянка. Стерилни пътеки, по които да минават, без риск да променят нещо на местопрестъплението, са очертани с найлонови ленти в червено и бяло. Криминалистите вземат проби.

Трябва да разберат дали Трарийо е водил момичето тук, след като го е отвлякъл.

Арман обича да има навалица. За него тълпата е преди всичко запас от цигари. Решително се промъква между тези, от които твърде често се е снабдявал на муфта, и преди те да успеят да предупредят новодошлите, се зарежда за четири дни напред.

Изправен насред двора, той довършва една цигара, последните милиметри на която парят пръстите му, и гледа стъписано цялата тази суматоха.

— Е, какво? — пита Камий. — Съдията май се ската, а?

Арман би се опитал да го спре, но е философски настроен и познава добродетелта на търпението.

— Искаш да кажеш, че не дойде и на околоръстното. Жалко, защото не можеш всеки ден да видиш виновен, арестуван от полуремарке. Освен това...

Камий упорито се взира в часовника си, Арман невъзмутимо брои връзките на обувките си, а Луи изглежда буквално погълнат от устройството на някаква строителна машина.

— Пък и в три през нощта съдията е редно да поспинка, да проявим разбиране. Като знам колко тъпотия трябва да мъкне, дните му със сигурност са тежки.

Арман пуска микроскопичния фас и въздъхва.

— Какво? Какво съм казал? — пита Камий.

— Нищо — подхвърля Арман, — нищо не си казал. Е, ще бачкаме ли, или майната му?

Прав е. Камий и Луи си проправят път до жилището на Трарийо, също пълно с криминалисти, а то не е голямо и всички се мъчат да се сместят.

Верховен хвърля поглед наоколо. Скромнен апартамент, чистички стаи, сравнително добре поддържани съдове, инструменти, подредени като във витрина на магазин за домашния майстор, и внушителни запаси от бира. Колкото за цял взвод. Като изключим това, нито едно листче, нито една книга, нито едно тефтерче, ще речеш, жилище на неграмотен.

Единствена любопитна подробност в картинката — една юношеска стая.

— Синът, Паскал... — казва Луи, като преглежда записките си.

За разлика от останалата част от жилището, тук не е чистено кой знае откога, миризма на застояло, овлажнели чаршафи, от които лъха на мухъл. Конзолата за игри XBOX 360 и джойстикът са покрити с прахоляк. И един компютър за игри с голям екран, единственото почистено нещо, сякаш с няколко бръсвания с ръкава.

Един от криминалистите вече е пристъпил към първоначален оглед на твърдия диск, преди да го отнесе за подробен анализ.

— Игри, игри, игри — казва мъжът. — Интернет връзка...

Камий слуша, докато оглежда съдържанието на шкаф, който експертите снимат.

— И сайтове с голотии — допълва компютърният специалист. — Игри и голотии. Моят синковец е същият.

— Трийсет и шест годишен.

Всички се обръщат към Луи.

— Възрастта на сина — пояснява той.

— Това очевидно променя нещата — отбелязва компютърният специалист.

Камий се е съсредоточил върху шкафа и арсенала на Трарийо. Пазачът на бъдещия строеж явно е приемал адски на сериозно своята роля — бейзболна бухалка, сплетени волски жили, американски оловен бокс, сигурно здравата е обикалял, даже е странно, че не откриха питбул.

— Тук питбулът е бил Трарийо — казва Камий на Луи, който е задал въпроса на глас. След това към компютърджията: — Нещо друго?

— Имейли. Малко. Не много. То и като му видиш правописа...

— Като на твоя син ли? — пита Камий.

Този път мъжът се обижда. Когато идва от него, не е същото.

Камий приближава до екрана. Така е. На пръв поглед безобидни съобщения, фонетично изписани.

Нахлузва латексовите ръкавици, които му подава Луи, и взема една изровена от чекмеджето на шкафа снимка. Вероятно направена няколко месеца преди това, защото момчето е на обекта, който пази баща му, през прозореца се вижда дворът с машините. Некрасив, висок и кльоцав, неприятно лице, доста дълъг нос. Спомнят си за снимките на момичето в клетката. Изтерзана, но красива. Тези двамата не са си лика-прилика.

— Изглежда тъп като галош — промърморва Камий.

В съзнанието ѝ изплува изречение, което е чувала някъде. Ако човек види един плъх, значи има десетина. Вече са седем. Сборичкаха се за въжето, ала предимно за гранулитите. Странно, но не най-едрите са най-ожесточени. Те, изглежда, са по-скоро стратегите. Особено два от тях. Напълно неподатливи към крясъците и ругатните на Алекс, дълго стоят на капака на клетката. Тя изпада в ужас, когато застанат на задни лапи и започнат да душат във всички посоки. Огромни са, чудовищни. Колкото повече време минава, толкова по-настойчиви се показват някои, сякаш са разбрали, че Алекс не представлява опасност. Стават все по-смели. В началото на вечерта един от тях, средно голям, се опита да мине върху един от своите побратими и падна в клетката върху гърба ѝ. Този допир я влуди, тя изпищя, настъпи кратък миг на неувереност в колонията от плъхове, но объркването не продължи дълго. След няколко минути всички отново бяха тук в стегнати редици. Има един, Алекс си мисли, че е млад, много е припрян, настървен, идва съвсем близо, за да я души, а тя се дърпа, дърпа, той все приближава и отстъпва едва когато запищява с цяло гърло и се изплюва върху него.

Трарийо не се е появявал отдавна, може би ден, два или повече. Сега се точи поредният ден, поне да знаеше часа, деня... Намира за изненадващо, че не идва и пропуска три-четири срещи поред. Тревожи се, че водата ѝ ще свърши. Грижливо я пести и, за щастие, вчера не пи много, та ѝ остава почти половин бутилка, ала разчиташе на него да поднови запасите ѝ. Плъховете също не са така превъзбудени, когато имат гранули, иначе се изнервят и проявяват нетърпение.

Парадоксално, но Алекс изпада в паника, че Трарийо я е изоставил. Оставил я е в клетката да умре от глад и жажда под пронизващите погледи на плъховете, които скоро ще се осмелят да дойдат по-близо. По-едрите вече я оглеждат някак обезпокоително и тя им приписва определени намерения. Откак първият се появи, не

минават и двайсет минути, без някой да дотърчи до капака на клетката и да се покатери по въжето, за да провери дали не са останали гранули.
Люлеят се в кошницата, втренчени заплашително в нея.

Седем сутринта.

Дивизионният дръпва Камий настрани:

— Този път няма да се изсилваш, ясно?

Камий не обещава нищо.

— Многообещаващо... — заключава Лъо Ген.

И наистина. При появата на съдия-следователя Видар Камий не успява да се въздържи, отваря вратата, посочва закачените на стената снимки на момичето и заявява:

— Господин съдия, вие, който толкова обичате жертвите, сега ще ви се напълни душата. Тази е действително страхотна.

Снимките са увеличени и увесени сякаш от воайор садист. Снимки, от които наистина ти призлява. Тук — почти налудничавият поглед на младата жена, спиращ в хоризонталната линия, образувана от две раздалечени дъски, там цялото ѝ тяло, свито на кълбо, сковано, като че прекършено, с приведена и притисната от капака глава, тук пък ръцете ѝ в едър план, а ноктите кървят, явно от много драскане по дървото. След това отново ръцете, бутилката вода, с която разполага, е твърде обемиста, за да мине между дъските, представяме си как пленницата пие от длан с настървението на корабокрушенец, несъмнено е постоянно в тази клетка, защото там върши всичките си нужди, цялата е омазана. И е мръсна, изпонатъртена, вижда се, че е била удряна, бита, вероятно и изнасилена. Картината е още по-страховита, понеже тя е още жива. Човек не смее да си помисли какво я чака.

Но въпреки предизвикателното държание на Камий съдия-следователят Видар остава спокоен пред това зрелище и оглежда снимките една по една.

Всички мълчат. „Всички“ значи Арман, Луи и шестимата следователи, които е довел Лъо Ген. Да отделиш хора така, на юруш, не е дребна работа.

Съдия-следователят крачи покрай снимките със сериозно изражение.

Сякаш държавен секретар открива изложба.

Младо копеле с идеи на мръсно копеле, мисли си Камий, ама пък не е страхливец, защото се обръща към него.

— Комисар Верховен, вие оспорвате моето решение да претърсим дома на Трарийо, а аз оспорвам начина, по който вие водите това разследване от самото начало. — И докато Камий отваря уста, онзи продължава, като вдига високо ръка с дланта напред: — Имаме разногласия, предлагам обаче да отложим тяхното решаване за по-късно. Струва ми се, че най-спешното, каквото и да си мислите вие, е да намерим бързо... тази жертва.

Мръсно копеле, но безспорно ловко. Льо Ген изчаква две-три секунди да изтекат в тишина, след това покашля. Ала съдия-следователят обсебва отново думата и се обръща към екипа:

— Ще ми позволите, господин дивизионен комисар, да поздравя вашите хора, че откриха Трарийо толкова скоро при толкова оскъдна информация. Забележително!

Е, тук се поувлече.

— В избирателна кампания ли сте? — пита Камий. — Или при вас това е фабрична марка?

Льо Ген отново покашля. Пак мълчание. Луи пощипва със зъби устните си с наслада, Арман се усмихва на обувките си, останалите се питат в какво ли са попаднали.

— Комисар Верховен — отвръща съдия-следователят, — познавам служебното ви досие. Познавам и личната ви история, тясно свързана с вашата професия.

Усмивките на Луи и Арман застиват. Умовете на Камий и Льо Ген влизат в режим на най-висока степен на тревога.

Съдията приближава, но не прекалено, за да не изглежда, че предизвиква комисаря.

— Ако имате чувството, че това разследване... как да кажа... твърде силно отеква в личния ви живот, ще бъда първият, който ще разбере. — Предупреждението е ясно, а заплахата едва прикрита. — Сигурен съм, че дивизионен комисар Льо Ген ще може да посочи някой по-малко съпричастен. Но-но-но... — този път широко разтваря

длани, сякаш иска да задържи облаците, — но оставям това на вас, комисар Верховен. С цялото си доверие.

За Камий вече няма никакво съмнение, този е дрисльо.

Хиляди пъти в живота си той е имал възможност да разбере какво усещат случайните убийци, онези, които са убили без предумисъл, в пристъп на заслепяващ гняв, арестувал е десетки. Мъже, удушили жените си, жени, наръгали мъжете си, синове, блъснали бащите си през прозореца, приятели, застреляли своите приятели, хора, премазали сина на съседи, и сега търси в паметта си случай на комисар от полицията, извадил служебното оръжие, за да гръмне съдия-следовател в челото. Вместо това си премълчава. Само поклаща глава. Коства му огромни усилия да не каже нищо заради гнусния начин, по който магистратът се позова на Ирен, ала именно поради това се насилва да не реагира — понеже една жена е отвлечена и той се е закълел, че ще я открие жива. Съдията го знае, съдията разбира и очевидно извлича предимство от мълчанието му.

— Така... — казва той с подчертано задоволство. — Сега, когато егото отстъпи пред чувството за дълг, мисля, че можете да продължите работата си.

Камий ще го убие този. Без колебание. Ще му трябва известно време, но ще го умъртви със собствените си ръце.

Съдията се обръща към Льо Ген и внимателно подготвя своето оттегляне:

— Естествено, господин дивизионен комисар — изрича с изкусно премерен глас, — ще ме държите плътно в течение.

— Има две неотложни задачи — обяснява Камий на своя екип, — най-напред да направим портрет на Трарийо, да разберем какъв живот е водил. Някъде в житейския му път ще открием следа от това момиче и вероятно нейната самоличност. Защото първият ни проблем е този — все още нищо не знаем за нея, нито коя е, нито пък защо я е отвлякъл. Което води до втора точка — единствената нишка, която можем да дръпнем, са контактите на Трарийо от телефона му и в компютъра на сина му, който е ползвал и той. Ясно е, че това са стари неща, минали са седмици, ако вярваме на историята на разговорите, но то е всичко, с което разполагаме.

Малко е. И е обезпокоително. Никой не би могъл да каже какви намерения е имал Трарийо по отношение на увесеното в клетката момиче, ала сега, когато е мъртъв, е сигурно, че не ѝ остава много живот. Никой не изрича на глас опасностите, а те са дехидратация и глад, и всеки знае, че това е мъчителна, безконечна агония. Без да броим плъховете. Пръв взема думата Марсан. Това е човекът, който ще служи за връзка между екипа на Верховен и криминалистите, които работят по случая.

— Дори да я открием жива — подхваща той, — обезводняването може да предизвика необратими неврологични поражения. Съществува риск да я намерим в състояние на будна кома, превърнала се, образно казано, в зеленчук.

Не си прави труда да увърта. Прав е, мисли си Камий. Аз не смея, защото ме е страх, а не със страх ще избавя момичето. След това тръсва глава.

— Камионетката? — пита той.

— Претърсихме я основно снощи — отвръща Марсан, гледайки в записките си. — Открихме косми и кръв, тъй че имаме ДНК на жертвата, но понеже няма досие, все още не знаем коя е.

— Фоторобот?

Трарийо носеше във вътрешния джоб снимка на сина си от някакво селско празненство. С него е едно момиче, което той държи за врата, ала снимката е цялата в кръв, пък и е снимано доста отдалеч. Момичето е пълничко, не е сигурно, че е същото. Снимките от телефона са по-надеждни.

— Би трябвало да се получи удовлетворителен резултат — казва Марсан. — Телефонът е от най-евтините, но има добри снимки на лицето под различен ъгъл, а то е почти всичко, което ни е нужно. Следобед ще сме готови.

Проучването на мястото ще бъде от значение. Тъй като снимките са в близък план, се вижда твърде малко от помещението, където е затворено момичето. Криминалистите са ги сканирали, направили са измервания, анализи, предположения, издирвания...

— Предназначението на сградата остава неизвестно — продължава Марсан. — На базата на часа, в който е снимано, и качеството на светлината сме сигурни, че е обърната на североизток. Това е често срещано. Снимките не съдържат никаква перспектива,

никаква дълбочина, следователно е невъзможно да се определят размерите на помещението. Светлината идва отгоре и допускаме, че височината на таваните е най-малко четири метра. Може би и повече, не знаем. Подът е бетонен, навярно има течове. Всички снимки са правени на естествена светлина, вероятно липсва електрическо захранване. Колкото до инструментите, използвани от похитителя, предвид малкото, което можем да видим, няма нищо за отбелязване. Клетката е от най-обикновено необработено дърво, монтирана е само с винтове, инковата халка, на която се държи, е стандартна, както и въжетото, класически коноп. Плъховете априори не са развъдни животни. Тъй че сме склонни да мислим, че сградата е празна и изоставена.

— Датата и часът на снимките доказват, че Трарийо е ходел поне по два пъти дневно — вметва Камий. — Следователно периметърът се ограничава до парижките предградия.

Колегите му кимат с глава и одобряват, Камий вижда, че онова, което казва, вече е било ясно на всички. Бегло си се представя у дома с Дудуш, няма желание да е тук, защо не се съгласи да предаде щафетата, когато Морел се върна? Затваря очи. Трябва да се вземе в ръце.

Луи предлага да възложат на Арман сбито описание на мястото въз основа на наличните данни и да се разпространи в целия парижки регион, като се наблегне на неотложността на случая. Камий заявява, че е съгласен, да, разбира се. Никой не си прави илюзии. Сведенията са толкова оскъдни, че може да се отнасят за всеки три от пет сгради, още повече че в района на Париж според информацията, събрана от Арман от префектурите, има шейсет и четири зони, определяни като „изоставени промишлени обекти“, без да броим няколкостотинте запустели постройки.

— Нищо ли няма в пресата? — пита Камий, гледайки Льо Ген.

— Шегуваш ли се?

Луи е тръгнал по коридора към изхода, но се връща. Притеснен.

— И все пак... — казва на Камий. — Доста сложно начинание е да се конструира „девойче“, не смятате ли? Дали пък не е и твърде интелигентно за такъв като Трарийо?

— Не, Луи, ти си твърде интелигентен за Трарийо! Изобщо не е конструирал „девойче“, това си е твое тълкуване, историческа

препратка, която показва, че си ерудиран, а той просто е сглобил клетка. И тя е твърде малка.

Льо Ген се е разположил в началническия стол. Слуша Камий със затворени очи, сякаш спи. Това е неговият начин да се съсредоточава.

— Жан-Пиер Трарийо — подхваща Камий, — роден на 11 октомври 1953 г., преди петдесет и три години. Професионално свидетелство за монтьор, двайсет и седем години в самолетостроенето (започнал в „Сюд Авиасион“ през 1970-а). Съкратен през 1997-а, две години на борсата, след това намира работа в болницата „Рьоне Понтибио“, две години по-късно отново безработен, пак съкратен, пак безработен, но ето че през 2002-ра е назначен за пазач на изоставения обект. Напуска апартамента си и се премества да живее там.

— Сприхав ли е?

— Брутален. В служебното му досие фигурират сбивания, такива неща, барутлия. Или поне жена му вероятно мисли така. Розлин. Оженил се е за нея през 1970-а. Имат един син, Паскал, роден същата година. И тук става интересно, ще се върна по-късно.

— Не, давай веднага.

— Синът, изчезнал. През юли миналата година.

— Разказвай.

— Чакам допълнителна информация, но в общи линии Паскал се провалил във всичко — в училище, в колежа, в техническия лицей, в чиракуването, в работата. Откъм провали е пълен отличник. Бил е общ работник, хамалин, все от този род. Нестабилен. Бащата успява да го уреди в болницата, където работи (говорим за 2000 година), и са си другари по бачкане. Работническа солидарност, стават си и другари по изхвърчане и са уволнени заедно на следващата година. Щом бащата получава мястото на пазач през 2002-ра, синът идва да живее при него. Да уточня отново, наш Паскал е вече на трийсет и шест! Видяхме стаята му в жилището на баща му. Конзола за видеоигри, постери с футболисти по стените, порнографски сайтове. Ако изключим десетките бирени кутии под леглото, стаята е съвсем юношеска. В такива случаи в романите, когато авторът се бои, че не ще бъде добре разбран, към „юноша“ добавя „бавноразвиващ се“. И бум-тряс, през юли 2006-а бащата обявява сина си за изчезнал.

— Разследване?

— И така може да се каже. Бащата се тревожи. Колкото до полицията, предвид обстоятелствата, по-скоро тупа топката. Синът е избягал с някакво момиче, вземайки дрехите, личните си вещи и съдържанието на бащината банкова сметка, шестстотин двайсет и три евро, ясна ти е картинката... Тъй че препращат бащата към префектурата. Претърсват района, нищо. През март разширяват издирването до общодържавно. Отново нищо. Трарийо крещи като ненормален и иска резултати. И в началото на август, година след изчезването на сина, му издават „удостоверение за безрезултатно издирване“. И досега го няма. Предполагам, че щом научи за смъртта на баща си, ще се появи.

— А майката?

— Трарийо се развежда през 1984-та. Всъщност жена му се развежда: домашно насилие, бруталност, алкохолизъм. Синът остава с баща си. Тези двамата май добре са се разбирали. Или поне докато Паскал не решава да си вдигне чукалата. Майката е повторно омъжена и живее в Орлеан. Госпожа... — рови в бележника, не открива, — както и да е, няма значение, така или иначе, наредих да я търсят и скоро ще я доведат.

— Още нещо?

— Да, мобилният на Трарийо е в бизнес група. Работодателят му държи да може да се свързва с него, дори да е на другия край на обекта. Анализът показва, че почти не си служи с телефона, разговорите са предимно с работодателя или за „служебни нужди“, както се казва. И ненадейно се втурва да звъни. Не много, но е нещо ново. Появяват се десетина-дванайсет номера, хора, на които се обажда по веднъж, два, три пъти...

— И после?

— Ами тази внезапна вълна от повиквания започва две седмици след издаването на „удостоверението за безрезултатно издирване“, касаещо сина му, и секва три седмици преди отвличането на момичето.

Льо Ген смръщва вежди. Камий предлага своя извод:

— Трарийо смята, че полицията не върши нищо, и прави собствено разследване.

— Допускаш, че нашето момиче, онова от клетката, е същото, с което синът се е омел?

— Така мисля, да.

— Ти каза, че на снимката е някаква дебелана. А тази не е дебелана.

— Дебелана, дебелана... Може да е загубила някой и друг килограм, знам ли. Във всеки случай мисля, че е тя. Да ти кажа къде е Паскал, е, това не мога...

И досега Алекс доста се измъчи със студа. Септември е мек месец, но тя не се движи и гладува. Ала стана още по-зле. Защото внезапно, за няколко часа, го обърна на есен. Студът, който усещаше поради немоцта си, се засили от чувствително понижилата се температура. Ако се съди по падащата през стъкления покрив светлина, небето е сиво и навън е мрачно. Алекс чу първите пориви на вятъра, как той нахлува в помещенията, свири и болезнено стене, напомня ридания на окаян нещастник.

Плъховете също вдигнаха глави, а мустаците им затрепкаха както никога досега. Внезапен порой се стовари върху сградата, тя забоботи и заскърца като потъващ кораб. Преди Алекс да разбере какво се случва, плъховете се спуснаха по стените да търсят дъждовна вода, която потече на вади. Този път преброи девет. Не е сигурно дали са все едни и същи. Например тоя черно рижавият, който дойде наскоро, другите се боят от него, видя го да се въргаля сам в една локва, отделно, после се върна и се качи пръв. Пръв се покатери по въжето. Последователен в действията си.

Мокър плъх е още по-страшно от сух плъх, козината изглежда по-мръсна, погледът — по-пронизителен и дебнещ. Мократа опашка става слузеста, сякаш е отделно животно, прилича на змия.

След дъжда идва буря, след влагата — студ. Алекс е като вкаменена, не може да помръдне и усеща как по кожата ѝ пробягват вълни, това не са тръпки, а истински конвулсии. Зъбите ѝ тракат, вятърът фучи с такава сила, че клетката се завърта.

Черно-рижавият, покатерил се по въжето, снове по капака, спира и се изправя високо на задни лапи. Вероятно е дал сигнал за сбор, защото в следващите секунди се качват и останалите, навсякъде са, върху капака, вдясно, вляво, в кошницата, която се полюшва.

Мълния осветява помещението, всички застават с муцуни, обърнати към небето, в едно общо движение, сякаш ударени от ток, и

започват да щъкат насам-натам, ала не са пощурели от страх заради бурята, не, това е един вид танц. Изглеждат като наелектризирани.

Само черно рижавият стои неподвижно на дъската, която е най-близо до лицето на Алекс. Протяга глава към нея, очите му се разширяват, после най-сетне се изправя, а рижият му корем е подут и огромен. Надава писъци и размахва лапи, те са розови. Но Алекс вижда само ноктите.

Тези плъхове са стратегии. Схванали са, че към глада, жаждата и студа трябва да се прибави и ужас. Цвърчат в хор. За да я стреснат. Цялата е опръскана с ледена дъждовна вода, довяна от вятъра. Вече не плаче, само трепери. Мислеше за смъртта като за избавление, ала перспективата да бъде нахапана от плъхове, да бъде разкъсана...

Храна за колко ли дни представлява човешкото тяло за дузина плъхове?

Обзета от ужас, Алекс започва да пици.

Но за пръв път от гърлото ѝ не излиза нито звук.

Поваля я безсилие.

Льо Ген се изправя, разкършва се и обикаля кабинета си, докато Камий докладва, а после сяда и отново заема позата на замислен, тлъст сфинкс. Камий забелязва как сподавя нещо като доволна усмивка. Вероятно доволството, че е изпълнил ежедневната си гимнастика, казва си той. Прави това по два-три пъти на ден — става, отива до вратата и се връща. Понякога четири пъти. Тренировките му почиват на желязна дисциплина.

— В телефона на Трарийо има седем-осем интересни контакта — продължава Камий. — Звънял им е той, на някои многократно. Все едни и същи въпроси. Разследвал е изчезването на сина си. Когато се е виждал с тях, е показвал снимката, на която синът му е с момичето на селското празненство.

Самият Камий се е срещал с двама от свидетелите, с останалите — Луи и Арман. Мина през кабинета на Льо Ген, за да го държи в течение, но не заради него се върна в отдела. А заради бившата госпожа Трарийо, която е пристигнала от Орлеан. Жандармерията бе натоварена с нейното довеждане.

— Вероятно Трарийо открива координатите им в имейлите на сина си. Има по малко от всичко.

Камий поглежда записките си.

— Някоя си Валери Туке, трийсет и пет годишна, съученичка на Паскал, която отчаяно се опитвал да свали цели петнайсет години.

— Значи е упорит.

— Бащата ѝ звънял няколко пъти, за да я пита дали знае какво се е случило с неговото отроче. Тя казва, че момчето е истински загубеняк. „Селяндур.“ А ако изчакаш няколко минути, добавя: „Кръгла нула. Все се мъчеше да шашне момичетата с тъпи вицове“. Накратко, пълен мухльо. Но добряк. Във всеки случай няма представа какво е станало с него.

— Нещо друго?

— Някой си Патрик Жюпиан, шофьор разносвач във фирма за пране на спално бельо, приятел на Паскал Трарийо от конните залагания. И той няма никаква вест. Момичето от снимката не му говори нищо. Друг един приятел от колежа, Тома Васьор. И накрая Дидие Котар, стар колега, с когото е работил в някаква фирма за търговия по пощата, ала и там същото, бащата се обажда, досажда. И, разбира се, никой нищо не е чувал за сина от дълго време. Най-осведомените знаят само, че има набъркано момиче. Това е сензацията на годината — Паскал Трарийо с момиче. Приятелят му Васьор откровено се хили: „Един път и той да е с момиче“. Шофьорът разносвач потвърждава, че е надул главите на всички с неговата Натали, но Натали коя, никой няма понятие. Понеже не я е показал на никого.

— Виж ти...

— Не, не е чак толкова чудно. Срещнал я е в средата на юни и се е чупил с нея месец по-късно. Не е имал време да я представя на приятели.

Двамата мъже стоят замислени. Камий препрочита своите записки, смръщил вежди, току поглежда към прозореца, сякаш търси отговора на някакъв въпрос, и отново потъва в бележника си. Льо Ген го познава добре. Затова изчаква малко и после:

— Хайде, снасяй.

Камий е притеснен, а това не му се случва често.

— Ами, честно да ти призная... Някак си не го усещам това момиче. — И веднага вдига две ръце, сякаш си пази лицето: — Знам, знам! Знам, Жан. Става дума за жертвата! Жертвата не се пипа! Но ме питаш какво мисля и аз ти казвам.

Льо Ген се е надигнал в креслото, с лакти на бюрото.

— Това е тъпо, Камий.

— Знам.

— Момичето е затворено като врабче в клетка на два метра височина от седмица вече...

— Знам, Жан...

— ... и от снимките ясно се вижда, че скоро ще пукне...

— Да...

— ... онзи, който я е похитил, е неграмотно, брутално, алкохолизирано говедо...

Камий само въздъхва.

— ... затворил я е в клетка, оставена на милостта на плъховете...

Камий кима болезнено с глава.

— ... и предпочете да се метне от моста на околоръстното, вместо да ни я предаде...

Камий просто затваря очи, като човек, който не иска да види мащаба на катастрофата, която е предизвикал.

— ... а ти „не го усещаш това момиче“? Заради друг ли го каза, или сензацийката е лично за мен?

Но щом Камий не възразява, не продумва, нещо повече, дори не се защитава, Льо Ген е наясно, че наистина се случва нещо. Аномалия някаква. Мълчание. А после:

— Не разбирам — изрича бавно Камий — как никой не е съобщил за изчезването на момичето.

— Хайде сега! Има хи...

— ... ляди такива, знам, Жан, хиляди хора, които никой не търси. Но... този Трарийо е пълен кретен, нали така?

— Да.

— Не особено сложна натура.

— Повтаряме се.

— Тогава обясни ми защо е бесен на това момиче до такава степен? И по такъв начин?

Льо Ген вдига очи, не проумява.

— Защото все пак той разследва изчезването на сина си, сетне купува дъски, сглобява сандък, намира помещение, където да затвори момичето в продължение на много дни, след което го отвлеча, натиква го там, оставя го бавно и мъчително да умира, снима го, за да е сигурен, че върви по правилния път... И ти смяташ, че иде реч за някакво хрумване, прищявка!

— Не съм казал такова нещо — отвърща Камий.

— Ама моля те, точно това казваш или поне тъй излиза! Идеята му е дошла просто така. В монтьорския си мозък си е рекъл: абе я да взема да докопам оная, дето забегна със сина ми, и да я затворя в дървена клетка! И по невероятна случайност се оказва момиче, чиято самоличност не сме в състояние да открием. А той, който е кух като градинска лейка, я открива безпроблемно, нещо, което ние не сме способни да сторим.

Вече почти не спи. Прекалено силно се страхува. Повече от когато и да било Алекс се гърчи в своята клетка, повече от когато и да било страда, от началото на своето пленничество не е променяла позата, не е яла нормално, нито е спала нормално, не е успяла да протегне крака и ръце, да почине поне за няколко минути, а сега и с тези плъхове... Умът ѝ постепенно я напуска и понякога по цели часове вижда мъгляво, размазано, всички звуци стигат до нея приглушени, като отглас от истински звуци, долитащи много отдалеч, а между другото чува и себе си как стене и издава глухи, идващи от корема вопли. Губи сили ужасяващо бързо.

Главата ѝ клюма и се изправя непрестанно. Преди малко припадна от умора, капнала за сън, а от болка умът ѝ започна да блуждае и да вижда плъхове навсякъде.

И внезапно, без да знае защо, тя е убедена, че Трарийо няма да се появи вече, че я е зарязал тук. Ако дойде, ще му каже всичко, повтаря си това като заклинание: стори така, че да се върне, и ще кажа всичко, всичко, което той поиска, всичко, което поиска, за да се свърши веднъж завинаги. Бързо да я убие, съгласна е, всичко, само не плъховете.

Слизат по въжетото в индианска нишка в първите часове на деня и цвърчат. Знаят, че Алекс е тяхна. Няма да чакат да умре. Твърде са разгорещени. Никога не са се били помежду си, както правят от сутринта. За да я подушат, идват все по-близо. Уж чакат съвсем да грохне, но са разпалени, трескави. Какъв ли ще бъде сигналът? Какво ли ще ги накара да се решат?

Алекс изведнъж излиза от състоянието на унес и изживява миг на кристално прозрение.

Думите „Ще гледам как ще пукнеш“ всъщност означават „Ще те гледам, като пукнеш“. Той няма да се върне, ще дойде чак когато тя ще е умряла.

Над нея най-едрият, черно рижавият, се е изправил на задните си лапи и надава къси, пронизителни писъци.

Показва си зъбите.

Остава само едно. С трескава ръка, с върха на пръстите Алекс търси грапавия ръб на долната дъска, която от десетки и десетки часове избягва, защото е остра и я дере всеки път, щом я доближи. Плъзва нокти във вдлъбнатината милиметър по милиметър, дървото леко изпрацява, тя се съсредоточава, натиска колкото ѝ е възможно, това изисква доста време и се налага да опита няколко пъти, но накрая дървото внезапно поддава. Между пръстите на Алекс остава голяма треска, около петнайсет сантиметра. Остра. Тя поглежда нагоре, между дъските на капака, към халката, към въжетото, на което виси клетката. Рязко прокарва ръка и бутва плъха в празното с дървеното острие. Той се мъчи да се вкопчи в нещо, отчаяно дере по дървото, надава див писък и пада два метра надолу. Без да се бави, Алекс забива треската дълбоко в дланта си, върти, сякаш е нож, и вие от болка.

Кръвта руква веднага.

Розлин Брюно няма желание да ѝ говорят за бившия ѝ съпруг, единственото, което иска, са вести от сина ѝ. Изчезнал преди повече от година.

— На 14 юли^[1] — казва тя объркано, сякаш изчезването точно на тази дата придобива някакво символично значение.

Камий е станал от бюрото си и е седнал до нея.

Преди имаше два стола, единият с по-високи крака, другият с пониски. Психологическият ефект беше съвсем различен. Според обстоятелствата избираше единия или другия. Ирен не харесваше тези дребни хитрувания и той се отказа. Известно време столовете стояха в отдела, използваха ги, за да си правят шегички с новодошлите. Но не беше смешно колкото очакваха. И един хубав ден столовете изчезнаха. Камий е сигурен, че ги е прибрал Арман. Представя си ги с жена му на масата, единият на по-високия, другият на по-ниския стол...

Сега, лице в лице с госпожа Брюно, се сеца за тези столове, понеже му служеха да внушава симпатия, каквато много би искал да предизвика днес. И то бързичко, времето наистина го притиска. Камий се съсредоточава върху срещата, защото щом помисли за затвореното в клетката момиче, различни образи смущават съзнанието му, а с тях се надигат толкова други неща, че губи ума и дума.

Пък и за беда, с Розлин Брюно не са на една и съща вълна. Тя е дребна, слабичка женица, която в нормални условия сигурно е доста жива, ала в този момент е силно резервирана и силно разтревожена. Рязко върти глава със сухи, дебнещи движения. Убедена е, че ще ѝ съобщят за смъртта на сина ѝ. Предъвква това предчувствие, откакто жандармеристите я взеха от автошколата, където работи.

— Бившият ви съпруг се самоуби снощи, госпожо Брюно.

Дори и двайсет години след развода изглежда стресната. Взира се в Камий. В погледа ѝ са примесени ненавист (надявам се, че е страдал) и цинизъм (не е кой знае каква загуба), но тревогата надделява над всичко. Отначало си мълчи. Камий намира, че в главата

прилича на птичка. Дребен, остър нос, остър поглед, остри рамене, остри гърди. Представя си чудесно как би я нарисувал.

— Как умря? — пита тя най-сетне.

Ако се вярва на документите от развода, няма да съжалява особено за бившия си съпруг и това е естествено, казва си Камий, по-скоро би трябвало да се интересува от вести за сина си. Ако не го прави, то е, защото има причина.

— Нещастен случай — казва Камий. — Беше преследван от полицията.

Макар добре да знаеше колко струва съпругът ѝ и да помнеше всичките му грубости, все пак не е била женена за гангстер. „Преследван от полицията“ би следвало да предизвика изненада, ала не, нищо, тя кимва и се усеща, че мисли толкова бързо, колкото ѝ позволява ситуацията, но не допуска да ѝ проличи.

— Госпожо Брюно — Камий се показва търпелив тъкмо защото трябва да бърза, — смятаме, че изчезването на Паскал е свързано със смъртта на баща му. Всъщност напълно сме убедени. Колкото по-скоро отговорите на нашите въпроси, толкова повече шансове имаме да открием сина ви.

И с часове да ровите из речника, „непочтено“ е точната дума, с която би могло да се определи поведението на Камий. Понеже за него няма съмнение, че момъкът е мъртъв. Шантажът със сина е доста неморална маневра, ала той не се изчервява от това, защото то може все пак да помогне да открият жив някой ДРУГ.

— Преди няколко дни вашият бивш съпруг е отвлякъл една жена, млада жена. Затворил я е някъде и умря, без да ни каже къде я държи. Тази жена днес е някъде, а ние не знаем къде. И тя ще умре, госпожо Брюно.

Той оставя информацията да отлежи. Очите на Розлин Брюно пробягват от дясно наляво като очи на гълъб, връхлетели са я противоречиви мисли и се чуди какъв избор да направи. Каква е връзката между тази история с отвличането и изчезването на сина ми? Вероятно се пита тъкмо това. И ако не задава въпроса, то е, защото вече има отговор.

— Трябва да ми кажете каквото знаете... не, не, не, не, госпожо Брюно, чакайте! Сега ще ми кажете, че не знаете нищо, и това е много лош подход, дори най-лошият от всички възможни. Приканвам ви да

размислите няколко мига. Съпругът ви е отвлякъл жена, която е свързана, но не съм наясно по какъв начин, с изчезването на сина ви. И тази жена ще умре.

Погледи надясно, наляво, устата се мърда, ала не и очите. Камий би трябвало да постави на масата пред нея снимка на затвореното момиче, за да предизвика шок, само че нещо го възпира.

— Жан-Пиер ми звънна...

Камий поема дълбоко въздух, това не е победа, но е някакъв успех. Във всеки случай нещо се отпуши.

— Кога?

— Вече не помня, преди около месец.

— И...?

Розлин Брюно свежда човка към пода. Започва бавно да разказва. Трарийо получава „удостоверението за безрезултатно издирване“ и е бесен, това ясно показва, че полицията смята, че момчето е избягало, и ще прекрати разследването, край. Щом полицията не върши нищо, Трарийо ѝ заявява, че сам ще се заеме и ще открие Паскал. Има нещо на ум.

— Оная никаквица...

— Никаквица...

— Така наричаше приятелката на Паскал.

— Имаше ли причини да я презира до такава степен?

Розлин Брюно въздъхва. За да обясни какво иска да каже, трябва да се върне доста назад.

— Ами, вижте, Паскал е, как да се изразя, простовато момче, нали разбирате?

— Смятам, че да.

— Без задни мисли, не особено интелигентен. Не исках да живее с баща си. Жан-Пиер го караше да пие, да не говорим за разправиите и сбиванията, ала Паскал го обожаваше, да се чуди човек какво толкова намираше в него. Но все едно... А после това момиче влезе в живота му и лесно го омота. Разбира се, той лудна по нея. Паскал и момичетата... Дотогава, първо, не бе имало кой знае колко. Пък и все не се получаваше. Не знаеше как да подхожда към тях. Тъй че тази идва, разиграва му театър. И той, съвсем естествено, напълно си изгубва ума.

— Как се казва това момиче? Вие познавате ли го?

— Май Натали... Не, никога не съм я виждала. Знам само името. Когато чувах Паскал по телефона, все разправяше Натали това, Натали онова...

— Не ви ли я представи? Или на баща си?

— Не. Само повтаряше, че ще дойде с нея, че страшно ще ми хареса, такива неща.

Историята се развива главоломно. Онова, което бе разбрала, е, че Паскал е срещнал Натали през юни, не знае нито къде, нито как. През юли изчезва с нея.

— В началото — продължава — не се притеснявах, казвах си: когато тя го напусне, горкото момче ще се върне при баща си и толкоз. А баща му беше побеснял от яд. Мисля, че направи криза от ревност. Трепереше над сина си като над зениците на очите си. Беше лош съпруг, но добър баща.

Вдига очи към Камий, сепната от тази оценка, която сама не е очаквала от себе си. Току-що бе произнесла нещо, което мислеше, без да си дава сметка. И отново забодне нос в пода.

— Щом научих, че Паскал е откраднал всичките пари на баща си и е изчезнал, аз също си рекох, че това момиче, е, разбирате... Изобщо не беше в стила на Паскал да окраде баща си...

Тя тръсва глава. В това е напълно сигурна.

Камий се замисля за снимката на Паскал Трарийо, открита при баща му, и в този миг сърцето му се свива. Той притежава превъзходна визуална памет — благодатта на всички рисувачи. Отново вижда момчето право, с ръка на калника на един трактор, с онзи неловък, скован вид, панталонът малко къс, от него лъха вътрешна пустота и се усмихва широко; какво ли прави човек, когато има малоумен син и го съзнава?

— И накрая мъжът ви откри ли момичето?

— Ама аз нищо не знам! Заяви ми само, че ще я открие! И че тя ще му каже къде е Паскал... Какво е сторила с него.

— Какво е сторила ли?

Розлин Брюно гледа през прозореца, това е нейният начин да сдържа сълзите си.

— Паскал никога не би избягал, той не е... Да кажем нещата направо... Не е достатъчно умен, за да изчезне толкова задълго.

Обърнала се е към Камий и изрича това, сякаш му зашлевява шамар. Между другото, съжалява.

— Наистина е много простодушно момче. Познава малко хора, силно е привързан към баща си и не е възможно седмици и месеци наред да не се обади, просто не е способен на това. Значи, му се е случило нещо.

— Какво точно ви каза съпругът ви? Спомена ли за онова, което смята да направи? Да...

— Не, не беше особено словоохотлив. Беше пил, както обикновено, а в такива случаи става агресивен, сякаш го е яд на целия свят. Бе решил да открие момичето и да узнае къде е синът му, обади се, за да ми го съобщи...

— А вие как реагирахте?

И при обичайни обстоятелства се иска доста талант, за да лъже човек прилично, нужни са енергия, творчество, хладнокръвие, памет; по-трудно е, отколкото си мислим. А да се лъже представител на властта, е твърде амбициозно упражнение, което изисква всички тези качества, но на по-високо равнище.

Да излъжеш полицията пък, представяйте си...

Розлин Брюно не е скроена за подобни упражнения. Опитва с всички сили, ала сега, когато е свалила гарда, Камий чете в нея като в отворена книга. И това го уморява. Прокарва ръка пред очите си.

— Какви ругатни избрахте този ден, госпожо Брюно? Предполагам, че не сте го пощадили, сигурно сте му казали какво мислите за него, или греша?

Въпросът е коварен. „Да“ ли да отвърне, „не“ ли да отвърне, те насочват по различен път, тя не вижда ясен изход.

— Не разбирам...

— Напротив, госпожо Брюно, прекрасно разбирате какво имам предвид. Същата вечер сте му казали какво мислите, а именно че без съмнение не точно той ще успее там, където полицията се е провалила. Сигнализи сте и по-далеч, не знам какви думи сте използвали, но съм убеден, че не сте си поплювали. Според мен сте му казали: „Жан-Пиер, ти си тъпанар, некадърник, малоумник и импотентен“. Или нещо подобно.

Тя отваря уста, ала Камий не ѝ оставя време. Вече е скочил от стола и повишава тон, защото му е писнало от заобикалки:

— Какво ли ще се случи, госпожо Брюно, ако взема мобилния ви телефон и погледна есемесите?

Нито движение, нито жест, само човката се разтваря, сякаш иска да я забие в пода и се чуди къде точно.

— Ще ви кажа — ще открия снимките, които бившият ви съпруг ви е изпращал. Не се надявайте да се измъкнете, те са в паметта на телефона му. И мога дори да ви кажа какво има на тези снимки — едно момиче в дървена клетка. Предизвикали сте го, мислейки, че това ще го накара да се размърда. А когато сте получили снимките, сте се изплашили. Страхът от съучастничество.

Камий е обзет от съмнение.

— Освен ако...

Спира, приближава, навежда се, за да улови погледа ѝ. Тя не помръдва.

— По дяволите! — процежда той и се изправя.

Има истински тежки мигове в този занаят.

— Не заради това не сте се обадили в полицията, нали? Не заради страха, че сте съучастница. А защото и вие сте мислели, че това момиче е отговорно за изчезването на сина ви. Нищо не сте казали, понеже сте смятали, че тя си получава заслуженото, нали така?

Камий диша дълбоко. Каква умора...

— Надявам се, че ще я открием жива, госпожо Брюно. Първо, заради нея, но също и заради вас. Иначе ще се наложи да ви арестувам за съучастничество в убийство с изтезание и актове на варварство. И за куп други неща.

Когато излиза от кабинета, Камий е изцяло под напрежение, а времето тече с шеметна скорост.

„И какво имаме?“, пита се той.

Нищо. Това го подлудява.

[1] Националният празник на Франция. — Б.р. ↑

21

Най-настървен е не черно рижавият, а един едър сив плъх. Той обича кръвта. Бие се с другите, за да бъде пръв. Брутален е, необуздан.

От часове вече Алекс води битка всеки миг. Наложил се да убие два. За да ги вбеси, да ги възбуди. Да ги накара да я зачитат.

Първия го прободеше с голямата треска, единственото ѝ оръжие, и го държеше под босия си крак, натискайки го с цялата останала ѝ сила, докато пукне, той се мяташе като обречен, квичеше като прасе, което колят, и се опитваше да хапе. Алекс пищеше по-силно от него, цялата колония беше сякаш наелектризирана, плъхът бе обхванат от неистови гърчове и се блъскаше подобно огромна риба, стават много силни, когато ще мрат, гадините мръсни. Последните му мигове бяха мъчителни, спря да мърда, пикаеше кръв и стенеше, хъркаше с изхвъркнали очи и туптящи бърни, надиплени над все така готови да хапят зъби. След което го изхвърли над ръба. Това беше обявяване на война и всички го разбраха.

Втория плъх го изчака да дойде съвсем близо, той душеше кръвта, мустаците му трептяха с невероятна скорост, беше силно възбуден, но в същото време се вардеше. Алекс го остави да приближи, даже го извика: ела, ела по-близо, лайнар такъв, ела при мама... И когато беше на една ръка разстояние и можеше да го притисне до дъската, му заби треската във врата, плъхът се изви на обратно от удара, сякаш се опитваше да направи опасен скок, тя веднага го изхвърли през дъските и той се размаза долу и пищя повече от час, с клечката, стърчаща от тялото му.

Алекс вече няма оръжие, ала те не знаят това и се боят от нея.

И ги храни.

Смесила е кръвта, която тече от ръката ѝ, с оставащата ѝ вода, за да я разрежи, промушила е ръка над себе си и е напоила въжетото, което държи клетката. И понеже водата свърши, напоява въжетото с чиста кръв. Разбира се, на плъховете така им харесва повече. И щом спре да кърви, се убожда на друго място с друга треска, по-малка, с нея не

може да довърши останалите, особено пък едрите, но е достатъчна да пробие някоя вена на прасеца или на ръката, за да прокърви, и единствено това има значение. Понякога болката е такава... Не знае дали си въобразява, или наистина губи много кръв, ала сякаш я заслепява светлина. Естествено, умората също я зашеметява.

Щом потече кръв, тя провира ръка през дъските на капака и отново хваща въжетото. Цялото е просмукано.

Наоколо едрите плъхове дебнат и не знаят дали да се нахвърлят върху нея, или... Тогава Алекс дърпа ръката си и те се избиват да поглъщат прясна кръв и да гризат въжетото, за да я докопат, обожават я.

Но сега, когато са добили вкус към кръвта, когато тя им е дала да вкусят от нейната, вече нищо не е в състояние да ги спре.

Кръвта ги влудява.

Шампини сюр Марн.

Голяма къща от червени тухли недалеч от речния бряг. Едно от последните обаждания на Трарийо, преди да отвлече момичето.

Казва се Сандрин Бонтан.

Когато Луи дойде, тя тъкмо привършваше закуската и тръгваше на работа, наложи се да звънне. Младият полицай взе внимателно апарата от ръцете ѝ, обясни на шефа ѝ, че ще се забави заради „приоритетно разследване“. Той ще изпрати полицай да я придружи, щом това бъде възможно.

За нея нещата се случват наистина прекалено бързо.

Тя е спретната, леко скована, двайсет и пет — двайсет и шест годишна, стресната. Приседнала на крайчеца на едно канапе от ИКЕА, Камий вече вижда лицето ѝ, каквото ще бъде след двайсет-трийсет години, дори му става малко тъжно.

— Този господин... Трарийо. Беше настоятелен по телефона, твърде настоятелен... — обяснява тя. — После дойде. Изплаши ме.

Сега пък полицията я плаши. Най-вече онова дребното, плешивото джудже, явно шефът. Младият колега му се обади по телефона и той пристигна след двайсет минути, много се беше разбързал. Иначе сякаш не я слуша, ходи от стая в стая, изстрелва по някой въпрос откъм кухнята, качва се на първия етаж, слиза и е такъв нервак, все едно души. От самото начало предупреди: „Нямаме време за губене“, а ако нещата не вървят достатъчно бързо, я прекъсва. Дори не знае за какво става дума. Опитва се мислено да се ориентира, но е засипана с въпроси.

— Тя ли е?

Джуджето тиква под носа ѝ някаква рисунка, лице на момиче. Нещо като фоторобот, както се казва в киното и по вестниците. Веднага я разпознава, това е Натали. Ама не каквато я знае. На рисунката е по-красива, отколкото в действителност, по-нагласена и най-вече не така пълна. И по-чиста. И прическата не е тази. Пък и

очите, бяха сини, а на черно-бялата рисунка не е ясно какъв цвят са, ала не толкова светли като нейните, и някак сякаш е тя... и в същото време не е тя. Полицаяте искат отговор и трябва да бъде „да“ или „не“, не може да е между двата. Така или иначе, в крайна сметка, въпреки съмненията, Сандрин е категорична, тя е.

Натали Гранже.

Двамата полицаи се спогледаха. Джуджето повтори „Гранже...“ с невярващ тон. Младият взе телефона си и отиде да говори в градината. Като влезе отново, само направи отрицателен знак с глава, а джуджето отвърна с жест „знаех си“...

Сандрин каза за лабораторията, в която Натали работеше, на улица „Плане“ в Ньой сюр Марн, в центъра.

Младият веднага тръгна натам. Тя е сигурна, че той звънна, може би половин час по-късно. Джуджето изглеждаше доста скептично и само повтаряше: ясно, ясно, ясно. Този тип направо ѝ лази по нервите. Сякаш знае това, но не му пука. По телефона все пак е разочарован. Докато го няма младия инспектор, той направо я разкъсва с въпроси за Натали.

— Тя през цялото време беше с мръсна коса.

Има неща, които човек не може да каже на един мъж, дори да е полицай, ала Натали наистина била небрежна понякога, домакинствала отгоре-отгоре, масата не била разтребена, без да броим веднъж тампоните, които намерила в банята... пфу! Съжителството не продължило много, но на няколко пъти се счепкали.

— Не съм сигурна, че двете с нея бихме могли да живеем дълго заедно.

Сандрин пуснала обява за съквартирантка, Натали се обадила и дошла да огледа, симпатична ѝ се видяла. Този ден не била размъкната, изглеждала добре. Онова, което ѝ харесало тук, били градината и мансардната стая, сторило ѝ се романтично, а Сандрин не ѝ казала, че в най-голямата лятна жега тази стая се превръща в потилия.

— Не е добре изолирана, нали разбирате...

Джуджето я гледа без определено изражение, все едно лицето му е от порцелан. Или мисли за друго.

Натали платила веднага, в брой.

— Беше в началото на юни, непременно трябваше бързо да намеря съквартирантка, приятелят ми си беше тръгнал...

Дребното ченге е видимо подразнено от личната история на Сандрин — гаджето, което се нанася, голямата любов и хоп, след два месеца се омиа без предупреждение. Никога повече не го видяла. Сигурно при раждането си, без да знае, е изтеглила абонамент за внезапни заминавания — първо гаджето, после и Натали. Потвърждава датата 14 юли.

— Всъщност тя не остана дълго, срещна приятеля си скоро след като се настани тук, тъй че...

— Тъй че какво? — пита той сприхаво.

— Ами приискало ѝ се е да заживее с него, нормално е, нали?

— Хм...

Не вярва много-много, сякаш казва: „А, само това ли?“. Този тип нищо не разбира от жени, веднага си личи. Младият полицаи се върна от лабораторията, сирената се чу отдалеч. Прави нещата бързо, а изглежда, все едно просто се разхожда. От елегантността е. И дрехите, които носи, Сандрин ги забеляза. Маркови, луксозни. Само с един поглед преценява цената на обувките — колкото две нейни заплати. За нея е неочаквано откритие, че полицаите печелят толкова пари, човек никога не би си го помислил, ако съди по онези, дето ги показват по телевизията.

Двамата обсъдиха нещо шепнешком. Сандрин чу само как младият каза: „Никога не са я виждали...“ и „Да, и той е ходил там...“.

— Не бях тук, когато си е тръгнала, прекарвам лятото при леля в...

Джуджето се нервира. Нещата не вървят както му се иска, но тя не е виновна за това. Той въздъхва и махва с ръка пред себе си, сякаш да изгони муха. Можеше поне да се покаже любезен. Младият му колега се усмихва мило и като че казва: такъв си е, не се впечатлявайте, съберете си мислите. После ѝ показва една друга снимка.

— Да, този е Паскал, гаджето на Натали.

Тук вече няма грешка. И за снимката от селския празник, колкото и да е размазана, никакво съмнение. Когато бащата на Паскал дошъл миналия месец, и той търсел Натали, не само сина си, и ѝ показал същата снимка. Сандрин му дала адреса на мястото, където Натали работела по онова време. Оттогава не е имала никакви вестии.

Щом погледне снимката, човек разбира всичко.

Паскал не е особено отракан. Нито хубав. А пък е облечен... това трябва да се види, да се чуди човек откъде ли ги купува тия неща. Колкото и дебела да била Натали, лицето ѝ било хубавко и се усещало, че ако би пожелала... Докато той имаше вид... как да се изразя...

— Леко малоумен, за да бъдем точни.

Иска да каже — не особено умен. Обожавал своята Натали. Тя го довела два-три пъти тук, ала не оставал през нощта. Сандрин дори се запитала дали спят заедно. Когато идвал, забелязвала, че е възбуден като пръч и пускал лиги, гледайки своята Натали. Въртял очи и чакал разрешение, за да ѝ скочи.

— Само веднъж остана. Помня, беше през юли, тъкмо преди да замина при леля ми.

Но Сандрин не чула боричкане.

— А пък спях точно отдолу.

Прехапва устни, понеже това означава, че е подслушвала. Изчервява се, млъква и те разбират. Нищо не е чула, а много би желала. Натали и нейният Паскал сигурно са го направили, ама не знам как... Вероятно прави. Или пък нищо не са правили, защото тя не е искала. Всъщност Сандрин разбира много добре, той Паскал...

— Ако зависеше от мен... — подхваща, присвила устни.

Дребното ценге сглобява цялата история на глас; не е висок, но не е и глупав, същински живак е. Натали и Паскал си тръгнали, като оставили наема за два месеца на кухненската маса. Плюс нейните неща, които тя не взела със себе си.

— Неща ли, какви неща? — пита той на мига.

Внезапно става доста припрян. Сандрин нищо не е задържала. Натали била по-едра, носела дрехи с два номера по-големи, пък и такива смотани... А, да, увеличителното огледало в банята, ала това не го казва на полицаите, то е за черните точки, за космите по носа и не е тяхна работа. Все пак изрежда останалите неща — електрическата кафеварка, чайника с форма на крава, резервоара, книгите на Маргьорит Дюрас, като че само това четяла, имала почти всичките ѝ произведения.

Младият вметва:

— Натали Гранже... Име на героиня на Дюрас, мисля.

— Така ли? — възкликва другият. — От коя книга?

Младият отвърща притеснено:

— От филм със заглавие... „Натали Гранже“^[1].

Джуджето се плесва по челото, сякаш да каже: „Колко съм тъп!“, но по мнението на Сандрин преиграва.

— За дъждовната вода — уточнява тя.

Понеже пигмеят се е върнал на резервоара. Сандрин отдавна си мислела за такъв, увличала се по екологията, и всичкият този дъжд от покрива на къщата, който е няколко десетки квадратни метра, жалко, жалко, говорила за това с агенцията, със собственика, нямало начин да ги убеди, обаче явно и екологията изнервя дребното ченге, да се чудиш какво ли пък го интересува.

— Купила го е точно преди да си тръгне, открих го, като се върнах, беше оставила бележка, извиняваше се за внезапното заминаване, а резервоарът бил един вид компенсация или, ако предпочитате, изненада.

На дребосъка номерът с изненадата му харесва.

Ето го застанал при прозореца, гледащ към градината, дръпва пердето. Вярно, че големият резервоар от зелена пластмаса не е особено красив на онзи ъгъл на къщата, където се събират цинковите водосточни тръби. Личи си, че е несръчно наместен. Ала не това гледа ченгето. Нито слуша какво му говори тя, защото е на средата на едно изречение, когато той съобщава по телефона:

— Жан? Мисля, че открих сина на Трарийо.

Беше минал час, наложи се Сандрин пак да се обади на шефа си и отново младият полицаи му обясни ситуацията. Този път не каза нищо за приоритетно разследване, а: „Вземаме проби“. Доста двусмислено, понеже самата Сандрин работи в лаборатория. Като Натали. И двете бяха биоложки, но Натали изобщо не желаше да говори за своята работа. Заявяваше: „Щом изляза, забравям!“.

А два̀сет минути по-късно сякаш бе обявена бойна тревога. Блокираха улицата, криминалистите влязоха с гащеризони като на космонавти, донесоха цялото си оборудване — куфарчета, прожектори, брезенти, — изпотъпкаха цветята, измериха резервоара и го изпразниха с невъобразими предпазни мерки. Не искаха водата да се излее по земята.

— Знам какво ще открият — каза дребосъкът, — убеден съм. Мога да ида да подремна.

Попита Сандрин къде е стаята, която е обитавала Натали. Полегна облечен, дори не си махна обувките, напълно е сигурна.

— Младият остана с тях в градината.

Наистина си го бива момчето и наистина дрехите, обувките му... А и обноските му! Сандрин се помъчи да завърже личен разговор, къщата е твърде голяма за само момиче, такива работи, ала не се получи.

Убедена е, че това ченге е хомосексуалист.

Криминалистите изпразниха резервоара, преместиха го, започнаха да копаят, не много дълбоко, и в миг се натъкнаха на тяло. Завито в найлоново платнище, каквито продават в магазините за домашни майстори.

Беше голям удар за Сандрин, полицаите я избутаха: не стойте тук, госпожице, тя се прибра в къщата и застана да гледа през прозореца, това поне никой не би могъл да ѝ забрани, все пак си бе у дома.

Онова, което я разтърси, беше, когато неколцина вдигнаха платнището, за да го сложат настрани: Сандрин моментално изпита увереност, че това е Паскал.

Позна гуменките му.

Като разгънаха краищата на платнището, няколко души се наведоха над него, започнаха да се викат един друг и да си показват нещо, което не можеше да види. Отвори прозореца, за да чува.

Един от тях рече:

— Не, това няма как да нанесе такива поражения.

Тъкмо в този момент джуджето слезе от стаята.

Отиде в градината с подрипваща походка и веднага се заинтересува какво се случва.

Поклати глава, стъписан от онова, което съзря. И каза:

— Съгласен съм с Бришо, не виждам какво друго може да го причини освен киселина.

[1] Френски филм от 1972 г., режисиран от Маргьорит Дюрас, с участието на Лучия Бозе, Жан Моро и Жерар Депардийо. — Б.р. ↑

Въжето е стар модел, не е като синтетичните гладки въжета на корабите, а от коноп, с голям диаметър. Естествено, щом държи такава клетка.

Плъховете са десетина. Онези, които Алекс познава и които са тук от началото, и новите, тя не знае откъде идват и как са били предупредени. Възприели са стратегията на групата. Обсада.

Три или четири заемат позиция върху капака откъм краката ѝ, два или три клечат от другата страна. Според нея, щом преценят, че моментът е подходящ, ще ѝ се нахвърлят всички заедно, ала засега нещо ги възпира, енергията на Алекс. Тя не престава да ги ругае, да ги предизвиква, да пищи, усещат, че в тази клетка има живот, съпротива, че ще се наложи да се бият. А долу вече са проснати два мъртви плъха. Това ги кара да се замислят.

Непрекъснато душат кръвта изправени, с муцуни, вдигнати към въжето. Възбудени и трескави, те са се изредили да го стържат със зъби, Алекс не знае как се организират кой точно да иде да плюска кръв.

Няма значение. Направи си нова рана, този път ниско долу на прасеца, до глезена. Открила е чиста вена с изобилна кръв. Най-трудното е да ги отдалечи, докато маже въжето.

А то е наполовина изтъняло. Между Алекс и въжето се е завързала борба срещу стрелката на часовника. Кой ли ще отстъпи пръв?

Тя се люлее непрестанно, клетката се клатушка насам-натам и това прави задачата на плъховете сложна, в случай че решат да дойдат да ѝ търсят сметка, а се надява и че така ще помогне на въжето да поддаде.

Пък и ако стратегията ѝ проработи, клетката трябва да падне на ъгъл, не хоризонтално, за да се строят дъските. Тъй че клати колкото може повече, отблъсква плъховете, пои въжето с кръв. Когато някой от тях идва да го гризе, държи останалите на разстояние. Алекс е

изтощена до крайност и умира от жажда. След онези бури, които продължиха повече от ден, вече съвсем не усеща някои части от тялото си, сякаш са под упойка.

Едрият сив плъх става нетърпелив.

Цял час вече оставя другите да се тъпчат с кръв от въжетото. Той не ходи, пропуска реда си.

Явно не това го интересува сега.

Втрещил се е в Алекс и надава пронизителни писъци. И за пръв път провира глава между дъските и съска.

Съвсем като змия и оголва зъби.

Онова, което минава при останалите, не минава при него. Алекс може да пищи, да пищи, да го ругае, той не помръдва, забил нокти в дървото, за да не се плъзга при полюшването на клетката.

Вкопчил се е и е приковал поглед в нея.

Алекс също е приковала поглед в него.

Приличат на двама влюбени, които обикалят в кръг и се гледат дълбоко в очите.

Ела, шепне Алекс с усмивка. Извърта колкото може таза си, придава на клетката цялото ускорение, на което е способна, и се усмихва на едрият, дебнещ над нея плъх, ела, татенце, ела да видиш, мама има нещо за теб...

Странно се почувства от тази полудрямка в стаята на Натали. Защо му се прииска да го направи? Няма представа. Поскърцваща дървена стълба, на площадката — овехтял мокет, порцеланова дръжка на вратата, топлината на къщата, която сякаш става по-осезаема в горната част. Атмосфера на селска къща, семейна къща, със стаи, които се отварят само за гости през лятото. И са затворени през останалото време.

Стаята сега служи за килер. Тя, изглежда, никога не е притежавала силна индивидуалност, малко като хотелска стая, като стая в странноприемница. Няколко изкривени снимки по стените, скрин без един крак, на чието място е подпъхната книга. Леглото потъва дълбоко, чак плашещо.

Камий се надига, издърпва се нагоре към възглавниците и търси бележника и молива си. Докато в градината криминалистите разчистват около резервоара за дъждовна вода, той нахвърля едно лице. Своето. Когато беше млад и се готвеше за академията, бе нарисувал стотици автопортрети. Майка му твърдеше, че това е единственото истинско упражнение, единственото, което помага да откриеш „точната дистанция“. Самата тя бе направила десетки, от които е останал само един, с маслени бои, прекрасен, той не обича да мисли за това. А Мод беше права, проблемът на Камий неизменно е да уцели точната дистанция: или е твърде близо, или е твърде далеч. Или се гмурва, без да вижда нищо, и се гърчи, полуудавен, или предпазливо се отдръпва и сам себе си обрича да не схване нищо. „И тогава не мога да усетя нещата“, казва той. Лицето, което се появява в бележника, е изпито, с отнесен поглед, един опърлен от изпитанията мъж.

Таванът е скосен и да живее човек тук сигурно предполага при повечето движения да превива гръбнак.

Освен ако е някой като него. Камий драска, ала доста вяло, и чувства, че му е зле. Тежко му е на сърцето. Премисля сцената със

Сандрин Бонтан, своята нервност, липсата на търпение, понякога е невъзможен.

Просто му се иска да приключи с тази работа, да приключи веднъж завинаги.

Не е добре и знае защо. Трябва да усети нещата. Преди малко подобен ефект предизвика у него портретът на Натали Гранже. Досега снимките от телефона на Трарийо показваха само една жертва. Един случай. Беше приравнил това момиче със самото разследване за отвличане. На фоторобота обаче тя се бе превърнала в личност. Снимката е просто нещо реално. Рисунката е самата реалност, вашата, пропита от вашето въображение, вашите фантазии, вашата култура, вашия живот. Когато я поднесе под носа на Сандрин Бонтан и видя лицето наопаки, като лице на плувкия, му се стори различно под този ъгъл. Дали е убила тоя ненормалник Паскал Трарийо? Повече от вероятно е, но няма значение. На рисунката така наопаки, я намираше за вълнуваща, пленничка е и само от него зависи дали ще живее. Ужасът от провал го сграбчи за слънчевия сплит. Не успя да спаси Ирен. Какво ли ще стори с тази? Дали ще позволи и тя да умре?

От първата стъпка, от първата секунда на това разследване се опитва да блокира необузданите чувства, които се трупат зад стената, а сега стената се рони, една по една зейват пролуки и всичко ще рухне в миг, ще го събори, ще го залее, ще го върне право в моргата, право в графа „психиатрична клиника“. Онова, което е скицирал в бележника си: огромен камък, скала. Портрет на Камий като Сизиф.

Аутопсията е в сряда сутринта в първия възможен час.

Камий е тук, Луи също. Льо Ген закъснява, както винаги, когато идва в Института по съдебна медицина. Основното вече е ясно. По всяка вероятност става дума за Паскал Трарийо. Всичко съответства. Възрастта, ръстът, косата, предполагаемата дата на смъртта, без да броим съквартирантката, която се къдне във всички богове, че е разпознала обувките му, макар че от този модел сигурно има половин милион.

Ще направят ДНК тест, за да се уверят, че това наистина е изчезналото момче, но вече могат да работят по версията, че е той и че Натали Гранже го е убила, като първо му е нанесла силен удар в тила с нещо като мотика (иззеха всички намерени в бараката градински инструменти), а после му е размазала главата с права лопата.

— Което показва, че действително му е била набрала много — казва Камий.

— Да, трийсетина удара най-малко — отбелязва съдебният лекар. — Ще мога да ви дам по-точна цифра по-късно.

Някои от ударите са били нанесени с острието на мотиката, изглежда, сякаш е бил удрян с тъпа брадва.

Камий е удовлетворен. Не доволен, а удовлетворен. Общата картина отговаря на онова, което е усещал. С онзи глупак съдията би изкоментирал, ала на стария си приятел Льо Ген само намигва и подхвърля съвсем тихо:

— Казах ти, не го усещах това момиче...

— Ще бъдат направени анализи, но явно е киселина — заявява съдебният лекар.

Мъжът е получил трийсетина удара с лопата, след това неговата убийца, наричаемата Натали Гранже, му е изсипала цял литър киселина в гърлото.

При вида на пораженията съдебният лекар се осмелява да изкаже хипотеза: концентрирана сярна киселина.

— Силно концентрирана.

Вярно, че тези продукти причиняват големи поразии. Плътта се разтваря бурно и шупва, сякаш зазира, със скорост, пропорционална на концентрацията.

Камий поставя въпроса, който мъчи всички от предния ден, откакто откриха тялото:

— В този миг Трарийо бил ли е още жив?

Знае вечния отговор, ще трябва да изчака резултатите от изследванията.

Но този път съдебният лекар реагира като послушно дете.

— Ако съдя по белезите по останалата плът и най-вече по ръцете, мъжът е бил вързан.

Кратък миг на вгълбяване.

— Искате ли моето мнение? — пита съдебният лекар.

Никой не му иска мнението. Това, естествено, го насърчава:

— Според мен подир няколкото удара с лопата е бил вързан и после събуден с киселината. Което не пречи да е бил доумъртвен с лопатата, щом един инструмент върши работа... Накратко, по мое скромно мнение, мъжът е усетил всичко.

Трудно е да си го представи човек, но за разследващите, поне на първо време, това не променя кой знае какво. Виж, за жертвата обаче разликата в метода е била от огромно значение.

— Ще бъде от значение и за съдебните заседатели — подхвърля Камий.

Проблемът при Камий е, че не се отказва. Никога. Влезе ли му някоя мисъл... Един ден Льо Ген му рече:

— Наистина си глупак! Дори фокстериерите знаят да отстъпват!

— Много изискано — бе отвърнал Камий. — Защо не ме сравниш по-скоро с басет? Или пък с пудел джудже?

С когото и да било, няма значение, все щеше да завърши със свистене на саби.

И ето, в този миг Камий демонстрира, че не се отказва. От предния ден Льо Ген го вижда притеснен, понякога пък обратното, сякаш вътрешно ликува. Засичат се по коридорите, Камий едва-едва отронва „добър ден“, а два часа по-късно се влачи в кабинета на дивизионния, изглежда, че има нещо да му казва, но не успява, в крайна сметка си тръгва, видимо със съжаление, и гледа Льо Ген, все

едно е засегнат. Льо Ген притежава нужното търпение. Тъкмо са излезли от тоалетната (би трябвало да се види картинката двамата заедно пред писоарите) и Льо Ген изрича простичко: „Когато пожелаеш“, в превод: „Събрал съм сили, мога да издържа“.

И ето, сега е моментът. На масата отвън, точно преди обяда. Камий изключва мобилния си телефон, за да покаже, че изисква всички да се съсредоточат. Тук са четиримата: Камий, Льо Ген, Арман и Луи. Откакто бурята изчисти небето, времето отново е приятно. Арман гаврътва бирата си почти на екс, човек никога не знае, и веднага поръчва пакет чипс и маслини за сметка на онзи, който ще плаща.

— Момичето е убиец, Жан — казва Камий.

— Убиец, да, вероятно — отвърща Льо Ген. — Ще можем да го потвърдим, след като получим резултатите от изследванията. Засега са предположения, знаеш го не по-зле от мен.

— И все пак предположенията са тежки.

— Навярно си прав, но... какво променя това?

Льо Ген търси подкрепата на Луи.

Ситуацията е възможно най-трудната, ала Луи е момче от знатен род. Обучен е в най-добрите колежи, има вуйчо архиепископ и друг, който е депутат от крайната десница, тоест от най-ранна възраст се е научил да разграничава морала от прагматизма. Освен това е ходил в начално училище при йезуитите. По отношение на двуличието е трениран като за световно.

— Въпросът на дивизионния ми се струва уместен — произнася той спокойно, — какво променя това?

— Луи, мислех, че си по-проницателен — реагира Камий. — Променя се... подходът!

Всички са като подкосени. Дори Арман, който е зает да проси цигара от съседната маса, се обръща изненадан.

— Подходът ли? — пита Льо Ген. — По дяволите, Камий, каква е пък тази глупост?

— Май наистина не разбирате — поклаща глава Камий.

Обикновено се шегуват и се подкачат, ала този път в гласа на Камий се долавя определена интонация, някакъв отенък.

— Явно не разбирате.

Изважда бележника. Онзи, в който непрекъснато рисува. Когато си води записки (той го прави рядко, доверява се на паметта си), го

обръща и пише на гърба на изрисуваните страници. Малко като Арман. С тази разлика, че Арман би писал и по ръбовете на листовите. Луи бегло зърва екипирани плъхове, Камий винаги рисува адски добре.

— Това момиче ме интересува истински — казва кротко Камий.
— Истински. Историята със сярната киселина също много ме интересува. Вас не ви ли интересува?

И понеже въпросът му не получава открито потвърждение:

— Тъй че проведох едно незначително разследване. Трябва да се доизпипа, но мисля, че знам основното.

— Хайде, изплюй камъчето — подканва го Льо Ген, леко изнервен. След което взема халбата, пресушава я на един дъх и вдига ръка по посока на келнера, за да поиска същото. Арман прави знак: и за мен.

— На 13 март миналата година — подхваща Камий — откриваме някой си Бернар Гатеньо, четирийсет и девет годишен, в стая на хотел „Формула 1“^[1] близо до Етамп. Погълнал сярна киселина с концентрация 80 %.

— О, не... — прогърморва Льо Ген, смазан.

— Поради семейното му положение се приема хипотезата за самоубийство.

— Зарежи, Камий.

— Не, не, чакай, удивително е, ще видиш. Осем месеца по-късно, на 28 ноември, убийство на Стефан Масиак, собственик на кафене от Реймс. Намират тялото му сутринта в заведението. Заключение: бит и довършен със сярна киселина със същата концентрация. И пак в гърлото. Откраднатата сума — малко повече от две хиляди евро.

— Представяш ли си, че момиче може да извърши подобно нещо? — пита Льо Ген.

— А ти би ли се самоубил със сярна киселина?

— Но какво общо има това с нашето разследване? — прогърмява Льо Ген и удря с юмрук по масата.

Камий вдига ръце в знак на отстъпление.

— Окей, Жан, окей.

Келнерът сервира бирата на Льо Ген, тази на Арман, забърсва масата и прибира останалите чаши сред гробно мълчание.

Луи прекрасно знае какво ще се случи, би могъл да го напише в един плик и да го скрие някъде из заведението, като кабаретен номер.

Камий отново ще мине в настъпление. Арман допушва с наслада цигарата си, никога не си е купувал цигари.

— Само едно нещо, Жан...

Льо Ген затваря очи. Луи се усмихва, но вътрешно. В присъствието на дивизионния се усмихва само вътрешно, това е правило. Арман изчаква, той винаги е готов да заложи на Верховен трийсет към едно.

— Моля да ми изясниш — продължава Камий. — Според теб не сме имали нито един случай на убийство със сярна киселина от... От? — Остава на Льо Ген да отгатне, ала началникът в момента не е настроен за игрички. — От единайсет години, татенце! Говоря ти за неразкрити случаи. От време на време се намира по някой шегаджия, който прибягва до нея, но само като допълнение, нещо като артистичен щрих. Тези ги откриваме, арестуваме ги, повдигаме им обвинения, съдим ги, накратко, бдителната и отмъстителна нация препречва пътя им с гърди. По отношение на концентрираната сярна киселина ние, демократичната полиция, от единайсет години сме безпогрешни и безпощадни.

— Лазиш ми по нервите, Камий — въздиша Льо Ген.

— Е, да, господин дивизионен комисар, разбирам те. Но какво да правим, както казва Дантон: „Фактите са упорито нещо!“. А те са налице!

— Ленин — вметва Луи.

Камий се обръща раздразнен.

— Какво Ленин?

Луи отмята перчема си с дясната ръка.

— „Фактите са упорито нещо“ — осмелява се притеснен, — са думи на Ленин, не на Дантон.

— И какво променя това?

Луи се изчервява. Кани се да скочи на стремето, ала не успява, Льо Ген е по-бърз:

— Именно, Камий! Какво се променя от твоите истории за сярна киселина отпреди десет години?

Наистина е бесен и гласът му гърми пред заведението, но шекспировският му гняв стряска единствено останалите клиенти. Камий смирено и сдържано гледа как краката му се полюшват на петнайсет сантиметра от асфалта.

— Не десет, господин дивизионен комисар, единайсет.

Това е една от многото забележки, които човек би могъл от време на време да отправи към Камий — съдържаността му е леко театрална, малко ала Расин, ако щете.

— А сега имаме две за няма и осем месеца. Само мъже. Забележи, че със случая Трарийо стават три.

— Но...

Луи би казал, че дивизионният ще започне да бълва, това момче действително притежава богат речник.

Само че в този миг бълва за кратко. Защото няма кой знае какво за казване.

— И каква е връзката с момичето, Камий?

Камий се усмихва.

— Най-сетне един добър въпрос.

Дивизионният се задоволява с няколко думи:

— Наистина ми лазиш по нервите...

За да покаже колко е уморен, той става: друг път ще говорим за това; с вяли жестове: може и да си прав, ала по-късно, по-късно. Който не познава Льо Ген, ще си каже, че направо е обезсърчен. Хвърля шепа монети на масата и вдига ръка като съдебните заседатели, полагащи клетва, чао на всички, виждат го в гръб, широк е като камион, как се отдалечава с тежка стъпка.

Камий въздъхва, човек винаги греша, когато е прав твърде рано. „Но не греша.“ Казвайки това, се потупва по носа с показалец, все едно пред Луи и Арман е нужно да уточнява, че обикновено по-скоро има нюх. Само че не уцелва момента. Засега момичето е жертва, толкоз. И ако не я открият, след като им плащат за това, би било повече от грешка, тъй че да поддържа тезата, че тя е убиец рецидивист, не е особено ефикасна защита.

Стават и тръгват обратно към местопрестъплението. Арман е свил малка пура, съседът му по маса нямаше нищо друго. Тримата се отправят към метрото.

— Прегрупирах екипите. Първият...

Камий го спира, като бързо слага ръка на лакътя му, сякаш е зърнал кобра в краката си. Луи вдига глава и се ослушва, Арман също слуша, наострил ухо. Камий е прав, все едно са в джунглата, тримата мъже се споглеждат и усещат как асфалтът трепери в ритъма на глухи,

дълбоки удари. Обръщат се едновременно, готови за всякаква случайност. Пред тях, на двайсетина метра, една монументална маса се носи с невероятна скорост. Слоноподобният Лъо Ген тича насреща им, пешовете на сакото му разширяват още повече и без това огромното му телосложение, ръката му е високо вдигната, а в нея е мобилният телефон. Камий инстинктивно търси своя, сеца се, че го е изключил. Няма време нито да направи някакво движение, нито да се отмести, Лъо Ген вече е при тях, сякаш са му нужни още няколко крачки, за да успее да спре, ала траекторията е добре изчислена и той се заковава точно пред Камий. Странно, но не е задъхан. Сочи мобилния си телефон.

— Открили са момичето. В Пантен. Мърдай!

Дивизионният се е върнал в службата, има хиляда неща да върши, а трябва и да се обади на съдията.

Луи спокойно шофира с бясна скорост. Стигат до мястото за няколко минути.

Старият склад стърчи на брега на канала като гигантски промишлен бункер, приличен едновременно на кораб и на завод. Боядисано в охра квадратно здание, от кораба са заимствани широките външни коридори, които на всеки етаж обточват четирите фасади, а от завода — грамадните отвори с тесни високи стъкла, нагъсто едно до друго. Шедьовър на бетонната архитектура от 30-те години на XX век. Царствена постройка, чиято доста избледняла табела все още указва: **ГЛАВНА ЛЕЯРНА.**

Наоколо всичко е сринато. Само тази сграда си стои, вероятно ще бъде възстановена. Изрисувана от горе до долу с огромни бели, сини, оранжеви букви и неподаваща се на опитите за разрушаване, тя продължава да се мъдри на брега невъзмутима, като онези индийски слонове, които хората гиздят за празници и които под серпентини и знаменца следват своя тежък и загадъчен ход.

Предната нощ двама млади художници на графити се покатерили до коридора на първия етаж, задача, която се считала за невъзможна, откак всички входове били зазидани, но тези момчета нищо не успяло да ги спре. Призори тъкмо привършвали работата си, когато единият хвърлил поглед през пробитите стъкла и ясно видял опасно люлееща

се клетка, увесена във въздуха, с някакво тяло в нея. Те цяла сутрин преценявали рисковете, преди да се решат да се обадят анонимно в участъка. Били достатъчни по-малко от два часа, за да бъдат издирени и да им се потърси сметка за техните нощни занимания.

Извикали Криминалната и пожарникарите. Сградата е затворена от години, предприятието, което я купило, зазидало всичко. Докато един екип насочва голямата стълба към външния коридор, друг разбива с чукове една тухлена преградна стена.

Освен пожарникарите отвън вече има доста народ — униформени полицаи, други пък цивилни, коли, полицейски буркани и публика, дошла незнайно откъде и заинтригувана от случващото се, която започват да възпират със строителните заграждения, открити на място.

Камий припряно слиза от колата, дори не е нужно да си вади картата, подхлъзва се на парчетата от строшени тухли и за малко да падне, успява да се задържи, няколко мига гледа пожарникарите, които събарят, и казва:

— Чакайте!

Приближава се. Един капитан от пожарникарите на свой ред пристъпва напред, за да му препречи пътя. Камий не му оставя време да препречи каквото и да било, дупката е достатъчна, за да мине човек с неговия ръст, и той се вмъква в зданието. За да могат и другите да влязат, ще са нужни още няколко удара с чуковете.

Вътре е напълно празно, огромните помещения са облени от разсеяна зеленикава светлина, която прониква през стъкления покрив и избитите прозорци и се стеле като прахоляк. Чува се течаща нейде вода и звънкият шум от зле закрепени ламарини по етажите, който ехото разнася из грамадните празни пространства. Между краката криволичат вади, наистина място, където човек не се чувства у дома си. Впечатляващо е като изоставена катедрала, цари тъжната атмосфера на края на промишленото господство, а обстановката и светлината много приличат на тези от снимките на момичето.

Зад Камий чуковете продължават да блъскат и да събарят тухли, като тревожен камбанен звън. Той веднага извиква силно:

— Има ли някой?

Изчаква за миг, после се затичва. Първото помещение е много голямо, петнайсет или дваисет метра на дължина, с висок таван, вероятно четири или пет метра. Подът е зает с вода, вода се стича по стените, навсякъде властва тежка, ледена влага. Помещения, предназначени за складове, които Камий прекосява тичешком и още преди да стигне до отвора към следващото, знае, че е тук.

— Има ли някой?

Долавя, че гласът му не е същият.

Това е част от занаята: когато човек се озове на местопрестъплението, го обзема някакво специално напрежение, то се усеща в корема и се проявява в гласа. А онова, което е породило напрегнатото състояние на духа, е една миризма, удавена в студените въздушни течения, които се вихрят наоколо. Вони на разлагаща се плът, на пикня, на лайна.

— Има ли някой?

Той тича. Далеч зад него се чуват бързи стъпки, екипите също са проникнали в сградата. Камий нахлува в следващото помещение и се заковава с отпуснати ръце.

Луи го е настигнал. Първото, което чува от устата му, е следното възклицание:

— Маmicата му...

Дървената клетка се е разбила на пода, две от дъските са били изтръгнати. Вероятно са се строшили по време на падането и момичето е довършило работата със сила. Миризмата на разложение идва от плъховете, три на брой, два, от които са били размазани от клетката. Целите са накацани от мухи. Няколко метра по-нататък — полуизсъхнали изпражнения на купчина. Камий и Луи вдигат очи, възето е било разкъсано, неясно с какво, и единият край е останал заклещен в прикрепената към тавана макара.

Има кръв почти навсякъде по пода.

И нито следа от момичето.

Полицайте, които току-що са пристигнали, тръгват да я търсят.

Камий поклаца глава със съмнение, смята, че е излишно.

Все едно се е изпарила.

В състоянието, в което е била...

Как ли е успяла да се освободи? Анализите ще покажат. Накъде и как е тръгнала? Криминалистите ще открият. Но резултатът е налице

— момичето, което мислеха, че спасяват, се е спасило само.

Камий и Луи мълчат и докато грамадното помещение кънти от заповеди и инструкции, дадени от този или онзи, и от ехтежа на бързи стъпки, те гледат като вкаменени странния край на действието.

Жертвата е изчезнала и не е отишла в полицията, както би сторил всеки внезапно освободен заложник.

Преди няколко месеца е убила с лопата един мъж и е изгорила половината му глава със сярна киселина, преди да го погребее в градина в предградията.

Само едно стечение на обстоятелствата позволи да бъде открито тялото, което поставя въпроса дали има и други. И колко.

А съществуват сигнали и за още двама мъже, починали от подобна смърт, и Камий би заложил ризата на гърба си, че имат връзка със случая „Паскал Трарийо“.

По начина, по който е успяла да се измъкне от това безнадеждно положение, се разбира, че не е коя да е.

Трябва да я открият.

А не знаят коя е.

— Убеден съм — коментира мрачно Камий, — че сега дивизионен комисар Льо Ген ще схване най-сетне мащабите на проблема ни.

[1] Верига евтини крайпътни хотели. — Б.пр. ↑

Алекс — затъпяла от умора. Дори не е имала време да осъзнае какво се случи всъщност.

Със сетните сили, които ѝ бяха останали, успя така да залюлее клетката, с такава амплитуда, че изплашените и вцепенени плъхове се вкопчваха с нокти. Тя пищеше, без да спира. На края на въжето клетката се мяташе от едната страна на другата сред леденото течение, което се завихряше в помещението, като панаирджийска люлка в миг на нещастен инцидент.

Късметът на Алекс, онова, което ще спаси живота ѝ, е, че въжето поддава в момент, когато ръбът на клетката сочи надолу. С очи, приковани в разнищеното въже, тя вижда как последните нишки се късат една подир друга, конопът сякаш се усуква от болка и внезапно клетката полита. Заради тежестта падането е главоломно и Алекс едва успява да напрегне мускули, за да устои на приземяването. Ударът е твърде мощен, а подсиленият ръб сякаш иска да се вбие в бетонния под, клетката се колебае за секунда, след това най-сетне се тръшва тежко, с оглушителна въздишка на облекчение. Алекс се блъсва в капака, в първия миг плъховете са се разпръснали. Две дъски са строшени, ала нито една не се е откъртила напълно.

Зашеметената от удара Алекс се мъчи да изплува на повърхността, да се опомни. По основната информация стигаща до ума ѝ, планът е проработил. Клетката е паднала. Разбила се е. Една дъска отстрани се е строшила на две, може би колкото да се провере оттам. Алекс е в състояние на хипотермия, чудно откъде ли намира сили. Но след много бутане с крака, дърпане с ръце и непрестанни писъци внезапно клетката се предава. Дъската над нея се повдига. Сякаш се разтваря цялото небе, както Червено море в Библията.

Тази победа, изглежда, я кара да обезумее. Дотолкова е обладана от емоцията, от облекчението, от успеха на безразсъдната стратегия, че вместо да стане и да си тръгне, стои рухнала в клетката и плаче. Не може да спре.

Тогава мозъкът ѝ изпраща друг сигнал — трябва да се маха. Незабавно. Плъховете няма да се върнат веднага, но пък Трарийо? Отдавна не е идвал, ами ако се появи точно сега?

Трябва бързо да излезе, да се облече, да се махне оттук, да бяга, да бяга.

Започва да се разгъва. Надяваше се на избавление, а то е изтезание. Цялото ѝ тяло е сковано, невъзможно ѝ е да се изправи, да изпъне крак, да се изтласка с ръце, да заеме нормална поза. Вдървена топка от схванати мускули. И никакви сили.

Да застане на колене ѝ коства една, две минути. Толкова е болезнено, чак непреодолимо, плаче от немощ, напъва с викове, блъска бясно с юмрук по клетката. Изтощението я поваля, отново пада, свита на кълбо, вкочанена, изнемощяла. Парализирана.

Колко кураж и твърда воля ѝ трябват, за да поднови усилията, това зашеметяващо усилие да се разгъне, ругаейки небето, да вдигне таза, да извърти врата... Борба на обречената Алекс срещу живата Алекс. Постепенно тялото ѝ се събужда. Мъчително, но се събужда. Вцепенената Алекс успява най-сетне да клекне, сантиметър по сантиметър провира единия крак, после другия и пада тежко отвъд. Ударът е невероятен, ала тя с наслада допира буза до студения влажен бетон и пак започва да хлипа.

Няколко минути по-късно пълзи на четири крака, грабва някакъв парцал, покрива раменете си, приближава до бутилките с вода, хваща една и я изпива почти цялата. Поема въздух и се изтяга по гръб. Дни наред (колко ли точно?) чака този миг, от дни наред се е примирила, че никога повече няма да го направи. Иска ѝ се да остане така до края на света, да чувства как кръвообращението ѝ се възобновява, кръвта се възпламенява, ставите живват, мускулите се събуждат. Всичко е болезнено. Сигурно това изпитват замръзналите алпинисти, когато ги открият още живи.

Умът отново изпраща информация като някакъв фон: ами ако той дойде? Тръгвай, бързо.

Алекс проверява, дрехите ѝ са тук. Вещите ѝ, чантата, документите, парите и даже перуката, която носеше в онази вечер и която той е хвърлил в купчината с всичко останало. Не е взел нищо. Иска само живота ѝ, всъщност само смъртта ѝ. Тя опипва, сграбчва

дрехите си, ръцете ѝ треперят от слабост. Не спира да се озърта тревожно.

Преди всичко, ако се наложи, трябва да намери с какво да се защити, трескаво рови из струпаните инструменти и попада на един кози крак. Служи за отваряне на сандъци. В кой ли момент е смятал да го използва? Когато вече е мъртва? За да я закопае? Алекс го поставя до себе си. Дори не си дава сметка за смехотворната ситуация — ако се появи Трарийо, тя е толкова слаба, че няма да смогне да вдигне инструмента.

В мига, когато се облича, внезапно осъзнава собствената си противна миризма — на пикня, на лайна, на повръщано и дъх на чакал. Отваря една бутилка, втора, изтърква се здраво, ала жестовете ѝ са забавени, измива се колкото може, избърсва се, крайниците ѝ лека-полека започват да функционират, а тя се затопля, като се разтрива с едно захвърлено тук одеяло и някакви мръсни парцали.

Разбира се, няма огледало и не може да види на какво прилича. Сигурно има в чантата, но умът ѝ отново я зове. Последно предупреждение, тръгвай, по дяволите, изчезвай оттук. Моментално.

Дрехите веднага ѝ дават усещане за топлина, краката ѝ са подути и обувките я убиват. Едва се крепи права, налага ѝ се да пробва два пъти, взема чантата си, отказва се да мъкне козия крак и тръгва, олюлявайки се, с чувството, че някои движения никога повече няма да са по силите ѝ, например напълно да изпъне крака, изцяло да обърне глава, да се изправи докрай. Върви полуприведена, като старица.

Трарийо е оставил следи от стъпки, които тя просто трябва да следва от едно помещение в друго. Търси с поглед къде може да е изходът, който използва. Когато се опита да избяга първия ден и той я хвана пред тухлената стена, ето какво е пропуснала, металния капак на пода ей там, в ъгъла. Усукана тел служи за дръжка. Алекс се мъчи да го повдигне. Внезапен ужас. Дърпа с всички сили, а капакът не помръдва. Сълзите рукват, глух хрип изригва от корема ѝ, опитва отново, нищо. Оглежда се наоколо и търси. Вече е наясно, че няма друг изход, и точно затова той не хукна подир нея онази вечер. Знаел е, че дори да стигне до капака, никога не ще може да го отвори. И тогава се надига гняв, необуздан, убийствен, черен гняв. Алекс крещи и тича. Тича тромаво, като саката. Връща се назад, плъховете, които са се осмелили да се появят, отдалеч виждат как тя се втурва към тях и се разбягват в

миг. Алекс грабва козия крак и три счупени дъски, успява дори да ги носи, защото не се пита дали има силата да го стори, умът ѝ е другаде. Исква да излезе и нищо, абсолютно нищо няма да я спре. И да умре, пак ще излезе оттук. Мушва края на козия крак в цепнатината на капака и натиска с цялата си тежест. Когато капакът поддава няколко сантиметра, с крак подпъхва една дъска отдолу, отново повдига, подпъхва втора, изтичва за още парчета дърво, връща се и с много усилия съумява да заклеци козия крак вертикално под капака. Свободното пространство е може би около четирийсет сантиметра, точно колкото едвам да провере тялото си с риск това нестабилно равновесие внезапно да рухне и капакът да се стовари върху нея и да я смаже.

Алекс спира и слуша с наведена глава. Този път не идва никакво предупреждение, никакъв съвет. При най-малкото подхлъзване, при най-слабото трепване, ако тялото ѝ докосне козия крак и го разклати, капакът ще се сгромоляса.

Трябва ѝ по-малко от една трийсета от секундата, за да хвърли чантата под капака, чува я как тупва меко, явно не е дълбоко. Докато си казва това, вече е легнала и започва милиметър по милиметър да се промушва под капака. Студено е, но тя цялата е плувнала в пот, ето че крайчето на крака ѝ, далеч под нея, усеща опора, някакво стъпало, продължава да се спуска в дупката и се държи с пръсти на самия ръб, когато, завъртайки глава, се подхлъзва, което би могло да се очаква, козият крак се отплесва с пронизителен звук, капакът пада внезапно с адски шум и Алекс едва успява да изтегли пръстите си — рефлекс, който се измерва с наносекунди. Сякаш се вкаменява. Стои права на едно стъпало в почти пълния мрак. Цяла е. Щом очите ѝ посвикват, взема чантата си няколко стъпала по-долу, задържа дъха си, ще си тръгне, ще успее, направо не може да повярва... Още няколко стъпала, после желязна врата, подпряна с газобетонна тухла, и за да я отмести, ѝ трябва безкрайно много време, не са ѝ останали сили. След това коридор, който вони на пикня, второ стълбище, толкова тъмно, че минава по него, държейки се с две ръце за стената, като сляпа, водена от бледата светлинка. Точно по това стълбище си бе ударила главата и бе припаднала, докато той я влачеше тук.

А съвсем в дъното има три стъпала, които преодолява, пак тунел, нещо като машинна ниша, и се стига до ламарина, закрепена

вертикално на стената. Външната светлина едвам се процежда и се налага Алекс да опипа отстрани, за да разбере как се държи тя. Просто е втъкната в жлеб. Опитва да я издърпа към себе си, не е много тежка. Предпазливо я измъква и я отмества.

Навън.

Прохладният нощен въздух веднага я лъхва, ухае на сладост, на свежа влага, миризма на канал. Животът се завръща, светлината е слаба. Ламарината е скрита зад една издатина досами земята. Алекс излиза и се обръща да види дали може да я постави отново, но се отказва, вече не е необходимо да взема предпазни мерки. При условие че се махне оттук на мига. Толкова бързо, колкото ѝ позволяват вдървените и болезнени крайници.

На трийсетина метра — пуст кей. По-натат — ниски жилищни блокове, почти всички прозорци светят. Приглушени звуци от булевард, който минава някъде недалеч отзад.

Алекс започва да крачи.

Ето я на булеварда. Заради умората няма да може да върви дълго, още повече че ѝ причернява и трябва да се хване за една улична лампа, та да не падне.

Изглежда твърде късно, за да се надява на какъвто и да било транспорт.

А, да. Ей там има стоянка за таксита.

Празна е, пък и е рисковано, подсказват ѝ няколкото още работещи неврона. Това е най-сигурният начин да накараш да те забележат.

Само че невроните не са способни да ѝ подсказат кое е най-доброто решение.

Когато, както тази сутрин, има много желязо за коване и е трудно да се подредят приоритетите, Камий смята, че „най-спешно е да не правиш нищо“. Своеобразен вариант на неговия метод, който се състои в това да подхождаш към случаите от възможно най-голяма дистанция. Едно време, като вземаше думата в полицейското училище, говореше за този метод на прелитане над нещата, наричайки го „въздушна техника“. Произнесено от мъж метър и четирийсет и пет, подобно наименование би могло да предизвика смях, но никой никога не посмя да се засмее.

Шест сутринта е, Камий се е събудил и е взел душ, закусил е, чантата му е до вратата и той стои прав с Дудуш на единия лакът. С едната ръка я чеше по гърба и двамата гледат през прозореца.

Погледът му пада върху плика с бланката на оценителя, който снощи най-сетне се реши да отвори.

Този търг е последният акт от унаследяването на баща му. Смъртта му не причини истинска болка, не, Камий беше разтърсен, объркан, след това му домъчня, натъжи се, но кончината не беше катаклизъм. Тя нанесе умерени щети. С баща му всичко винаги беше ужасно предвидимо и краят му не бе кой знае какво изключение.

Ако Камий довчера не успяваше да отвори плика, то е, защото съдържанието му бележи последното действие от цял един отрязък от живота му. Скоро ще стане на петдесет. Всички около него са мъртви — майка му, жена му, сега и баща му, а и деца няма да има. Никога не си беше представял, че ще остане единственият жив в своя живот. Ето това го смущава, смъртта на баща му слага край на една история, която все пак не е завършена. Камий още е тук, доста обрулен, ала на крак. Само дето животът му сега принадлежи единствено на него, той е единствен ползвател и бенефициент. Когато човек се превърне в основно действащо лице в собствения си живот, вече не е особено интересно. Страданието на Камий идва не само от глупавия комплекс

на оцелелия, а от факта, че е закрепостен към подобно принудително ползване на живота.

Апартаментът на баща му беше продаден. Остават само петнайсетина платна на Мод, които господин Верховен е запазил.

Също и ателието. Камий не е в състояние да иде там, това е кръстопътят на всички болки, майка му, Ирен... Не, не е в състояние, не би могъл дори да изкачи четирите стъпала, да бутне вратата и да влезе, не, никога.

Заради платната събра смелост. Обади се на един от приятелите на майка си, заедно са учили в академията, и той се съгласи да направи опис на творбите. Търгът ще бъде на 7 октомври, всичко е уредено. Щом отвори плика, Камий видя списъка с предлаганите платна, мястото, часа и програмата на вечерта, посветена изцяло на Мод, със спомени и подходящите за случая речи.

В началото си съчини цял роман за това, че не си е оставил нито една нейна картина, чак и теории си изгради. Най-впечатляващата бе, че да разпръсне творчеството на майка си, означава да ѝ отдаде почит. „Самият аз трябва да ида в музея, за да видя някое от платната ѝ“, обясняваше той важно и със задоволство. Разбира се, това е пълна глупост. Истината е, че обожаваше майка си безмерно и че откакто е сам, в него изригна двойствеността на тази обич, примесена с възхищение и горчивина, със злоба и язвителност. Тази белязана с враждебност обич е стара колкото него, ала за да живее в мир днес, има нужда да се откъсне от всичко това. Живописиста бе несравнимата с нищо кауза на майка му, за нея тя пожертва живота си, а заедно със своя и този на Камий. Не целят, не, но онази част, която пожертва, се превърна в съдбовна за сина ѝ. Сякаш бе решила да създаде дете, без да ѝ дойде наум, че то ще бъде личност. Камий няма да свали от плещите си никакъв товар, иска само да се отърве от една тежест.

Осемнайсет платна на Мод Верховен, предимно от последните десет години, ще бъдат продадени. Всичките са пълна абстракция. Пред някои от тях Камий изпитва същото усещане като пред творбите на Ротко^[1], сякаш цветът трепти, тупти, човек трябва да е почувствал това, за да разбере какво е жива живопис. Две картини са предварително откупени и ще идат в музеи — две платна от самия край на живота ѝ, които пицят от болка, рисувани в последната фаза от раковата болест на Мод, истински апогей на изкуството ѝ. Онова,

което Камий евентуално би запазил, е един автопортрет, датиращ от времето, когато е била на трийсетина години. На него е изобразено детинско и загрижено, почти сурово лице. Погледът е зареян отвъд вас, в позата прозира някаква безучастност, той е изкусна смесица от зряла женственост и детинска наивност, каквато се долавя в лицата на онези някога младолики и жадни за нежност, а днес разяждани от алкохола жени.

Ирен много обичаше този автопортрет. Един ден го снима за Камий и снимката, формат 10×13, все още стои на бюрото му заедно със стъклена чаша за моливи, която Ирен, пак тя, му бе подарила, единствената наистина лична вещ в професионалната му среда. Арман винаги е съзерцавал тази снимка с влюбен поглед, единствената картина на Мод Верховен, която той разбира, понеже е достатъчно реалистична. Камий си беше обещал да му подари снимката, ала така и не го направи. Дори и това платно даде за търга. Когато творчеството на майка му най-сетне бъде разпръснато, той може би отново ще намери покой и вероятно ще успее да продаде последната брънка от веригата, защото вече не го свързва с нищо — ателието в Монфор.

Сънят дойде с други образи, много по-неотложни и актуални, тези на младата затворена жена, която се бе освободила. Пак образи на смърт, ала на бъдеща смърт. Не можеше да определи откъде идват те и пред гледката на изтърбушената клетка, на мъртвите плъхове, на следите от бягството го обзе дълбока увереност, че това прикрива нещо друго и че зад него се таи още смърт.

Долу улицата вече се оживява. На човек като него, който спи малко, му е все едно, но Ирен например не би могла да живее тук. Ама пък е страхотно зрелище за Дудуш, която може с часове да наблюдава през прозореца движението на корабчетата, които маневрират при шлюза. Когато времето позволява, тя се настанява на перваза.

Камий няма да излезе, докато не проясни ума си. А засега главата му гъмжи от въпроси.

Складът в Пантен. Как ли го е открил Трарийо? Това важно ли е, или не? Огромният хангар е празен от години, а не е бил незаконно обитаван, зает от бездомници. Нездравословната среда сигурно е възпряла подобни желания, ала най-вече единственият вход през

ламариновата почти на нивото на земята принуждава да се извърви дълъг път, което затруднява пренасянето на нещата, нужни за евентуално настаняване. Навярно затова Трарийо е сглобил толкова малка клетка — според дължината на дъските, които е могъл да провере оттам. Можеше да си представи и как е пренесъл момичето. Трябва да е бил зверски мотивиран. Бил е готов да я омаломощи напълно, за да я накара да си признае къде е дянала синът му.

Натали Гранже. Знаят, че това не е нейното име, но продължават да я наричат така по липса на друго. Камий предпочита да казва „момичето“, ала невинаги успява. Между фалшиво име и никакво име кое да избере?

Съдията прие да назначи разследване. Но до доказване на противното онази, която най-вероятно е размазала сина на Трарийо с лопата и почти му е стопила главата със сярна киселина, е издирвана единствено като свидетел. Съквартирантката ѝ от Шампини категорично я разпозна на фоторобота, само че прокуратурата има нужда от материални доказателства.

В склада в Пантен взеха проби от кръв, косми и всякаква органична материя, които бързо ще потвърдят, че става дума именно за момичето, следи от което откриха в камионетката на Трарийо. Това поне ще бъде сигурно. Но не е кой знае какво, казва си Камий.

Единственият начин да се запази горещата следа е да се отворят отново досиетата за двете убийства с концентрирана сярна киселина, намерени в неотдавнашните архиви, и да се види дали злодеянията може да бъдат приписани на един и същ убиец. Въпреки неверието на дивизионния Камий е абсолютно убеден, че убиецът е един и същ и че това е убийца. Досиетата трябва вече да са извадени, ще ги прегледа, щом пристигне.

Известно време Камий разсъждава върху тази двойка. Натали Гранже и Паскал Трарийо. Престъпление от ревност? Ако е така, той си го представя другояче — Паскал Трарийо, обзет от необуздана криза на ревност или пък не можещ да приеме да бъде изоставен, убива Натали, мигновен порив, внезапна лудост, ала обратното... Нещастен случай? Трудно е да се повярва, като се има предвид как са се развили нещата. Мисълта му не успява истински да се съсредоточи върху тези хипотези, нещо друго му се върти в главата, докато Дудуш

започва да си точи ноктите в сакото му. Начинът, по който момичето се е измъкнало от склада. Как ли точно е станало?

Анализите ще покажат как е съумяла да откачи висящата клетка, но после, след като е излязла, какво ли е направила?

Камий се опитва да си представи сцената. И в неговия филм липсва един кадър.

Знаят, че момичето е взело дрехите си. Откриха следи от обувките ѝ при изхода. Сигурно са същите, с които е била, когато Трарийо я е отвлякъл, не могат да допуснат, че тъмничарят ѝ би ѝ донесъл нови. А и той я е бил, тя се е съпротивлявала, хвърлил я е вързана в камионетката. В какво ли състояние са дрехите ѝ? Смачкани, разкъсани, мръсни. Във всеки случай не особено спретнати, заключава Камий. По улицата момиче, облечено по този начин, привлича вниманието, нали?

Камий трудно може да си представи Трарийо да се е погрижил за вещите ѝ, ала все едно, казва си. Да оставим дрехите и да разгледаме самото момиче.

Знаят колко е мръсна. Една седмица гола, както я е майка родила, в клетка на два метра от пода. На снимките е отпаднала, почти умира, намериха гранули за животни, за домашни мишки и плъхове, с това я е хранил Трарийо. И е вършила нуждите си под себе си в продължение на седмица.

— Тя е немощна — изрича Камий на глас. — И мръсна като прасе.

Дудуш вдига глава, сякаш си дава сметка, че стопанинът ѝ пак си говори сам.

Следи от вода по пода и по някакви парцали, отпечатъците ѝ по няколко бутилки минерална вода — преди да напусне склада, се е поизмила.

— Все пак... след като е вършила всичко под себе си цяла седмица, как може да се измие с три литра студена вода и два мръсни парцала?

И се връща на основния въпрос — как е успяла да се прибере у дома, без да привлече внимание?

— Кой ти е казал, че никой не я е видял? — пита Арман.

Седем и четирийсет и пет. Службата. Дори когато на човек умът му е другаде, е странно да види Арман и Луи един до друг. Луи със стоманеносив костюм „Китън“, вратовръзка „Стефано Ричи“, обувки „Уестън“, а Арман изцяло екипиран от разпродажбите. По дяволите, процежда Камий, след като го оглежда, сякаш за да спести още, е купил един номер по-малки дрехи!

Отново отпива глътка кафе. Вярно е, кой е казал, че никой не я е видял?

— Ще поровим — заявява Камий.

Излязла е от склада и се е разтворила в природата. Изпарила се е. Трудно е да се приеме.

— Може да е тръгнала на стоп? — подхвърля Луи.

Самият той не вярва на своето предположение. Момиче на двайсет и пет — трийсет години, което в колко, в един-два през нощта тръгва на стоп? Ами ако нито една кола не спре и тя си остане там, на бордюра, с вдигнат палец? Или, още по-зле, върви покрай тротоара и прави знаци на колите като проститутка?

— Автобусът...

Възможно е. Но пък през нощта сигурно няма много автобуси по тази линия, имала е нужда от доста късмет. Иначе ще виси на спирката половин час, четирийсет и пет минути, изнемощяла и несъмнено в дрипи. Не особено правдоподобно. Дали въобще е можела да стои права без помощ?

Луи си отбелязва да провери разписанието на автобусите и да разпита шофьорите.

— Такси?

Луи си добавя да провери и тази следа, ала и тук нещо... Дали е имала пари да плати? И достатъчно порядъчен вид, за да не събуди подозрения у шофьора?

Вероятно някой я е видял да върви по тротоара. Могат да се обзаложат, че е тръгнала в посока Париж. Ще поразпитат наоколо. Дали с такси, или с автобус, би трябвало да се разбере до няколко часа.

По обяд Луи и Арман поемат. Камий ги гледа как излизат, какъв тандем.

Минава зад бюрото си и хвърля поглед на двете досиета, които го чакат — Бернар Гатеньо и Стефан Масиак.

[1] Марк Ротко (1903–1970) — американски художник от руски произход, един от най-ярките представители на абстрактния експресионизъм. — Б.р. ↑

Алекс стигна до своето жилище с тежка, непохватна и боязлива походка. Дали Трарийо я чака тук? Дали е забелязал нейното бягство? Не, не, няма никой във входа. Пощенската кутия не прелива. Няма никой на стълбите. Няма никой на площадката, дали не сънува?

Отвори вратата на апартамента и я затвори.

Наистина като насън.

У дома, в безопасност. Само преди два часа бе под заплахата да бъде разкъсана от плъховете. За малко да рухне, подпря се на стената.

Да яде, веднага.

Но преди това да се погледне.

Боже господи, поне петнайсет години отгоре. Грозна, мръсна. Стара. Черни кръгове, бръчки, белези, пожълтяла кожа и очи на луда.

Извади от хладилника всичко, което беше останало — йогурт, сирене, хляб за сандвичи и банани, и се натъпка като корабокрушенец, докато ваната се пълнеше. И, естествено, едва смогна да изтича до тоалетната, за да повърне. Пое си дъх и изпи половин литър мляко.

След това, на излизане от ваната, се наложи да почисти със спирт раните по ръцете, по краката, по дланите, по коленете, по лицето и да ги намаже с антисептик, някакъв мехлем с камфор. Капнала е от умора. Лицето ѝ е цялото в белези, хематомите от деня на отвличането се резорбират, но раните по ръцете и краката са доста зле, две от тях са замърсени и инфектирани. Ще ги наблюдава, има всичко, което ѝ е нужно. Когато работи, в последния ден на тръгване винаги си взема едно друго от аптечните шкафове. Впечатляващо е колко неща е задигнала — пеницилин, барбитурати, анксиолитици, диуретици, антибиотици, бетаблокери...

Най-сетне си легна. И потъна на мига.

Цели тринайсет часа.

Връщането на земята е като излизане от кома. Трябва ѝ повече от половин час да разбере къде се намира, да осъзнае откъде идва, сълзите напират, свила се е в леглото като бебе и пак заспива с ридания. Второ събуждане пет часа по-късно, шест следобед е. Сряда.

Алекс, опиянена от сън, се разгъва, всичко я боли, изплува полека и без да се насилва, после много бавно изпълнява няколко упражнения за гъвкавост, цели участъци на тялото ѝ остават блокирани, ала в резултат на постепенното отпускане на мускулите то отново се задвижва. Става от леглото със залитане. Върви два метра, внезапно отмалява от глава до пети и се подпира на една етажерка. Умира от глад. Поглежда се, трябва да се погрижи за раните си, но мозъкът ѝ подсказва определена реакция за самосъхранение. Преди всичко е необходимо да намериш убежище.

Измъкна се, ала Трарийо ще се опита да я хване пак, ще я преследва. Щом я отвлече по пътя към апартамента ѝ, значи знае къде живее. Сега вече сигурно знае. Поглед през прозореца, улицата изглежда спокойна. Също толкова спокойна като вечерта, когато я похити.

Протяга ръце, взема лаптопа и го слага на канапето до себе си, отваря прозорец, изписва „Трарийо“, не знае малкото му име, само името на сина му, Паскал. А търси бащата. Защото прекрасно си спомня какво стори на онзи малоумник, тъпия му син.

И къде го остави.

Трети резултат, търсачката показва „Жан-Пиер Трарийо“ на сайта Paris.news.fr. Кликване. Този е.

ОКОЛОВРЪСТНОТО: ПОЛИЦЕЙСКА ГРЕШКА?

Миналата нощ мъж на около петдесет години, Жан-Пиер Трарийо, преследван от няколко полицейски коли, внезапно спрял камионетката си на моста, който минава над околоръстното при Порт дьо ла Вийет, излязъл, втурнал се към парапета и се хвърлил през него. Моментално бил блъснат от полуремарке и загинал на място. Според разследващите мъжът е заподозрян за отвличане, извършено няколко дни по-рано на улица

„Фалгиер“ в Париж и държано в тайна „от съображения за сигурност“, твърдят полицейски източници. Самоличността на отвлечената е все още неизвестна, а предполагаемото място, където е била затворена, „идентифицирано“ от полицията, се оказало... свършено празно.

Поради липса на обвинение смъртта на заподозрения — неговото „самоубийство“ според полицията — остава загадъчна и съмнителна. Съдия-следователят Видар, отговарящ за разследването, обеща пълно изясняване на случая, поверен на комисар Верховен от Криминалната полиция.

Умът на Алекс работи толкова бързо, колкото смогва. Изправен пред чудо, човек винаги се стъписва.

Значи затова не го е видяла повече. Умрял размазан на околоръстното, нямало е как да дойде и да я наблюдава. Нито да донесе храна на плъховете. Този боклук е предпочел да се утрепе, вместо да гледа как полицията я освобождава. Нека се пържи в ада като онзи дръвник, сина си.

Вторият съществен факт е, че полицията не знае коя е тя. Не знаят нищо за нея. Или поне не са знаели в началото на седмицата.

Изписва името си в търсачката, Алекс Прево, не открива нищо за себе си, абсолютно нищо.

От плещите ѝ пада невероятен товар.

Поглежда в мобилния си дали има обаждания. Осем... А и батерията. Става, за да изтича за зарядното, но твърде бързо, тялото ѝ още не е готово за подобно ускорение и се налага да седне отново на канапето, сякаш по силата на мощно притегляне.

Причерняване, мигащи светлини пред очите, усещането, че шеметно се върти на място, повдига ѝ се, стисва устни. Няколко минути и гаденето отминава, тя се надига предпазливо, взема зарядното, внимателно го включва и пак сяда. Осем обаждания, проверява, сега диша по-леко. Всичките са служебни, от разни агенции, а някои са звънели по два пъти. Явно има работа. Алекс не прослушва съобщенията, ще го стори по-късно.

— А, ти ли си? Чудех се кога ли най-сетне ще ми се обадиш.

Този глас... Майка ѝ с нейните вечни забележки. Разговорите с нея неизменно имат едно и също въздействие — буца в гърлото. Алекс обяснява, майка ѝ винаги ѝ задава много въпроси, тя е скептична, особено по отношение на дъщеря си.

— По заместване? От Орлеан ли ми звъниш?

Алекс все така долавя съмнението в гласа ѝ и казва:

— Да, но нямам много време.

Отговорът изригва:

— Ами тогава нямаше смисъл да ми звъниш.

Майка ѝ се обажда рядко, а когато Алекс го направи, всеки път е така. Тази жена не живее, тя властва. Нужно е да измисли нещо. Разговорите с майка ѝ са като изпити, трябва да се подготвя, да преговаря, да се съсредоточава.

Алекс не разсъждава.

— И известно време ще отсъствам, заминавам за провинцията по заместване. Имам предвид по друго...

— Така ли? И къде?

— По заместване — повтаря Алекс.

— Да, каза ми вече, по заместване, в провинцията! А провинцията няма ли си име?

— За една агенция е, още не се знае къде... сложно е, ще се разбере в последния момент.

— Аха — изрича майка ѝ.

Не е склонна да вярва на тази история. Неловко мълчание. После:

— Ще заместваш, ама не се знае къде, някого, ама не се знае кого, така ли?

В този диалог няма нищо необичайно, дори е съвършено привичен, ала този път Алекс е слаба и много, много по-уязвима от обикновено.

— Не, н-не, н-не е така...

Във всеки случай, уморена или не, пред майка си в един момент тя неизменно започва да пелтечи.

— А как тогава?

— Виж, свършва ми бббатерията...

— А, да... Предполагам, че не се знае и за колко време. Работиш си, заместваш някого. И един ден ти казват, че е приключило и че можеш да се прибереш у дома, така ли?

Би трябвало да открие нещо „правдиво“, определението е на майка ѝ. Но Алекс не намира или не, намира, само че винаги подир това, твърде късно, след като вече е затворила, на стълбите, в метрото. Като се сети, ѝ иде да се шамароса. Повтаря си неизречените думи и превърта сцената, поправена и допълнена, понякога в продължение на дни, напразно е и вредно, ала е по-силно от нея. Разкрасява я и с времето историята става съвсем друга, боксов мач, в който печели всеки рунд, а после, когато отново се обади на майка си, пада в нокаут при първата дума.

Майка ѝ изчаква безмълвна и невярваща. Най-сетне Алекс се предава:

— Наистина трябва да затворям...

— Хубаво. А, чуй, Алекс!

— Да?

— Аз също съм добре, много мило, че попита.

И затворя.

Алекс стои с натежало сърце.

Отърсва се, не бива да мисли повече за майка си. Трябва да се съсредоточи върху онова, което ѝ предстои да направи. Трарийо — случаят приключен. Полицията — въвн от играта. Майка ѝ — свършено. Сега есемес на брат ѝ. „Заминавам за (замисля се за миг, чуди се коя дестинация да избере) Тулуза, по заместване. Кажете на кралицата майка, нямам време да ѝ звъня. Алекс.“

Той ще предаде информацията най-рано след седмица. Ако изобщо го стори.

Алекс диша, затваря очи. Успява. Стъпка по стъпка, въпреки умората, прави всичко, което трябва да се направи.

Сменя превръзките, а стомахът ѝ вие от глад. Отива да се погледне в голямото огледало в банята. Десет години отгоре, да, без никакъв проблем.

После душ, почти студен накрая, тя трепери, боже, колко е хубаво да си жива, разтриване от глава до пети, животът се връща, боже, колко е хубаво, когато боли така, пуловер на голо, боде, преди мразеше, а днес точно това иска, да боде, да усеща живота си тяло с

всяка пора на кожата. Ленен, широк, развян панталон, безформен и грозен, но такава мекота, нещо неуловимо и ласкаво, банковата й карта, ключът от апартамента, пътьом: „Добър ден, госпожо Генод, да, върнах се, да, пътувам, точно така. Времето ли? На юг е прекрасно, разбира се. Изглеждам изтощена? Да, трудна работа беше, последните дни не съм спала много, о, няма нищо, схванал ми се е вратът, нищо сериозно, а, това ли?“. Посочва челото си, нелепо падане. Другата: „О, май не можете да се държите на краката си, а?“. Смях, да, хубава вечер и на вас. На улицата — синкавата светлина на ранната привечер, красива, чак сълзи да ти потекат. Луд вътрешен смях разтърсва Алекс, животът е прелестен, ето я арабската бакалничка, много е красив този мъж, когото не е поглеждала никога, много е красив, ако послушаше себе си, щеше да го погали по бузата, взряна дълбоко в очите му, тя се смее от пълнотата на усещането за живот.

Всичко нужно, за да издържи човек една обсада, всички онези неща, към които има предубеждение и които сега са един вид възмездие — чипс, шоколадови кремчета, козе сирене, вино „Сент Емилион“, дори бутилка „Бейлис“.

Връщане в апартамента. И най-малкото усилие я омаломощава и би могло да я разплаче. Внезапно премаляване. Тя се съсредоточава, дебне, успява да го потисне и взема асансьора с всичките тежки покупки. Такова желание за живот! Защо животът не е винаги такъв, какъвто е в този миг?

Алекс, гола под старата си безформена домашна роба, застава пред огледалото в цял ръст. Пет години повече, добре де, шест. Ще се възстанови много бързо, знае го, усеща го. Като се махнат раните и цицините, черните кръгове и бръчките, изпитанията и тъгата, какво остава, великолепната Алекс. Разтваря широкия пеньоар и се оглежда, гърдите, корема... И, естествено, се разплаква, изправена пред живота си.

Смее се на това, че плаче, понеже вече не знае дали е щастлива, защото е жива, или е нещастна, че е все същата Алекс.

Тя умее да се справя с неприязънта, която идва от дълбините. Подсмърча, бърше си носа, загръща се в пеньоара, сервира си голяма чаша „Сент Емилион“ и някакво отвратително блюдо, същинско

кулинарно безумие — шоколад, заешки пастет в бурканче и сладки бисквити.

И яде, яде, яде... След това се отпуска на облегалката на канапето. Навежда се да си сипе чаша „Бейлис“. Последно усилие, за да си вземе лед. Изтощението дебне, но блаженството си е тук, като музикален фон.

Поглед към будилника. Изобщо не е в час. Двайсет и два часът.

Автомобилно масло, мастило, бензин, трудно е да се изброят всички изпарения, които се смесват тук, без да смятаме ваниловия парфюм на госпожа Гатеньо. Около петдесетте. Щом видя полицаите да влизат в сервиза, веднага изскочи от остъклената си канцелария и чиракът, който вървеше пред тях, в миг изчезна като кутре, изненадано от внезапната поява на господаря си.

— Идваме по повод съпруга ви.

— Кой съпруг?

Подобни въпроси дават тон.

Камий вирва напред брадичка, сякаш яката на ризата го стяга, и се чеше по врата, стъписан, с поглед към небето. Пита се как ще се оправят, защото стопанката е скръстила ръце на гърдите си върху щампованата рокля, готова да им препречи пътя с тяло, ако се наложи. Да се чуди човек какво има да брани.

— Бернар Гатеньо.

Хванали са я неподготвена, веднага се вижда, ръцете леко се отпускат, а устата се отваря в едно „О!“. Не е очаквала това и не е мислела за този съпруг. Трябва да се отбележи, че се е омъжила повторно миналата година за един пълен непрокопсаник, по-млад, най-добрия работник от сервиза, и днес се казва госпожа Жорис. Направо катастрофа. Женитбата го успокоила. По цял ден виси в кръчмата, без да му пука. Тя върти глава надясно и наляво, каква разсипия!

— Заради сервиза, нали разбирате. Съвсем сама... — обяснява.

Камий разбира. Голям сервиз, трима, четирима работници, двама чираци, седем-осем коли с отворени капаци и работещи на ниски обороти двигатели, на стенда — кабриолет в розово и бяло, тип „Елвис Пресли“, странно е да се види такова нещо в Етамп. Един от работниците, висок, не в първа младост, широкоплещест, избърсва ръце в мръсен парцал, приближава и се интересува дали би могъл да помогне с нещо, с някак заплашително издадена долна челюст. Пита собственичката с поглед. Ако Жорис се гътне от цироза, няма

съмнение, смяната е осигурена. Бицепсите му направо крещят, че не е мъж, който може да бъде стреснат от полицията. Камий кимва.

— И за децата също... — добавя госпожа Жорис.

Тя се връща към втория си брак, вероятно тъкмо това иска да защити от самото начало на разговора, мисълта, че се е омъжила толкова бързо и толкова несполучливо.

Камий се отдалечава и оставя Луи да действа. Той се оглежда, отдясно — три коли втора ръка с продажната цена, изписана с бяла боя на предното стъкло. Отива към остъклената канцелария, построена, за да може да бъдат наблюдавани работниците, докато се оправят счетоводните сметки. Тоя номер още върви — единият разпитва, другият се разхожда и души. И този път успешно.

— Какво търсите?

Странно, но има много писклив глас, ясна артикулация, ала сякаш издаваща сприхавост. И защитава някаква територия, макар и не своята. Или още не. Камий се обръща, лицето му е на височината на слънчевия сплит на мускулестия работник. Като нищо е с три глави отгоре.

Ама пък Камий разполага с привилегирована гледка на ръцете му до лактите. Работникът продължава механично да бърше ръце в парцала, като барман. Камий вдига поглед.

— Фльори-Мерожис?

Парцалът застива. Камий сочи татуировката на ръката.

— Този модел е от 90-те, нали? Колко изкара?

— Излежах си наказанието — отвръща мъжът.

Камий прави знак, че е разбрал.

— Добре е, че си се научил на търпение.

Посочва назад с глава към собственичката, която не престава да говори с Луи.

— ... защото си пропуснал предното раздаване и сега май ще е дълго.

Луи тъкмо е показал портрета на Натали Гранже.

Камий приближава. Госпожа Жорис облещва очи, замаяна е, понеже разпознава любовницата на бившия си мъж. Леа. „Курвенско име, не намирате ли?“ Камий е смутен от въпроса, а Луи предпазливо кимва. Леа коя, никой не знае. Просто Леа. Вижда я е само два пъти, но си я спомня отлично, „все едно беше вчера“. „По-дебела.“ На

рисунката изглежда миличка, всъщност беше чума „с големи цици“. За Камий „големи цици“ е относително понятие, особено като гледа изключително плоската гръд на госпожа Жорис. Тя се фиксира върху циците на момичето, сякаш те сами по себе си обясняват крушението на съпружеския ѝ живот.

Сглобяват историята, в която има притеснителни празноти. Къде ли Гатеньо е срещнал Натали Гранже? Никой не знае. Дори работниците, които Луи разпитва и които са били тук и преди две години. „Хубаво момиче“, отбелязва един, зърнал я, докато чакала шефа в колата си в дъното на улицата. Видял я само веднъж и не е сигурен дали на фоторобота е тя. Но пък колата — той си спомня и марката, и цвета, и годината (работи в автосервиз все пак), ала това не може да послужи кой знае колко. „Лешникови очи“, казва друг, мъж на пенсионна възраст, който вече не се заглежда в пищните форми на момичетата и комуто големите цици не правят особено впечатление, тъй че гледа очите. За фоторобота обаче не би могъл да се закълне. „За какво му е на човек да е наблюдателен, ако паметта му е слаба?“, пита се Камий.

Не, как са се срещнали, никой не знае. За сметка на това историята била бурна, всички са единомдушни. Шефът бил като обсебен, буквално не на себе си.

— Сигурно е поназнайвала доста — подмята един от работниците, който намира за забавно да прави мръснишки намеци по адрес на бившия си шеф.

Гатеньо престанал да идва в сервиза. Госпожа Жорис си признава, че ги е проследила веднъж, направо полудявала заради децата, но те се измъкнали, съпругът не се вирнал тази вечер, чак на другия ден, гузен. „Леата“ дошла да го търси. „У дома“, крещи тя. Две години по-късно това още я души. Собственикът на сервиза я видял през прозореца на кухнята. От едната страна жена му, децата ги нямало („Лошо стана, може би това щеше да го спре“), а от другата „тази мръсница“ (Натали Гранже, наричана Леа, определено има утвърдена репутация) на градинската порта, накратко, мъжът се поколебал, ала не задълго, грабнал портфейла и якето и тръгнал, след което през нощта срещу понеделник го намерили мъртъв в една стая във „Формула 1“, открили го камериерките. В тия хотели няма рецепция, няма рецепционистка, персоналът е невидим, влезли са с кредитна карта,

тази на съпруга. И никаква следа от момичето. В моргата не й дали да види долната част на лицето на съпруга, явно не е било приятна гледка. Резултатите от аутопсията били категорични — никаква следа от удари, нищо, мъжът легнал на леглото напълно облечен, „с обувките“, и погълнал половин литър киселина, „от онази, която използват за акумулаторите“.

В Криминалната, докато Луи пише рапорта (пише бързо, с всички пръсти, много старателно, сякаш свири гами), Камий преглежда доклада от аутопсията, в който не се споменава нищо за концентрацията на киселината. Зверско, варварско самоубийство, този тип трябва наистина да е бил в безизходица.

Момичето го е зарязало. Никаква следа и от четирите хиляди евро, които собственикът на сервиза е изтеглил през нощта от трите си кредитни карти, „даже и от фирмената!“.

Няма съмнение, Гатеньо и Трарийо — една и съща фатална среща с Натали-Леа, и в двата случая жалък обир. Ровят в живота на Гатеньо и в този на Трарийо и търсят нещо общо.

Тялото започва да идва на себе си, измъчено, но цяло.

Инфекциите са овладени, почти всички рани са се затворили, хематомите изчезват.

Посети госпожа Генод и обясни: внезапно възникнало семейно задължение; бе избрала грим, който казва: „Млада съм, ала имам чувство за дълг“.

— Не знам... Ще видя...

Малко внезапно е дошло за госпожа Генод, но тя е стипца. Бивша търговка е. И тъй като Алекс ѝ предложи да плати веднага и в брой наема за два месеца, госпожа Генод я увери, че разбира, и дори се зарече:

— Естествено, ако намеря наемател по-скоро, ще ви ги върна...

„Дърта мръсница“, помисли си Алекс, докато се усмихваше признателно.

— Много мило — рече тя, ала не погледна кадифено, предполагаше се, че напуска по сериозни причини.

Плати и остави фалшив адрес. В най-лошия случай госпожа Генод ще ѝ пише, но няма да си прави повече труда, когато писмото и чекът ѝ се върнат — за нея това е чиста печалба.

— Колкото до състоянието на квартирата...

— Не се притеснявайте — успокои я собственичката, доволна от изгодната сделка, — убедена съм, че всичко е наред.

Ще остави ключовете в пощенската кутия.

За колата няма проблем, за паркинга на улица „Морийон“ всеки месец ѝ удържат от сметката и не е нужно да се занимава. Автомобилът е шестгодишно рено клио, което е купила на старо.

Качи празните кашони от мазето, дванайсет на брой, разглоби мебелите, които са си нейни, чамовата масичка, трите секции на библиотеката, леглото. Не знае защо се обременява все още с това, освен леглото, държи на него, то е почти свещено нещо. Когато всичко е на дъски, оглежда купчината, изпълнена със съмнения, в крайна

сметка един живот не заема толкова място, колкото си мислим. Във всеки случай поне нейният живот.

Два кубически метра. Преносвачът твърди, че са три. Алекс казва, че е съгласна, познава преносвачите. Малка камионетка, даже няма нужда да се разкарват двама души, и един стига. Приема и цената за склада и дребната добавка върху тарифата, за да го свършат още утре. Когато Алекс иска да замине, то е на мига. Майка ѝ често повтаря: „При теб винаги всичко е на мига, тъй че, естествено, нещата никога не са добре свършени...“. Понякога, ако е наистина във форма, добавя: „Брат ти поне...“. Но има все по-малко области, в които той печели при сравнение. Макар и малко, за майка ѝ е предостатъчно, при нея е въпрос на принцип.

Въпреки болките и умората за няколко часа Алекс привършва с разглобяването и опаковането. Използва случая, за да почисти, като изхвърля, най-вече книги. С изключение на няколко класици, тя редовно изхвърля. Когато си тръгна от Порт дьо Клинянкур, изхвърли всичко на Бликсен, целия Форстър, като си тръгваше от улица „Комерс“, беше ред на Цвайг и на Пирандело.

Когато напусна Шампини, изхвърли произведенията на Дюрас. Случва ѝ се да се увлече, щом хареса някого, изчита всичко (майка ѝ казва, че няма мяра), пък и при пренасянето тежи цял тон...

През останалото време живее в кашони и спи на дюшек направо на пода. Има два малки кашона, на които е отбелязано „Лично“. Вътре е онова, което е само нейно. Това са доста глупави и дори свършено излишни неща — тетрадки от училище, от колежа, бележници, писма, пощенски картички, част от личен дневник, който е водила с прекъсвания на дванайсет или тринайсет години, но никога задълго, и бележки от стари приятелки, в крайна сметка дреболии, които би могла да изхвърли, всъщност скоро ще го стори. Тя е наясно колко детински са тия неща. Има също и евтини бижута, стари засъхнали перодръжки, фуркети, които много харесва, ваканционни снимки с майка ѝ и с брат ѝ от времето, когато е била малка. Така е, трябва да разчисти тези джунджурии, за нищо не служат, даже е опасно да ги пази, билети за кино, откъснати страници от романи... Някой ден ще махне всичко. Засега двете кашончета с надпис „Лично“ се мъдрят наред целия безпорядък.

След като свърши, Алекс първо отиде на кино, после да вечеря в „Шартие“, да купи киселина за акумулатори. За приготвянето си има маска, защитни очила, включва вентилатора и аспиратора при затворена врата на кухнята и широко отворен прозорец, за да излизат изпаренията навън. За да концентрира продукта до 80 % трябва бавно да го загрее, докато започне да се отделя киселинна пара.

Строила е шест половинлитровки. Съхранява киселината във флакони от неразградима пластмаса, купени от дрогерия около Площада на Републиката. Остава два, другите прилежно подрежда в една чанта с прегради.

През нощта я навестяват крампите в краката, стряска се и се събужда, сигурно е кошмар, непрестанно сънува кошмари, сцени с плъхове, които я разкъсват жива, с Трарийо, който ѝ забива стоманени шишове в главата с електрическата отвертка. Разбира се, лицето на сина също я преследва. Привижда ѝ се малоумната му физиономия, от устата му излизат плъхове. Понякога пък са сцени от реалността — Паскал Трарийо седи на стол в градинката в Шампини, тя приближава отзад с високо вдигната над главата му лопата, корсажът ѝ пречи, защото е твърде тесен, по онова време тежи с дванайсет килограма повече и циците ѝ са...

Тъпакът му с тъпак, това го подлудяваше. Оставяше го да бърника из корсажа ѝ, не задълго, и когато се възбудеше достатъчно, а ръцете му почнеха да я опипват с жар, му удряше плесница като детска учителка. В крайна сметка на друго ниво то е еквивалент на удара с лопата, който му нанесе с всичка сила в тила. В съня ѝ ударът е изключително звучен и, както и наяве, усеща вибрациите по ръцете си чак до раменете. Полузамаяният Паскал Трарийо се обръща към нея мъчно, залита и ѝ хвърля учуден и неразбиращ поглед, странно спокоен поглед, в който няма как да се появи съмнение. Тогава Алекс му набива съмнения с лопатата, преброява седем, осем удара, горната част от тялото на Трарийо се е отпуснала на градинската маса, което улеснява задачата. След това сънят прескача целия отрязък с връзването и стига направо до воя на Паскал, когато получава първата доза киселина в устата. Той виے толкова силно, че ще пощури съседите, идиотът му с идиот, и тя е принудена да стане и да му стовари още един удар в лицето с плоското на лопатата. Как кънтят тези инструменти!

Тъй че има ги сънищата, кошмарите, схващанията, крампите, болезнените гърчове, ала, общо взето, тялото идва на себе си. Алекс е сигурна, спомените никога няма да се изтрият съвсем, човек не може да живее седмица в такава тясна клетка с гъмжило от раздразнени плъхове, без да му остане някакъв дълг към живота. Прави много упражнения, разтягания, движения, научени някога от стречинга, връща се и към тичането. Излиза рано сутрин и обикаля няколко пъти парка „Жорж Брасенс“ със ситни стъпки, но трябва да спира често, защото бързо я обзема умора.

Най-сетне преносвачът пристига и отнася всичко. Едро момче, малко фукльо си пада, опитва се да флиртува с нея, какво ли няма по света.

Алекс отива и резервира място за влака за Тулуза, оставя куфара си на гардероб и на излизане от гара „Монпарнас“ поглежда часовника: 20:30. Би могла да отскочи до „Мон Тонер“, той може да е там с приятелите си, които вдигат врява и разказват тъпи вицове... Научи, че вечерят по ергенски всяка седмица. Вероятно невинаги в един и същ ресторант.

Не, в същия, защото е тук с приятелите си и този път са повече, нещо като малък клуб, седмина са. Алекс има усещането, че управителят на ресторанта ги обслужва нацупено и не е сигурен, че набъбването на клуба е по вкуса му, такава шумотевица е, та останалите посетители започват да се обръщат. Красивата червеночоса клиентка... Персоналът неизменно я обсипва с дребни жестове на внимание. Настаняват Алекс на място, откъдето не е толкова лесно да го вижда, както предния път, трябва леко да се навежда и, лош късмет, той забелязва това, погледите им се срещат, явно е, че го гледа, ами така е, казва си тя и се усмихва. Пие изстуден ризлинг, яде стриди, задушени пресни зеленчуци ал денте и крем брюле, поръчва много силно кафе, после още едно, а последното е комплимент от управителя като извинение за шума, който вдига компанията. Дори ѝ предлага ликьор, мисли си, че е дамско питие. Алекс казва: не, благодаря, но фрапе с „Бейлис“ няма да откажа, управителят се усмихва, това момиче е истинска прелест. Тя не бърза да си върви, забравя книгата си на масата, връща се, мъжът вече не е с приятелите си, станал е и

облича самото си, а сътрапезниците му недодялано се шегуват с това прибързано тръгване; като излиза от ресторанта, той е след нея, усеща погледа му на задника си. Алекс има много хубаво, заоблено дупе. Изминала е едва десетина метра, когато мъжът я настига, прошепва „добър вечер“ и тя намира, че лицето му... ами това лице поражда у нея много усещания.

Феликс. Не казва фамилно име, не носи халка, може и току-що да я е махнал, защото забелязва отпечатък на пръста му.

— А как е вашето малко име?

— Жюлия — отвръща Алекс.

— Красиво е.

При всички положения щеше да го каже. Това я забавлява.

Той посочва ресторанта зад себе си.

— Малко са шумни...

— Малко — кимва тя с усмивка.

— Само момчета сме, тъй че...

Алекс не отговаря. Ако продължи, ще затъне, и той го съзнава.

Първо ѝ предлага питие, знае един бар...

Тя казва: не, благодаря.

Вървят известно време заедно, Алекс крачи бавно и го оглежда. Носи дрехи от супермаркет. Вярно, че става от масата, но това не е единствената причина копчетата на ризата му да са така опънати, няма кой да му каже да си купи един номер по-голяма. Или да започне диета и да спортува.

— Не — настоява той, — уверявам ви, че е работа за двацет минути...

Обяснява, че домът му съвсем не е далеч, за едно последно питие. Алекс отвръща, че не ѝ се иска особено, уморена е. Вече са при колата му, ауди, в което цари безпорядък.

— С какво се занимавате? — пита тя.

— Техник по поддръжката.

Алекс си превежда: монтьор.

— Скенери, принтери, харддискове... — уточнява, все едно това издига имиджа му. После добавя: — Ръководя екип за...

Разбира колко е глупаво да се надува и колко е напразно. Даже по-зле, поражда обратен ефект.

Махва, все едно изтрива нещо, ала е трудно да се разбере дали края на изречението, като незначителен, или началото, за което съжaliaва.

Отваря вратата, дъх на застоял цигарен дим.

— Пушите ли?

Топло и студено, това ѝ е тактиката на Алекс. И го прави много добре.

— Малко — казва мъжът, притеснен.

Трябва да е към метър и осемдесет, широк в раменете, светлокестеняв, с тъмни, почти черни очи. Когато го видя да върви до нея, реши, че е късокрак. Не е особено съразмерен.

— Пуша само с пушачи — добавя джентълменски.

Убедена е, че в този миг би дал мило и драго за една цигара. Намира я за наистина красива и не го крие: „Уверявам ви...“, но в действителност изобщо не я гледа, защото я желае бясно. Това е нещо дълбоко сексуално, животинско и го заслепява напълно. Дори не би могъл да каже как е облечена. Изглежда така, сякаш ако Алекс не си легне с него веднага, ще се прибере у дома и начаса ще избие семейството си с ловна пушка.

— Женен ли сте?

— Не... разведен. Всъщност разделен...

Само по тона му тя си превежда: „Не успявам да се справя и сега ми трият сол на главата“.

— А вие?

— Сама.

Предимството на истината е, че звучи като истина. Той свежда очи, не от притеснение или свенливост, съзерцава гърдите ѝ. Алекс може да облече каквото си иска, всички мигом забелязват, че има красиви, съблазнителни гърди. Тя се усмихва и тръгвайки си, подхвърля:

— Може би някой друг път...

Мъжът се втурва в пролуката — кога, кога, кога? Рови из джобовете си. Минава такси, Алекс вдига ръка. Таксито спира. Тя отваря вратата. Когато се обръща да му каже довиждане, той ѝ подава визитка. Малко е смачкана и изглежда мърляво. Все пак я взема и за да покаже, че не ѝ придава никакво значение, я напъхва разсеяно в джоба

си. В огледалото за обратно виждане зърва как изправен насред улицата гледа отдалечаващото се такси.

Жандармеристът пита дали присъствието му е необходимо.

— Да, бих искал... — отвръща Камий. — Ако имате време, разбира се.

Обикновено сътрудничеството между полицията и жандармерията не е особено гладко, но Камий харесва жандармеристите. Усеща ги някак близки. Те са упорити, борбени и хванат ли следа, не я пускат, дори да е студена. Жандармеристът оценява предложението на Камий. Той е старши подофицер. Камий го нарича „старшина“, защото познава порядките, а жандармеристът се чувства уважаван и е прав. На четирийсет е, с тънки мустаци като от миналия век, тип мускетар, у него се долавя нещо старовремско, също и особена елегантност, малко скована, неестествена, ала човек бързо си дава сметка, че мъжът е наистина изряден. Има високо мнение за своята мисия. Да му видите само обувките, същинско огледало.

Времето е сиво, морско.

Феньоа ле Реймс, осемстотин жители, две главни улици, площад с несъразмерен паметник на загиналите воители, мястото е тъжно като неделя в рая. Отиват в ресторантчето, затова са дошли. Старшина Ланглоа паркира колата на жандармерията точно пред входа.

Още с влизането ги удря миризма на супа, на тапи и на почистващ препарат. Камий се чуди дали не става свръхчувствителен към миризми. И в автосервиза — госпожа Жорис с нейния ванилов парфюм...

Стефан Масиак е починал през ноември 2005-а. Новият собственик е пристигнал веднага след това.

— Така е, дойдох през януари.

Знае единствено онова, което са му разказвали като на всички други. Дори се е колебал, преди да поеме заведението, понеже случката била вдигнала голям шум тук. Кой не е чувал за кражби, въоръжени обири, такива неща, даже и убийства (мъжът се опитва да призове старшина Ланглоа за свидетел, ала без успех), ама подобно

чудо... Всъщност Камий не е дошъл, за да слуша това, дори не е дошъл да слуша, а да види мястото, да усети историята, да проясни мислите си. Беше чел досието и старшина Ланглоа само потвърди онова, което вече знаеше. Масиак е бил на петдесет и седем, от полски произход, ерген. Доста пълен и толкова алкохолизиран, колкото може да бъде човек, който от трийсет години държи заведение, без да спазва никаква житейска дисциплина.

В живота му — нищо особено, като изключим ресторанчето.

По отношение на секса — ходел при Жермен Малиние и дъщеря й, тук ги наричат „двете дупета“. Иначе спокоен, симпатичен мъж.

— Сметките бяха точни.

За новия собственик, който чак притваря очи със сериозен вид, това е направо картбланш за вечността.

И тъй, една ноемврийска вечер... (Разказва старшина Ланглоа. Двамата с Камий са излезли от заведението, след като любезно са отказали почерпка, вървят към паметника на загиналите воители, представляващ пиедестал, на върха на който космат мъжага, устремен срещу вятъра, се готви да набучи на щика си невидим шваба.) Един 28 ноември Масиак затваря ресторанчето, както обикновено, към дваайсет и два часа, спуска ролетките, започва да разтребва кухненското помещение и навярно се кани да вечеря пред телевизора, включен още от седем сутринта. Ала тази вечер не вечеря, не е имал време, смята се, че е отворил задната врата и се е върнал в салона с някого. Никой не знае какво точно се е случило, единственото сигурно е, че малко по-късно получава удар с чук в тила. Зашеметен е, зле му е, но не е мъртъв, показват резултатите от аутопсията. После е вързан с няколко парцала от бара, което изключва предумисъл. Проснат е на плочките в салона на заведението, вероятно се опитват да го накарат да каже къде са спестяванията му, той обаче се съпротивлява. Изглежда, нападателят отива до гаража, за да вземе сярната киселина, която служи за зареждане на акумулатора на камионетката, връща се и му излива половин литър в гърлото, с което разговорът набързо приключва. Прибира оборота от деня, сто трийсет и седем евро, разпердушинва горния етаж, изтърбушва матрака, опразва шкафовете, задига две хиляди евро, скрити в тоалетната, и си тръгва, без никой нищо да види или чуе, като отнася със себе си тубата с киселината, несъмнено заради отпечатъците.

Камий машинално чете имената на загиналите в Първата световна война и открива трима Малиние — фамилията, спомената преди малко. Гастон, Йожен, Реймон. Машинално търси роднинска връзка с двете дупета.

— Дали няма жена в цялата история?

— Има, но не знаем дали е свързана със случая.

Камий усеща лека тръпка по гръбнака.

— Добре, според вас как е станало? Масиак затваря в дваайсет и два часа...

— Двайсет и един и четирийсет и пет — поправя го старшина Ланглоа.

Това не променя особено нещата. Старшина Ланглоа се мръщи — не, променя ги.

— Виждате ли, комисар Верховен — подхваща той, — този тип търговци са склонни по-скоро да затварят малко по-късно от указаното в разрешителното, да хлопне кепенците петнайсет минути по-рано, не е толкова обичайно.

„Любовна среща“ са думите на старшина Ланглоа и това е неговата хипотеза. В края на деня постоянните посетители на заведението съзрели жена. Тъй като били там от средата на следобед, сигурно са се позамаiali от няколкото грама алкохол в кръвта, тъй че едни я видели млада, други възрастна, едни дребна, други едра, някои твърдели, че не била сама, други пък обратното, споменали за чужд акцент, ала между онези, дето смятали, че са го доловили, нито един не успял да уточни за какъв акцент иде реч, всъщност никой нищо не знае, освен че дълго разговаряла на бара с Масиак, който изглеждал силно възбуден, че било към дваайсет и един часа и че четирийсет и пет минути по-късно затворил, като обяснил на клиентите, че бил много уморен. Останалото е известно. Никаква следа нито от млада, нито от възрастна, нито от дребна, нито от едра жена в близките хотели. Призовали хората да дадат показания, ала без полза.

— Трябваше да разширим периметъра на издирване — добавя жандармеристът, но избягва вечния рефрен за липсата на средства. — Засега можем да твърдим, че е имало жена, нищо повече...

Старшина Ланглоа винаги изглежда, като че изпълнява команда „Мирно!“. Изпънат, сякаш колосан.

— Нещо ви притеснява, а, старшина? — пита Камий, все така втренчен в списъка на загиналите във войната.

— Ами...

Камий се обръща към него и продължава, без да чака отговор:

— Онова, което ме изненадва, е, че човек може да иска да застави някого да му каже нещо, като му излива киселина в гърлото. Да желае да му запуши устата, разбирам, ама да го накара да говори...

Това сякаш връща свободата на старшина Ланглоа. Той се отпуска, като че ли за миг е забравил стойката „мирно“, и стига дотам да си позволи едно млясване с уста, съвсем не по устав. Камий се чуди дали да не го прикани към ред, но в кариерния си план старшината със сигурност не е включил опцията хумор.

— И аз си помислих същото — изрича той най-сетне. — Странно е... На пръв поглед престъпление на скитник. Фактът, че Масиак отваря задната врата, не доказва, че е познавал особата, доказва единствено, че е била достатъчно убедителна, за да ѝ отвори, което не е било толкова трудно. Значи скитник. Заведението е празно, никой не го е видял да влиза, хваща чука — Масиак държал малка кутия с инструменти под плота, — удря Масиак и го връзва, това е отбелязано в рапорта.

— Ала тъй като не вярвате истински в хипотезата за киселината, която да го накара да каже къде са спестяванията му, явно предпочитате друга версия...

Отдалечават се от паметника и се връщат при колата, вятърът се е поуспокоил, а с него и студът в края на сезона, Камий нахлупва пониско шапката и придърпва пешовете на шлифера си.

— Да кажем, че не откривам логика. Не знам защо му сипват киселина в устата, обаче усещам, че няма нищо общо с кражбата. Обикновено крадците, когато са и убийци, действат по-просто, убиват, после ровят и си тръгват. Като побеснеят, изтезават по класически начин, може много да боли, но това са известни похвати. Докато тук...

— Тогава какво мислите за киселината?

Лека гримаса. Най-сетне се решава.

— Мисля, че е някакъв ритуал. Всъщност искам да кажа...

Камий много добре разбира какво иска да каже.

— Какъв ритуал?

— Сексуален... — осмелява се Ланглоа.

Старшината май е доста проникателен.

Седнали един до друг, двамата мъже гледат през предното стъкло на колата как дъждът се лее по косматия мъжага от паметника на загиналите воители. Камий разказва за последователността, която са установили: Бернар Гатенъо на 13 март 2005-а, Масиак на 28 ноември същата година, Паскал Трарийо на 14 юли 2006-а.

Ланглоа поклаща глава.

— Връзката е, че всичките са мъже.

И мнението на Камий е същото. Ритуалът е сексуален. Това момиче, ако е то, ненавижда мъжете. Прелъстява онези, които срещне, вероятно дори сама ги избира, и при първа възможност ги умъртвява. А ще разберат защо именно със сярна киселина, когато я арестуват.

— Това прави по едно престъпление на половин година — заключава старшина Ланглоа. — Страхотни ловни трофеи, няма що.

Камий е съгласен. Старшината не само изказва напълно правдоподобни хипотези, но и задава точните въпроси. Не, не, доколкото Камий е запознат, няма връзка между тях — Гатенъо има автосервиз в Етамп, Масиак е собственик на ресторантче в Реймс, Трарийо е безработен от северните предградия на Париж. Освен че са умрели по приблизително еднакъв начин и навярно от една и съща ръка.

— Не знаем коя е — подхвърля Камий, докато Ланглоа пали колата, за да го закара на гарата, — ала това, в което сме сигурни, е, че ако си мъж, по-добре да не й се изпречваш на пътя.

Отначало Алекс отседна в първия хотел, който намери, срещу гарата. През цялата нощ не мигна. При всички случаи, дори да не беше грохотът на влаковете, плъховете все така обитаваха сънищата ѝ, в каквото и да било хотел... Последния път едрият черно рижав плъх беше метър висок и бе наврял мустаците и лъскавата си муцуна в лицето ѝ, черните му святкащи очи я пронизваха от глава до пети, а разтегнатите бърни разкриваха остриите му зъби.

На другия ден откри каквото търсеше във фирмения телефонен указател. Хотел „Пре Арди“. За късмет, там имаше не особено скъпи свободни стаи. Добър е и чист, нищо че е далеч от всичко. Градът ѝ харесва, сякаш излъчва светлина, и тя си направи няколко приятни разходки, все едно бе в отпуск.

При пристигането в хотела за малко да си тръгне на мига. Заради съдържателката, госпожа Занети, „но тук всички ме наричат Жаклин“. На Алекс не ѝ е много по сърце да се сприятелява така на бърза ръка: а вие, как се казвате? Няма как: Лора.

— Лора?... — повтори съдържателката, слисана. — Та това е името на племенничката ми!

Алекс не виждаше нищо странно. Всички трябва да си имат име, съдържателките на хотели, племенничките, медицинските сестри, всички, ала за госпожа Занети това, изглежда, беше извънредно чудно. От самото начало Алекс не хареса у нея точно този отворително комерсиален начин, по който си измисляше някаква връзка с всеки. Явно е „по връзките“ и тъй като остарява, подсилва таланта си за общуване с щипка порив за покровителство. Алекс намира също толкова дразнещ и стремежа ѝ да бъде приятелка на половината свят и майка на другата половина.

Някога е била красива жена, която е поискала да си остане такава и това е развалило всичко. Резултатът от пластичните операции невинаги старее добре. В нейния случай е трудно да разбере човек какво не е в ред, има чувството, че всичко се е разместило и че лицето,

опитващо се да прилича все пак на лице, вече не се подчинява на нито едно изискване за съразмерност. То е нещо като свръхопъната маска със змийски очи, потънали в кухините, стотици ситни бръчици, които се събират около поразителните с размерите си устни, челото е толкова изпънато, че веждите изглеждат извити със сила, а бузите са изтеглени прекомерно назад и висят отстрани като билидъфи. Косата ѝ, боядисана в катраненочерно, е със зашеметяващ обем. И щом я зърна на рецепцията, Алекс наистина понечи да си тръгне, какво повече може да се каже, тази жена приличаше на вещица. Когато ви посрещне подобно чудовищно нещо, придобивате склонност към бързи решения. Мислено Алекс реши да приключи колкото е възможно по-скоро с Тулуза и да се връща. Само че първата вечер съдържателката я покани в личните си покои да изпият по чаша.

— Не искате ли да си поговорите малко с мен?

Уискито е превъзходно, холчето ѝ е приятно, декорирано в стила на петдесетте години, с голям черен бакелитов телефон и грамофон „Тепаз“ с плоча на „Платърс“. В крайна сметка тя е доста мила и разказва забавни истории за своите клиенти. Пък и човек най-сетне свиква с лицето. Просто го забравя. Както сигурно и тя самата го е забравила. Също като недъзите — от определен момент нататък ги забелязват само другите.

След това отварят бутилка бордо, „Не знам какво ми е останало, но ако имате желание да вечеряте...“. Алекс казва „да“ за по-лесно. Вечерта приятно се точи, Алекс е минала през барабания огън на въпросите и лъже разумно. Предимството на разговорите със случайни познати е, че човек не е длъжен да се придържа към истината и за никого няма никакво значение какво казва. Когато става от канапето, за да иде да си легне, вече минава един след полунощ. Прегръщат се топло, взаимно се уверяват, че са прекарвали прекрасна вечер, което е и вярно, и не. Във всеки случай времето се е изнизало, без Алекс да усети. Ляга си доста по-късно, отколкото е предвидила, умората я поваля и я отвежда на среща с кошмарите.

На другата сутрин обикаля книжарниците и към края на деня си подарява неочаквана и почти болезнено дълбока дрямка.

Хотелът „разполага с дващест и четири стаи и беше реновиран изцяло преди четири години“, казва Жаклин Занети, „наричайте ме Жаклин, но да, но да, настоявам“. Стаята на Алекс е на втория етаж, тя

се засича с малко хора и само чува шумовете на тези и онези, реновирането явно не е включвало шумоизолация. Вечерта, когато се опитва да се измъкне тихомълком навън, Жаклин изскача иззад рецепцията. Не можете да откажете една чашка, не можете. Съдържателката е в по-добра форма от когато и да било, прави се на ослепителна, смях, усмивки, мимики, шетня, по отношение на мезетата направо е удвоила мизата и към двацет и два часа, на третото уиски, изплюва камъчето: „Дали да не отидем да потанцуваме?“. Отправила е предложението с вид на лакомница, който би трябвало да доведе до незабавно и възторжено съгласие, само дето Алекс и танци... На всичкото отгоре тези места я смуцават. „О, нищо подобно! — кълне се Жаклин и леко преиграва, преструвайки се на обидена. — Ходим там само за да танцуваме, уверявам ви!“ Категорична. Сякаш наистина вярва на думите си.

Алекс стана медицинска сестра по настояване на майка си, но всъщност е медицинска сестра по душа. Обича да прави добро. Онова, което я накара да се поддаде, беше, че Жаклин се бе изпотрепала да режисира своето предложение. Донесе шишчета, разказа за мястото, където може да се танцува два пъти седмично, „ще видите, убийствено е“, винаги е била луда по това.

Накрая с много превземки признава: „Е, добре де, правят се и срещи“.

Алекс отпива от бордото, дори не си е дала сметка, че са седнали на масата и вече е двацет и два и трийсет: е, тръгваме ли?

Доколкото е известно, пътят на Паскал Трарийо никога не се е пресичал с този на Стефан Масиак, който пък не се е пресичал с пътя на Гатеньо. Камий чете фишовете на висок глас: „Гатеньо, роден в Сен Фиакр, учи в техническото училище в Питивие. След което шест години по-късно отваря собствена работилница в Етамп, а после поема (тогава е на двайсет и осем) автосервиза от майстора, научил го на занаят, пак в Етамп“.

Кабинетът в Криминалната. Съдия-следователят е наминал за онова, което той нарича „дибрийфинг“^[1]. Произнася думата с подчертан английски акцент, с престореност, граничеща с комичното. Днес си е завинтил небесносиня вратовръзка, най-голямата екстравагантност в облеклото, на която е способен. Седи безучастно, положил пред себе си разперени длани като морски звезди. Иска да ги впечатли.

— Този тип не е направил и трийсет крачки от раждането до смъртта си — продължава Камий. — Женен, три деца и внезапно, на четирийсет и седем, го прихваща дяволът на втората младост. Това първо го пощурява, а после го умъртвява. Няма никаква връзка с Трарийо.

Съдията не казва нищо, Льо Ген също мълчи, всеки си пази патроните, с Камий Верховен никога не е ясно как точно ще се извъртят нещата.

— Стефан Масиак, роден през 1949-а. От полски произход, скромно, работливо семейство, пример за интегрираща Франция.

Всички вече знаят това, да се обобщава разследването за един-единствен човек, е доста мъчително и то се усеща по тона на Камий, който явно губи търпение. В такива случаи Льо Ген затваря очи, сякаш да му помогне да се поутоложи чрез предаване на мисли. Луи прави същото, за да успокои шефа си. По принцип Камий не е нервак, но от време на време го обзема силна раздразнителност.

— Нашият Масиак се вписва толкова добре, че дори става алкохолик. Пие като поляк, следователно е добър французин. От типа, който иска да запази френската си националност. Тъй че се захваща с кръчма. Първо е мияч на съдове, след това келнер, после шеф на персонала, имаме великолепен пример за социално израстване, дължащо се на чашката. В трудолюбива страна като нашата, усилията винаги се възнаграждат. Масиак започва да върти свое собствено заведение на трийсет и две в Епине сюр Орж. Остава там осем години и накрая, като апогей на издигането по обществената стълбица, купува с малък кредит ресторантчето в Реймс, където ще намери смъртта си при известните нам обстоятелства. Никога не се е женил. Това вероятно обяснява внезапното влюбване, което го поразява като мълния, когато един ден случайна туристка проявява интерес към него. Той губи 4143,87 евро (търговците обичат точните сметки) заедно с живота си. Животът му е трудов, ала страстта — бурна.

Мълчание. Не е ясно дали поради раздразнение (съдията), униние (Льо Ген), търпение (Луи) или ликуване (Арман), но никой не продумва.

— Според вас жертвите нямат нищо общо помежду си и нашата убийца ги изтребва случайно — казва накрая съдията. — Смятате, че няма предумисъл.

— Дали има предумисъл, или не, не знам. Само констатирам, че жертвите не се познават и че не в тази посока трябва да работим.

— Защо тогава нашата убийца си сменя самоличността, ако не е, за да убие?

— Не за да убие, а защото е убила.

Достатъчно е съдията да изкаже някоя хипотеза и Камий дава на заден. Обяснява:

— Тя не сменя самоличността си в буквалния смисъл, просто се представя с друго име, не е същото. Питат я как се казва, отвръща „Натали“, „Леа“ и никой не ѝ иска лична карта. Представя се с друго име, защото е убила хора, трима мъже, доколкото ни е известно, всъщност не знаем колко. Замига следите както може.

— Намирам, че се справя доста добре — подхвърля съдията.

— Признавам... — отвръща Камий.

Изрича това разсеяно, понеже гледа другаде.

Всички погледи се насочват към прозореца. Времето се е обърнало. Краят на септември е. Едва девет сутринта, а внезапно е притъмняло. Пороят, който шиба стъклата, се е усилил и плющи неистово, започнал е да се лее преди повече от два часа и няма изгледи да спре.

Камий наблюдава тази стихия с тревога. Облаците още не са добили онзи свиреп вид като в „Потопът“ на Жерико, ала във въздуха витае нещо заплашително. Трябва да внимаваме, мисли си той, в нашия дребен живот крайт на света сигурно няма да изглежда величав и може да настъпи ей така, по съвършено глупав начин.

— Мотив? — пита съдията. — Малко вероятно е да са парите...

— На едно мнение сме. Тя взема смешни суми, ако го правеше за пари, щеше по-добре да преценява кого да затрие и да избира по-богати плячки. Парите на бащата на Трарийо са шестстотин двайсет и три евро, при Масиак е дневният оборот. На Гатеньо източва кредитните карти.

— Дребна печалба между другото?

— Възможно е. По-скоро съм склонен да мисля за фалшива следа. Старае се да обърка разследването, като имитира кокошкарски кражби.

— Какво тогава? Лудост?

— Нищо чудно. Във всеки случай е на сексуална основа.

Страшната дума. Оттук нататък, каквото и да кажат, моментално ще изплува това. Съдията си има мнение по въпроса. Камий не би заложил много на сексуалния си опит, но е учил в разни школи и не се бои да теоретизира.

— Тя... (ако е тя)...

От самото начало съдията си умира за този ефект. Без съмнение при всички съдебни разследвания превръща това в лайтмотив — позоваването на юридическото правило, презумпцията за невинност, необходимостта да се опре на неоспорими факти — и с наслада се гуши в ролята на поучаващ. Когато изрече някоя недомлъвка като тази, която припомня, че нищо не е доказано, винаги вмъква секунда мълчание, за да могат останалите да схванат значението на подтекста. Льо Ген кимва. След малко ще каже: „Пак добре, че не е съвсем зелен. Ами представяш ли си колко досаден е бил в последния клас на гимназията?“.

— Изсипва сярна киселина в гърлата на жертвите си — продължава най-сетне съдията. — Ако беше на сексуална основа, както твърдите, ми се струва, че щеше да я използва по друг начин, не съм ли прав?

Това е намек, индиректен. Теоретизирането държи действителността на разстояние. Моментът не е за изпускане:

— Можете ли да уточните? — пита Камий.

— Ами...

Секунда колебание повече и Камий се възползва:

— Да?...

— Ами щеше да излее киселината по-скоро...

— На пишката — прекъсва го Камий.

— Тъъ...

— Или на ташаците, може би? Или пък и на двете?

— Да, така мисля.

Льо Ген вдига очи към тавана. Когато чува, че съдията взема отново думата, си казва „втори рунд“ и това предварително го изморява.

— Комисар Верховен, смятате, че жената е била изнасилена, тъй ли?

— Да. Мисля, че убива, защото е била изнасилена. Отмъщава си на мъжете.

— И изсипва сярна киселина в гърлата им...

— Залагам на лош спомен от фелацио. Случва се, знаете...

— Напълно — казва съдията. — Дори се среща по-често, отколкото предполагахме. Но, за щастие, не всички жени, шокирани от подобен акт, се превръщат в серийни убийци. Или поне не по този начин...

Съдията изненадващо се усмихва и леко обърква Камий. Това са ненавременни усмивки и е трудно да бъдат тълкувани.

— Във всеки случай, каквито и да са мотивите ѝ — заявява Камий, — тя го прави. Да, знам, ако е тя...

И бързо завърта показалец във въздуха: знаем рефрена.

Съдията продължава да се усмихва, кимва и се изправя.

— Във всеки случай, дали е тъкмо това, или не, нещо я стиска за гърлото.

Всички са удивени. Най-вече Камий.

[1] Debriefing (англ.) — инструктаж, изслушване, разбор. — Б.р.

↑

Алекс опитва последна маневра за съпротива: не съм облечена, не мога да изляза така, нищо не съм си взела, „Вие сте съвършена“, и внезапно са лице в лице в хола. Жаклин я гледа втренчено, вперва поглед в зелените ѝ очи и поклаща глава с възхищение, примесено със съжаление, все едно гледа част от собствения си живот, сякаш казва: колко е хубаво да си красива, да си млада, на глас казва: „Съвършена сте“, и го мисли наистина, а Алекс няма повече какво да каже, хващат такси и докато се усетят, вече са стигнали. Залата е много голяма. Дълбоко в себе си Алекс намира това за трагично, като цирк, като зоологическа градина, място, което отприщва у вас необяснима тъга, пък и за да се запълни подобно помещение, трябва поне осемстотин души, а те са едва сто и петдесет. Оркестър, акордеон, електрическо пиано, музикантите са около петдесетте, диригентът носи кестенява перука, която се изсулва от потта, и човек се пита дали накрая няма да му падне на гърба. Наоколо — стотина столове. В центъра дансингът свети подобно на нова монета, трийсетина двойки сноват, костюмирани като танцьори на болеро, на чарлстон, като сватбари, като кичозни испанци. Кръстопът на самотници. Жаклин не възприема нещата по този начин, тя е като у дома си, обожава това място и то се вижда. Познава сума народ, представя Алекс. „Лора“, намигване към нея, след това „моя племенничка“. Посетителите са на по четирийсет, петдесет. Трийсетгодишните изглеждат като сирачета, ако са момичета, и някак съмнителни, ако са мъже. И десетина жизнерадостни жени на възрастта на Жаклин, нагласени, с прически, гримирани, под ръка с мили и кротки съпрузи с безупречни ръбове на панталоните, жени шумни и остроумни, от онези, за които казват, че са „винаги навити“. Приемат Алекс с прегръдки, сякаш тази среща е чакана отдавна и с нетърпение, ала много бързо я забравят, защото са дошли най-вече за да танцуват.

Всъщност всичко това е само претекст, понеже тук е Марио и Жаклин идва заради него. Трябваше да го каже на Алекс, щеше да е по-

просто. Мъж на трийсет, физика на зидар, леко недодялан, но безспорно мъжествен. Значи, от една страна, Марио, зидарят, а, от друга, Мишел, по-скоро в стил ръководител на средно или малко предприятие, стегната вратовръзка, мъж, който с върха на пръстите придърпва маншетите на ризата и носи бутонели със собствените си инициали. Воднистозелен костюм, много светъл, с тънък черен кант по дължината на крачола, като на мнозина други, да се чуди човек къде ли може да се покаже с подобно нещо освен тук. Пада си по Жаклин и това се вижда, само дето, сравнен с Марио, петдесетакът малко му натежава. На Жаклин ѝ пука за Мишел колкото за ланшния сняг. Алекс наблюдава тази прозрачна игра. Тук са достатъчни няколко основни положения от етологията, за да бъдат обяснени всички отношения.

Отстрани има бар, по-скоро бюфет, където хората се скупчват, щом танцът не им е по сърце, и си разменят закачки. Мъжете пък се сближават с жените. На моменти се образува цяла тълпа в ъгъла на залата, а танцуващите двойки изглеждат още по-сами, като фигурки върху сватбени торти. Диригентът ускорява темпото, за да свърши по-бързо и да опита късмета си с друго парче.

Минава два през нощта, когато залата започва да се опразва, мъже трескаво прегръщат няколко жени в средата на дансинга, понеже им остава много малко време, за да се уредят.

Марио изчезва, Мишел предлага да изпрати момичетата, Жаклин казва „не“, вземат такси, но преди това се прегръщат: прекарахме прекрасна вечер, и си обещаваат какво ли не.

В таксито Алекс се осмелява да спомене Мишел пред една подпийнала Жаклин, която отговаря с откровение, в което няма нищо тайно: „Винаги съм харесвала по-млади мъже...“

И сбърчва нос, все едно казва, че не може да устои на шоколад. И двете се купуват, мисли си Алекс, защото Жаклин рано или късно ще получи своя Марио, ала той ще ѝ струва скъпо по един или друг начин.

— Вие се наскучахте, нали?

Жаклин е взела ръката на Алекс в своята и силно я стисва. Странно, но ръцете ѝ са студени, издължени, сякаш пергаментови ръце с безкрайно дълги нокти. В тази ласка тя влага цялата топлина, която часът и опиянението ѝ позволяват.

— Не — уверява я Алекс с убедителен тон, — забавно беше.

Ала решава да си замине още на другия ден. Рано-рано. Не си е купила билет, толкова по-зле, но все ще хване някой влак.

Пристигат. Жаклин се олюлява на високите токчета. Хайде, късно е. Прегръщат се в антрето и гледат да не вдигат шум, да не събудят някого, до утре? Алекс казва „да“ на всичко, качва се в стаята си, взема куфара, слиза и го оставя до рецепцията, задържа само ръчната си чанта, минава зад плота и бутва вратата на малкия хол.

Жаклин си е събула обувките и си е сипала голяма чаша уиски. Сега, когато е сама със себе си, човек може да ѝ даде сто години повече. Щом вижда Алекс да влиза, се усмихва: забравили сте нещо... Няма време да довърши изречението, Алекс хваща телефонната слушалка и със замах ѝ нанася такъв удар в дясното слепоочие, че Жаклин се извърта от силата и се свлича. Чашата ѝ се търкулва на пода. Преди да обърне глава, Алекс ѝ стоварва с две ръце корпуса на грамадния бакелитов телефон на върха на черепа, това е нейният начин да убива хората, удряйки ги по главата, а после онова, пък и така е най-бързо, като нямаш оръжие. Този път три, четири, пет страхотни удара, вдигайки ръце колкото може по-високо, и работата е свършена. Главата на старицата е вече порядъчно очукана, но тя не е мъртва, това е второто предимство на ударите по главата, пребиват, ала все пак ти оставят време да се възползваш от десерта. Още два мощни удара по лицето и Алекс си дава сметка, че Жаклин носи чене. То е на три четвърти излязло от устата накриво, модел от синтетична смола, повечето предни зъби са счупени, не са останали кой знае колко. Тече кръв от носа и Алекс се отдръпва предпазливо. С жицата на телефона връзва китките и глезените, след което, дори старицата да мърда, не е важно.

Алекс неизменно пази носа и лицето си, действа отдалеч, с изпъната ръка, като държи голяма шепа коса, и с основание, защото върху смолата на ченето концентрираната сярна киселина предизвиква невероятно бурно шупване.

Вследствие изгарянето на езика, гърлото, врата съдържателката на хотела издава глух, дрезгав, животински вик, коремът ѝ се повдига като балон, надут с хелий. Вероятно този вик е плод на рефлекс, трудно е да се разбере. Алекс все пак се надява, че е от болка.

Отваря прозореца към двора и открехва вратата, за да направи течение, а после, щом въздухът отново става годен за дишане, затваря

вратата, оставя прозореца отворен, търси „Бейлис“, не открива, опитва водката, не е толкова зле, и се настанява на канапето. Поглед към старата жена. Сега, когато е мъртва, човек би казал, че е напълно разчленена, но това не е нищо в сравнение с лицето и онова, което е останало от него; поразената от киселината плът е предизвикала изливи на ботокс и се е получила наистина гнусна каша.

Пфу!

Алекс е смазана от умора.

Хваща някакво списание и започва да решава кръстословица.

Тъпчат на едно място. Съдията, времето, разследването, нищо не върви. Дори Льо Ген се изнервя. И това момиче, за което все така нищо не знаят.

Камий е приключил с рапортите си и се помотава. Както обикновено, няма особено желание да се прибере вкъщи. Ако не беше Дудуш да го чака...

Работят по десет часа на ден, записали са десетки показания, изчели са повторно десетки доклади и протоколи, сравнили са сведения от различни източници, изискали са уточнения, проверили са подробности и графици, разпитали са хора. И нищо. Да се чуди човек.

Луи първо провира глава, после влиза. Като вижда пръснатите по бюрото листове, прави знак на комисаря: може ли? Камий кимва: да. Луи поглежда листовете, това са портрети на момичето. Във фоторобота, изготвен от криминалистите, се долавя достатъчна прилика, за да могат свидетелите да я разпознаят, ала в него липсва живот, докато Камий е възпроизвел лицето по памет и го е преобразил. Момичето няма име, но на тези рисунки има душа. Камий я е нарисувал десет, двайсет, може би трийсет пъти, все едно я познава отблизо, ето я на маса, вероятно в ресторант, със скръстени под брадичката ръце, сякаш слуша някой да разказва анекдот, очите ѝ са светли и засмени. Тук плаче, тъкмо е вдигнала глава, трогателно е, като че не ѝ стигат думи, а устните ѝ треперят. Тук пък върви по улицата и извива ханш, обръщайки се, привлечена от една витрина, в която се отразява учуденото ѝ лице. Под молива на Камий момичето е невероятно живо.

На Луи му се приисква да му каже колко добро му се струва това, ала не го прави, защото се сеща, че Камий по същия начин непрекъснато рисуваше и Ирен и по бюрото му постоянно се появяваха нови скици, той ги нахвърляше, докато говореше по телефона, то бе сякаш неволен продукт на мисълта му.

Тъй че Луи не казва нищо. Разменят по няколко думи. Не, Луи ще остане още малко, ама не дълго, чакат го неща за довършване. Камий разбира, става, навлича палтото, взема си шапката и излиза.

Пътюм среща Арман. Рядко си е в кабинета по това време, изненадва се Камий. Арман е забол по една цигара зад всяко ухо, връхчето на четирицветна химикалка се подава от джоба на излинялото му сако. Признак, че някъде на етажа има новопостъпил. Обстоятелство, при което нюхът на Арман никога не му изневерява. Никой новодошъл не може да направи и две крачки в сградата, без да се натъкне на старото и най-симпатично ченге на света, готово да го преведе през лабиринта от коридори, симпатии, клюки, човек с открито сърце, дете адски добре разбира младите. Камий обожава това. Прилича на онзи кабаретен номер, при който зрителят за зла участ се качва на сцената, където му измъкват часовника и портфейла, без да се усети. По време на разговора новакът се разделя с цигарите си, с химикалката, с бележника, с картата на Париж, билетите за метрото, ваучерите за ресторант, пропуска за паркинга, дребните си, днешния вестник, списанието с кръстословиците — първия ден Арман прибира всичко, което му падне. Защото после е твърде късно.

Камий и Арман си тръгват от службата заедно. Сутрин Камий се здрависва с Луи, но вечер не си взема довиждане. С Арман си стисват ръцете вечер, ала без нито една дума. Всъщност всички знаят, никой обаче не го казва — Камий е човек, претоварен с навици, налага ги на обкръжението си и непрестанно се появяват нови.

Фактически това са не толкова навици, колкото ритуали. Начин да се обозначи. С него животът е едно вечно честване, само дете никой не знае какво се чества. И един своеобразен език. Дори слагането на очила при Камий не означава само „слагам си очилата“, а според случая: „имавам нужда да помисля“, „оставете ме на мира“, „чувствам се стар“ или „дано след десет години...“. За Камий слагането на очилата е еквивалент на отмятането на перчема при Луи — система от знаци. Вероятно Камий е такъв, защото е твърде нисък. Нужно му е да се закотви здраво в света.

Арман стисва ръката му и се затичва към метрото. Камий остава на място. Леко безучастен. Колкото и мила да е Дудуш и да прави каквото може, да се прибираш вечер само за това...

Чел е някъде, че в мига, когато човек вече не вярва на нищо, идва знакът, който би могъл да ви спаси.

И то се случва точно тук, в този миг.

Пороят, който бе спрял за малко, отново руква. Камий придържа шапката си, защото вятърът вилнее, и върви към напълно пустата стоянка за таксите. Двама мъже под черни чадъри, изнервени. Взират се в далечината, надвесени над платното, като пътници, чакащи с нетърпение закъсняващ влак. Камий поглежда часовника си. Метро. Кръгом, няколко крачки и пак кръгом. Той спира и наблюдава малка сценка около стоянката. Една кола минава бавно в лентата за автобуси, толкова бавно, че прилича на опит за сближаване, на дискретна, тиха покана, стъклото е свалено... И внезапно Камий усеща, че е открил. Не го питайте защо. Може би просто защото е изчерпал останалите версии. С автобус е било невъзможно заради късния час, с метрото — твърде рисковано поради камерите, разположени навсякъде, а и когато почти се е изпразнило, винаги се намира някой да ви измери от глава до пети. Таксито също не става. Най-добрият начин да те огледат отблизо.

Значи...

Значи, ето как се е случило. Не губи време да разсъждава повече, нахлупва шапката, изпреварва клиента, който е приближил, измърморва някакво извинение и пъхва глава през сваленото стъкло.

— За Ке дьо Валми? — пита той.

— Петнайсет евро? — дръзва шофьорът.

От източноевропейска страна, но коя, Камий не е наясно много-много с акцентите... Отваря задната врата. Колата потегля. Шофьорът вдига прозореца. Носи вълнена жилетка, домашно плетена, с цип. Камий не е виждал такова нещо поне от десет години. Откакто изхвърли своята. Минават няколко минути, той затваря очи от облекчение.

— Не, по-скоро ме закарайте на Ке де-з-Орфевр.

Шофьорът отправя поглед към огледалото за обратно виждане.

На преден план: полицейската карта на комисар Верховен.

Луи тъкмо ще тръгва и облича палто „Александър Маккуин“, когато Камий се връща с плячката си.

Луи е доста изненадан.

— Имаш ли секунда? — пита Камий, ала не изчаква отговора, настанява шофьора в една стая за разпити и кацва на стол пред него.

Няма да продължи дълго. Всъщност тъкмо това Камий обяснява на мъжа:

— Възпитаните хора винаги се разбират, нали?

Понятието „възпитани хора“ е доста сложно за един петдесетгодишен литовец. Тъй че Камий прибегва до по-сигурни ценности, по-елементарни и следователно по-ефикасни обяснения:

— Ние, полицията, искам да кажа, всички ние ще се захванем с това. Мога да мобилизирам толкова хора, че да завардим Гар дю Нор и Гар дьо л'Ест, гарите „Монпарнас“, „Сен Лазар“ и дори „Инвалидите“ за пътуващите към летище „Роаси“. Можем да спрем две трети от незаконните таксите в Париж за по-малко от час и да попречим на останалите да работят два месеца. Тези шофьори, които хванем, ще ги докараме тук и ще ги сортираме — без документи, с фалшиви документи, с изтекли документи, ще им друснем глоба колкото цената на колата, само че колите ще им ги отнемем. Е, няма как, такъв е законът, нали разбираш. И после половината от вас ви натоварваме на самолетите за Белград, Талин, Вилнюс (не се тревожи, ще се погрижим за билетите), а онези, които останат, ще ги тикнем в пандиза за две години. Какво ще кажеш, старче?

Литовският таксиджия не владее добре френски, ала е схванал основното. Повече от притеснен, той гледа паспорта си, сложен на масата, който Камий старателно глади с ръба на дланта, сякаш да го изчисти.

— Ще задържа и това, ако желаеш. Като спомен от нашата среща. А ще ти върна това.

Подава му мобилния. Лицето на комисар Верховен внезапно се променя, край на шегите. Трясва телефона на желязната маса.

— А сега ти заповядвам да вдигнеш голяма патърдия между вашите. Искам едно момиче, двацет и пет — трийсетгодишно, нелошо, но смачкано. Мръсно. Един от вас я е качил във вторник, 11-и, между църквата и Порт дьо Пантен. Искам да знам къде я е закарал. Давам ти двацет и четири часа.

Алекс ясно разбира, че изпитанието в клетката здравата я е разтърсило и че живее в дирята на кошмарното събитие. Страхът, че ще умре по този начин, с плъховете... само като помисли за това, потръпва и не успява да намери собствените си устои. Да възстанови равновесието, да се държи изправена. Тялото ѝ остава схванато, мълниеносни крампи я будят нощем, прилича на белег от рана, който не иска да избледнее. Във влака посред нощ надава писък. Казват, че за да ни позволи да оцелеем, мозъкът прогонва лошите спомени и запазва само добрите; може и да е вярно, но сигурно отнема време, защото, щом Алекс затвори очи за по-дълго, ужасът се връща и я пронизва до дъното на вътрешностите ѝ, тези проклети плъхове...

Напуска гарата, почти обяд е. Във влака най-сетне заспа и сега, на тротоара в Париж, се чувства все едно излязла от объркан сън. Сякаш доста оглупяла.

Дърпа куфара на колелца под равномерно сиво небе. Улица „Монж“, хотел, свободна стая с изглед към двора и далечен дъх на застоял тютюнев дим. Веднага се съблича, веднага под душа, много гореща вода, след това топла, после хладка, а сетне неизбежният бял хавлиен халат, който превръща безславните хотели в бедняшки дворци. С мокра коса, вдървена, прегладняла, ето я цяла-целеничка пред огледалото. Единственото, което наистина харесва у себе си са гърдите. Суши си косите и ги гледа. Пораснаха много късно, вече бе загубила надежда, пораснаха изведнъж, на колко, на тринайсет, даже повече, на четиринайсет години. Преди „плоска като писия“, все това чуваше в училище, в колежа. Съученичките ѝ вече имаха деколтета и слагаха прилепнали пуловери, при някои зърната бяха като от титан, а при нея нищо. Подмятаха ѝ и „като дъска за хляб“, тя така и не узна какво е дъска за хляб, никой не знаеше, освен че служеше да излага на показ плоските ѝ гърди пред целия свят.

Чак по-късно разцъфна, беше в колежа. На петнайсет години изведнъж всичко си дойде на мястото, свършено, гърдите, усмивката,

дупето, очите, целият силует. Походката. Преди Алекс беше откровено грозна, с онова, което хората свенливо наричат невзрачна външност, тяло, дете не се решаваше да съществува, нещо безлично, от типа, който не предизвиква нищо, без изящество, без индивидуалност, ясно беше само, че е момиче, нищо друго, даже майка ѝ казваше „горката ми дъщеря“, изглеждаше потисната, а всъщност в невзрачността на тази външност намираще потвърждение на всичко, което мислеше за Алекс. За нищо не става. Когато се гримира за пръв път, майка ѝ избухна в смях, нито една дума, нищо, само това, Алекс избяга в банята, изтри си лицето, погледна се в огледалото, беше я срам. Като излезе оттам, майка ѝ не продума. Само полуусмивчица, много дискретна, тя струваше колкото всички определения. А после, когато Алекс наистина започна да се променя, майка ѝ се престори, че нищо не забелязва.

Днес всичко това е далеч зад нея.

Слага си бикини и сутиен и рови из куфара, къде ли я е дянала, не я е изгубила, не, сигурна е, че ще я намери, обръща куфара и разстила дрехите си на леглото, бърка в страничните джобове, мъчи се да си припомни, вижда отново себе си на тротоара, добре, какво носеше нея вечер, внезапно се сеца, пъхва ръка в един джоб.

— Ето я!

Това е безспорна победа.

— Ти си свободна жена.

Визитката е порядъчно смачкана и орфана, прегънатата от едната страна, беше си такава още когато ѝ я даде.

Набира номера. Произнася с вперен във визитката поглед:

— Ало, добър ден, Феликс Маниер?

— Да, кой се обажда?

— Добър ден, обажда се...

Дупка в паметта. Какво ли име му каза?

— Жюлия? Ало, Жюлия ли е?

Той почти го изкрещя. Алекс започва да диша, усмихва се.

— Да, Жюлия.

Гласът му изглежда някак далечен.

— Карате ли? — пита тя. — Преча ли?

— Не, да, всъщност не...

Наистина е доволен да я чуе. Чак губи почва под краката.

— Е, да или не? — изрича Алекс през смях.

Този път го бие, ала той е почтен играч.

— За вас е винаги „да“.

Тя изчаква да изтекат няколко дълги секунди, колкото да оцени случващото се и да се наслади на онова, което казаното от него означава.

— Много сте мил.

— Къде сте? У вас ли?

Алекс сядна на леглото и залюлява крака пред себе си.

— Да, а вие?

— На работа...

Краткото мълчание, което следва, е от колебанието, всеки очаква другият да се реши. Алекс е уверена в себе си. И това проработва.

— Много ми е приятно, че се обаждате, Жюлия — казва накрая Феликс. — Много ми е приятно.

Че как! И колко само му е приятно. Алекс го вижда още по-ясно сега, когато чува гласа му, външността на мъж, който е малко обезсърчен от усилието и започва да натежава, силуета с късите крака и лицето... щом помисли за него, се вълнува, лицето му, което ѝ въздейства така силно, и някак тъжните му, сякаш отсъстващи очи.

— А какво правите в работата?

Докато изрича това, Алекс се изпъва на леглото с поглед, зареян през отворения прозорец.

— Оправям сметките, защото утре заминавам, а ако не наблюдавам всичко, след седмица, нали разбирате...

Изведнъж млъква. Алекс продължава да се усмихва. Странно, достатъчно е да трепне с мигли или да замълчи, за да го спре или да го задвижи. Ако беше срещу него, щеше да бъде достатъчно да се усмихне по определен начин, да го погледне с леко извъртане на главата, за да прекъсне той изречението или да го довърши другояче. Всъщност тя и сега стори същото. Млъкна и той сам спря, усетил, че това не е верният отговор.

— Е, няма значение — добавя. — А вие какво правите?

Първия път, когато излязоха от ресторанта, му оказа такова въздействие, каквото умее да предизвиква у мъжете. Знае рецептата. Походка, издаваща едва доловима скръб, слабо поклащане на раменете, поглед с леко наведена глава и широко отворени, почти

наивни очи, устни, които сякаш се разтапят, и това се забелязва с просто око... Тя отново вижда Феликс на тротоара, обезумял при мисълта да я притежава. Сексуалната му ненаситност се процежда през всичките му пори. Тъй че не е трудно:

— Излежавам се — отвръща Алекс. — На леглото.

Не преигра, никакъв дълбок или сладен глас, никакъв ненужен фолклор, само нужното, за да посее съмнение и смут. Тонът е чисто информативен, а съдържанието — истинска бездна. Мълчание. Сякаш чува лавината от неврони, отприщила се в ума на Феликс, който не е в състояние да произнесе ни една дума. Тогава започва да се смее глуповато и тъй като тя не реагира, дори тъкмо обратното, влага в мълчанието си цялото напрежение, на което е способна, смехът на Феликс се задавя и угасва:

— На леглото...

Излязъл е от релси. Само за една секунда се е превърнал в мобилния си телефон и се е слял с вълните, които се разпространяват през града, от него към нея, той е въздухът, който тя диша и който постепенно издува стегнатия ѝ корем, увенчан с тези малки бели бикини, тъй малки, той е самите бикини, той е материята на бикините, той е атмосферата на стаята, микрочастиците прах, които я заобикалят и я обвиват, не може да каже нищо повече, не е в състояние. Алекс се усмихва кротко. Той я чува.

— Защо се усмихвате?

— Защото ме разсмивате, Феликс.

Беше ли го нарекла вече по име?

— А...

Не е сигурен как трябва да приеме това.

— Какво ще правите тази вечер? — продължава Алекс.

Той на два пъти се опитва да преглътне слюнката си.

— Нищо...

— Ще ме поканите ли на вечеря?

— Тази вечер ли?

— Ясно — казва Алекс с твърд глас, — не съм уцелила момента, съжалявам...

И усмивката ѝ се разширява, като чува необуздания порой от извинения, оправдания, обещания, обяснения, уточнения, причини и

мотиви, по време на който хвърля поглед на часовника си, седем и половина е, и го прекъсва с една дума:

— В осем?

— Да, в осем.

— Къде?

Алекс затваря очи. Кръстосва крака на леглото, наистина е твърде лесно. На Феликс му е нужна повече от минута, за да предложи ресторант. Тя се навежда към нощното шкафче и записва адреса.

— Много е добър — уверява я той. — Е, добър е... Сама ще видите. Ако не ви хареса, може да идем другаде.

— Щом е добър, защо да ходим другаде?

— Ами... въпрос на вкус...

— Именно, Феликс, интересно ми е да разбера какъв е вашият вкус.

Алекс затваря и се протяга като котка.

Съдия-следователят привика абсолютно всички. Целият екип — Камий, Луи, Арман, начело с Льо Ген. Това разследване тъпче на едно място по най-жалкия начин.

Тъпче, тъпче... Не чак толкова всъщност. Защото ето най-сетне нещо ново. Истинско, голямо, радикално ново и за да могат всички хубавичко да почерпят опит, съдията помоли Льо Ген да събере повече хора. Едва е влязъл със стегната походка в сградата на Криминалната полиция, а Льо Ген вече се опитва да успокои Камий с настоятелни погледи. Камий пък усеща как в него се надига напрежение, тръгвайки от корема. Пръстите му се потъркват едни в други зад гърба, като че се готвят за някаква изключително прецизна операция. Наблюдава съдията, докато влиза. От начина, по който той се държи от началото на разследването, се разбира, че за него решаващото доказателство за интелигентност е да имаш последната дума. И днес няма намерение да остави своя пай на кучетата.

Откъм облекло съдията е лъснат като никел. Строг сив костюм, строга сива вратовръзка, ефикасният тип елегантност, въплъщение на разумното правосъдие. Като гледа сякаш извадения от произведение на Чехов костюм, Камий отгатва, че Видар ще играе театър. Той няма никаква заслуга за това. Ролята му е вече написана, а пиесата би могла да се казва „Хроника на една предизвестена вест“, защото целият екип знае за какво се отнася. Би могло да се обобщи като: „Вие сте пълни некадърници“, понеже изградената от Камий хипотеза беше здраво халосана.

Два часа по-рано съобщението бе паднало подобно на гръм. Убийството на някоя си Жаклин Занети, съдържателка на хотел в Тулуза. Повалена със силни удари по главата, с очевидно настървение, после вързана и довършена с концентрирана сярна киселина. Камий веднага се обади на Дьолавин. Бяха се запознали в началото на кариерата им преди две десетилетия, той вече е комисар в Криминалната в Тулуза. За четири часа се чуха седем-осем пъти,

Дьолавин е мъж с квадратно телосложение, услужлив, солидарен и адски притеснен за своя приятел Верховен. Цялата сутрин Камий присъства от бюрото си на първите разкрития и на разпитите, сякаш бе там, на място.

— Няма съмнение — заявява съдията, — безспорно става дума за една и съща убийца. При всички убийства маниерът е почти еднакъв. Според рапорта смъртта на госпожа Занети е настъпила в петък, в малките часове на нощта.

— При нас хотелът ѝ е известен — казва Дьолавин, — едно *very quiet*^[1] място.

Е, да, Дьолавин си е такъв, обича да изпъстря речта си с англицизми. Въпрос на стил. Камий здравата се дразни от това.

— Момичето е пристигнало в Тулуза във вторник, открихме следи в един хотел до гарата, където била отседнала под името Астрид Берма. Премества се на другия ден. В сряда отсяда в хотела на Занети „Пре Арди“ под името Лора Блох, в четвъртък *in the night*^[2] я удря няколко пъти с телефона. В лицето. След което я умъртвява със сярна киселина и опразва касата на хотела, около две хиляди евро, преди да изчезне.

— Във всеки случай не се скъпи на самоличност...

— Не, дума да няма.

— Не знаем дали пътува с кола, с влак, със самолет. Ще проверим на железопътната гара, на автогарата, в агенциите за рент-а-кар и таксиметровите фирми, но ще ни трябва време.

— Отпечатъците ѝ са навсякъде — подчертава съдията, — в стаята ѝ, в хола на госпожа Занети, явно не я притеснява, че ще бъдат открити. Няма досие и го знае, тъй че защо да се тревожи? Действа на ръба на предизвикателството.

Фактът, че в стаята има съдия-следовател и дивизионен комисар, не пречи на полицаите да се подчиняват на правилото на Камий: на обобщаващите съвещания се стои прав. Облегнат на вратата, Камий си мълчи. Чака продължението.

— После ли? — пита Дьолавин. — Ами в четвъртък вечерта е придружила Занети на дансинга в „Сантрал“, там е доста picturesque^[3]...

— В какъв смисъл?

— Дансинг за старци самотници. Сами хора, любители на танците. Официално облечени, с бели костюми, папийонки, рокли с волани. Намирам това за по-скоро funny^[4], но смятам, че теб би те депресирало...

— Ясно.

— Не, не мисля, че ти е ясно...

— Чак толкова ли?...

— Дори не можеш да си представиш. Би трябвало да включат „Сантрал“ в маршрутите на японските туристи като pinnacle of achievement^[5]!

— Албер!

— Какво?

— Може ли по-кратко с твоите англицизми, адски дразниш.

— Ok, boy.^[6]

— Така е по-добре... Свързано ли е убийството с това излизане?

— Априори не. Нито едно показание не ни отвежда в тази посока. Вечерта била „оживена“, „много приятна“, някой даже каза „чудесна“, с една дума, голяма досада, но във всеки случай без проблеми, без свади освен неизбежните свалки и образуване на двойки, в което момичето не е участвало. Изглежда, си е стояла настрана. Сякаш била там, за да направи удоволствие на Занети.

— Познавали ли са се?

— Занети я представила като своя племенничка. Трябваше ни по-малко от час, за да установим, че няма ни брат, ни сестра. Що за племенничка е това, все едно в публичен дом да има току-що приело първото си причастие момиче.

— По отношение на момичетата с причастията не си много сведущ...

— Напротив, господине! Сводниците ни в Тулуза са без конкуренция в тази област!

— Но знам — казва съдия-следователят, — че вече сте получили от колегите си в Тулуза всички сведения. Не, интересното не е това.

„Хайде, давай“, мисли си Камий.

— Интересното е, че досега е посягала само на по-възрастни от нея мъже, и убийството на тази жена на повече от петдесет години разклаща вашата хипотеза. Имам предвид хипотезата на комисар Верховен за престъпления на сексуална основа.

— Тя беше и ваша, господин съдия.

Това е Льо Ген. На него също леко му е писнало.

— Абсолютно! — кимва съдията. И се усмихва, почти доволен.

— Всички направихме една и съща грешка.

— Не е грешка — вметва Камий.

Останалите го поглеждат.

— Накратко — казва Дьолавин, — отиват двете на бала, имаме изобилни показания от приятели и познати на жертвата. Описват момичето като мило, smiley (sorry)^[7] и всички разпознават фоторобота, който ми изпрати. Красива, слаба, със зелени очи, червеникаво-кестенява. Две от жените са убедени, че става дума за перука.

— Мисля, че са прави.

— Вечер в танцувалния салон на „Сантрал“ и връщане в хотела към три през нощта. Убийството ще да е станало малко след това, защото (още е под съмнение, нали, трябва да изчакаме аутопсията) според съдебния лекар смъртта е настъпила към три и половина.

— Скарване?

— Възможно е, но тогава трябва да е било страхотна кавга. За да завърши със сярна киселина...

— И никой нищо не е чул?

— No one. Sorry... Но пък какво толкова чудно има, по това време всички спят. А и няколко удара с телефон в лицето не вдигат кой знае колко шум.

— Тази Занети сама ли е живеела?

— Според онова, което знаем, е зависело от периода. В последно време да, била е сама.

— Хипотезата няма значение, комисар Верховен. Можете да се опрете на каквато теория си пожелаете, от това не напредваме и на косъм, а, за жалост, резултатът също не се променя. Имаме напълно непредвидима убийца, която се мести от град на град бързо и често, която убива и мъже, и жени, която е напълно свободна в

придвижванията си и дори не се притеснява, защото няма досие. Въпросът ми е простичък, господин дивизионен комисар: как смятате да подходите?

- [1] Very quiet (англ.) — много спокойно. — Б.р. ↑
- [2] In the night (англ.) — през нощта. — Б.р. ↑
- [3] Picturesque (англ.) — живописно. — Б.р. ↑
- [4] Funny (англ.) — смешно, забавно. — Б.р. ↑
- [5] Pinnacle of achievement (англ.) — в случая „гвоздей на програмата“. — Б.р. ↑
- [6] Ok, boy (англ.) — добре, момче — Б.пр. ↑
- [7] Smiley (sorry) (англ.) — усмихнато (съжалявам). — Б.р. ↑

— Добре, щом казвате, че е за половин час... Но после ще ме изпратите, нали?

Феликс би обещал всичко. И все пак има усещането, че с Жюлия нещата не протекоха чак толкова хубаво и че разговорът с него не й беше особено интересен. Още първия път на излизане от ресторанта той усети, че не е на висота, преди малко по телефона мачът също май не беше кой знае колко добър. В негова защита — това, че тя му се бе обадила, буквално го подлуди, не вярваше, че ще се случи. И тази вечер сега... Пък и ресторантът, ама че идея му бе хрумнала. Хванаха го неподготвен, какво да каже... Това момиче ви звъни, изтегнато на леглото си, казва: тази вечер, добре, тази вечер, а къде? И тогава, нормално, се обърквате, предлагате първото, което ви идва на ум, и...

В началото й харесваше да го възбужда. Първо роклята, която бе избрала. Знае как въздейства тя. Проработи, защото щом я видя, долната му челюст за малко да падне на тротоара. След това Алекс каза „Добър вечер, Феликс...“, сложи ръка на рамото му и докосна бузата му с устни, много бързо, като някаква фамилиарност. И Феликс се разтопи прав, този начин на действие направо го обърна наопаки, защото можеше да значи и „съгласна съм за тази нощ“, и „нека да бъдем добри приятели“, все едно работят заедно. Алекс чудесно се справя с подобни неща.

Остави го да говори за професионалния си живот, за скенерите, за принтерите, за предприятието, за шансовете за бъдещо повишение, за колегите, които не могат да му се мерят на малкия пръст, и за оборота от последния месец; Алекс дори се усмихна, отронвайки едно възторжено „О!“, а Феликс се наду, имаше чувството, че добре катери склона този път.

Не, онова, което я забавлява у този мъж, е лицето му, пораждащо у нея толкова силни и смущаващи усещания, но най-вече гледката на неистовата му страст. Тя е тук точно заради това. От всичките му пори струи желание да я има в леглото си. Мъжествеността му е готова да

изригне и при най-малката искра. Когато му се усмихне, е толкова напрегнат, сякаш ще повдигне масата. Така беше и първия път. Дали има преждевременна еякулация? Алекс започва да се чуди.

Тъй че ето ги в колата. Тя е вдигнала роклята си повече, отколкото подобава, и то е по-силно от него, пътуват от десет минути, а той вече слага ръка на бедрото ѝ. Алекс не казва нищо и затваря очи с вътрешна усмивка. Като ги отваря, забелязва, че това го е подлудило, да можеше да я чука тук, веднага, на околоръстното. Виж ти, околоръстното, и тъкмо минават през Порт дьо ла Вийет, където полуремаркетото е премазало Трарийо. Алекс е на седмото небе, Феликс плъзва ръка нагоре, тя го спира. Жестът, спокоен и топъл, изглежда повече като обещание, отколкото като забрана. Задържа китката му по такъв начин... Ако продължава да се дърви така, този мъж няма да стигне цял, ще се взриви в полет. Не казват нищо, атмосферата в колата е нагорещена, сгъстена, с нож да я режеш, а тишината е увиснала като осветителна ракета над детонатор. Феликс кара бързо, Алекс не се тревожи. И след скоростната отсечка — огромен комплекс, тъжни редици от жилищни блокове. Паркира рязко колата и се обръща към нея, но тя е вече навън и приглажда роклята си с длан. Той върви към блока с издупчината в панталона си, която Алекс се прави, че не вижда.

Тя вдига очи, блокът е поне на два̀сет етажа.

— Дванайсети — казва той.

Доста е западнал, стените са мръсни и покрити с непристойни надписи. Няколко пощенски кутии са изтърбушени. Срам го е, сякаш чак в този момент се е сетил, че е можело да я заведе на хотел. Ала думата „хотел“ веднага на излизане от ресторанта наистина щеше да значи „искам да ви чукам“ и не посмя. А сега го е срам. Усмихва му се, за да покаже, че няма значение, и е вярно, за Алекс това няма никакво значение. За да го успокои, отново поставя ръка на рамото му и докато той търси ключа, полага съвсем кратичка и много топла целувка на долната част на бузата му, почти на врата, и мястото потръпва. Феликс рязко спира, съвзема се, отваря вратата, светва и казва: „Влизай, ей сега идвам“.

Ергенски апартамент. Следразводен. Той хуква към спалнята. Тя си маха якето, оставя го на канапето и се връща да го наблюдава. Леглото не е оправено, всъщност нищо не е оправено и Феликс

разчиства с широки жестове. Щом я забелязва на прага, се усмихва неловко, извинява се и се мъчи да действа чевръсто, наистина бърза, Алекс го гледа как разтребва на две на три. Спалня без дух, спалня на мъж без жена. Стар компютър, разпилени дрехи, старомодно куфарче за документи, стара купа по футбол на етажерката, в една рамка репродукция на акварелна картина, каквито има по хотелските стаи, пълни пепелници, той е на колене на леглото и изпъва чаршафа, като се навежда силно напред, Алекс се е приближила, точно зад него е, хваща купата по футбол с две ръце, стоварва я отзад в тила и още с първия удар единият ръб на мраморната поставка хлътва поне три сантиметра навътре. Получава се тъп звук и сякаш някаква вибрация във въздуха. Страшната мощ на удара разклаща равновесието на Алекс, тя прави крачка встрани, връща се, търси по-добър ъгъл, пак вдига ръце над главата и стоварва купата, като се прицелва внимателно. Ръбът на поставката смазва тилната кост, Феликс се влачи по корем, обзет от внезапни конвулсии... С него е свършено. По-добре да си пести силите.

А може и вече да е мъртъв и да продължава да го движи единствено вегетативната нервна система.

Тя се навежда с любопитство и повдига рамото му, не, изглежда, че е само в безсъзнание. Стене, но диша. Дори мига, това е рефлекторно. Черепът му е така разбит, че клинично е полумъртъв. Или, да речем, две трети.

Тоест не съвсем мъртъв.

И толкова по-добре всъщност.

Във всеки случай при това, което му се стовари на главата, не представлява кой знае каква опасност.

Обръща го по гръб, той е тежък и отпуснат. Има вратовръзки, колани, всичко необходимо, за да му върже китките и глезените, работа за няколко минути.

Алекс отива в кухнята, пътьом грабва чантата си, връща се в спалнята, вади флакона, настанява се на конче на гърдите му, счупва му няколко зъба, като насила разтваря челюстите му със стойката на лампата, огъва една вилица и я мушва в устата му, за да я държи отворена, дръпва се настрана, напъхва гърлото на флакона дълбоко в неговото и спокойно излива половин литър концентрирана сярна киселина в ларинкса.

Естествено, това събужда Феликс.
Не задълго.

Би се заклела, че тези блокове са от шумните. Всъщност вечер е спокойно, гледката е дори доста хубава от дванайсетия етаж. Тя търси ориентири, ала е трудно да разбере къде е в този нощен пейзаж. Не беше видяла също и че магистралата минава съвсем близо, сигурно е скоростната отсечка, по която дойдоха, и ако е така, Париж е от другата страна. Алекс и ориентация...

Апартаментът и домакинството са твърде занемарени, но Феликс се грижи за лаптопа си, хубав, с добре подреден калъф с отделения за папки, химикалки, зарядно. Алекс вдига екрана, отваря прозорец, влиза в интернет и хвърля развеселен поглед към историята: порнографски сайтове, онлайн игри, връща се в спалнята: „Ама че е палавник този Феликс...“, после изписва своето име. Нищо, полицията все още не е открила самоличността ѝ. Усмивва се. Тъкмо се кани да затвори лаптопа, ала се сеца и изписва: полиция — издирвани — убийства, подминава първите резултати и най-сетне намира. Търси се млада жена, няколко убийства, призовават се свидетели, Алекс е наречена „опасна“. Ако се съди по състоянието на Феликс в съседната стая, определението не е незаслужено. И честно казано, фотороботът е сполучлив. Сигурно, за да го изготвят, са си послужили със снимките, които правеше Трарийо. Няма съмнение, добре се справят. С този отсъстващ поглед лицата винаги изглеждат някак мъртви. Като смените прическата и цвета на очите, се получава някой друг. И тъкмо това ще стори тя. Алекс рязко затваря лаптопа.

Преди да тръгне, минава през спалнята да хвърли един поглед. Купата по футбол се въргаля на леглото. Ръбът е омазан с кръв и полепнали косми. Представлява футболист, готвещ се да нанесе шут, който вероятно ще бъде победоносен. Печелившият на леглото съвсем не изглежда толкова победоносен. Киселината е поразила цялото му гърло и то сега е само купчина разградена бяла и розова плът. Сякаш ако дръпне по-силничко, човек може да я отдели с един замах. Очите му са облепени, но се усеща, че сянка е минала пред тях, мътна пелена е угасила погледа, като стъклените очи на плюшените мечета — Алекс има едно такова.

Без да го обръща, бръква в сакото му под него и взема ключовете. Ето я във входа, а след това на паркинга. Натиска бутона за отваряне в последния миг, когато е готова да се качи в колата.

Запалва за пет секунди. Смъква прозореца до долу, миризмата на застоял тютюнев дим е тежка. Алекс си мисли, че Феликс току-що престана да пуши, добра вест за него.

Малко преди Порт дьо Пари отбива и спира до канала, срещу склада на Главната леярна. Огромната сграда, потънала в тъмнината, изглежда като праисторическо животно. На Алекс ѝ се вледенява гърбът само при спомена за преживяното там. Отваря вратата, прави няколко крачки, хвърля лаптопа на Феликс в канала и отново се качва в колата.

По това време ѝ трябва по-малко от двацет минути, за да стигне до Сите дьо ла Мюзик.

Паркира на второ подземно ниво и пуска ключовете в една шахта, след което слиза в метрото.

Трийсет и шест часа, за да бъде открито нелегалното такси, което е качило момичето в Пантен.

Срокът е надхвърлен с дванайсет часа, но ето го резултата. Отзад три коли без отличителни знаци. Движат се към улица „Фалгиер“. Недалеч от мястото, където в крайна сметка е била отвлечена. Това тревожи Камий. Вечерта на престъплението дълго разпитваха живеещите наоколо, без никаква полза.

— Пропуснахме ли нещо онази нощ? — пита той Луи.

— Не непременно.

И все пак...

Този път са в словашко такси. Дълъг тип с лице като острие и трескав поглед. Вероятно трийсетинагодишен, рано оплешивял, с голо теме отзад, като на монасите. Той разпозна момичето на фоторобота. С изключение на очите, рече. Нормално, някои казаха зелени, други — сини, навярно използва цветни лещи. Но е тя.

Таксиджията преминава всякакви граници на предпазливост. Луи се кани да се намеси, ала Камий го изпреварва. С едно движение на ханша се изстрелва към предната седалка, краката му най-сетне докосват пода, в тази кола, някаква 4×4, той почти би могъл да стои изправен и това още повече го изнервя. Тъй че слага ръка на рамото на шофьора:

— Карай, друже, никой няма да те спре за превишена скорост.

Словакът е пъргав. Натиска рязко педала. Камий се озовава проснат в дъното на задната седалка, с вирнати крака, това не е от нещата, които е редно да се правят, шофьорът моментално се усеща и намалява, порой от извинения, той би дал оборота, колата и жената, само комисарят да забрави за случката. Камий гледа на кръв, Луи слага ръка на лакътя му и завърта глава, имаме ли наистина време за такива дивотии, но погледът му не произнася подобни думи, той казва по-скоро нещо като: не ни достига малко време, за да се отдадем на гнева, дори да е преходен, не мислите ли?

Улица „Фалгиер“, улица „Лабруст“.

По пътя шофьорът разказва. Тарифата била фиксирана на двайсет и пет евро. Когато я заговорил близо до празната стоянка за таксита при църквата „Пантен“, не се пазарила, отворила вратата и се строполила на задната седалка. Била изтощена, миришела зле, на пот, на мръсотия, кой знае на какво още. Пътували в мълчание, главата ѝ се люшкала, сякаш се борела със съня, а на словака това не му говорело нищо добро. Надрусана? Щом пристигнали в квартала, се обърнал към нея, но тя не го гледала, гледала втренчено улицата през предното стъкло, след това взела да се озърта, сякаш търсела нещо или внезапно се била объркала, и рекла:

— Ще изчакаме малко... Паркирайте.

И посочила едно място някъде вдясно. Не се били уговорили така. Шофьорът се разлютил. От начина, по който описва сцената, може да усетят атмосферата, отзад в дъното момичето, което си мълчи, мъжът, извън себе си, свикнал е той на кални номера и няма да се остави да го вкарат в беля, още повече някакво си момиче. Ала тя не го поглеждала, само промърморила:

— Не ме дразни, или чакаме, или си тръгвам.

Не било нужно да споменава, че няма да плати. Би могла да каже: „или чакаме, или викам ченгетата“, но не, и двамата знаят докъде да стигнат, и двамата са нередовни. Равенство на силите, таксито потеглило, тя му показала едно място и той паркирал.

— Чакам някого, няма да се бавим — добавила.

На шофьора не му харесвало да си седи безцелно с това миришецо на лошо момиче. Не било ясно какво чакат. Поискала да спре с лице към улицата и оглеждала определено място (сочи пред себе си, те не разбират какво да гледат, знаят, че е отпред, и толкоз). Че щял да дойде някой, че имала среща, той не се хванал на това нито за миг. Не изглеждала опасна. По-скоро разтревожена. Камий слуша как шофьорът разказва за чакането. Предполага, че от бездействие сигурно е започнал да си измисля разни работи за момичето, истории за ревност, за провалена любов, че дебне някой мъж или жена, съперница, или пък семейна история, по-често срещано е, отколкото хората си мислят. Едно око в огледалото за обратно виждане. Момичето не е грозотия, само да беше чисто. И да се чуди човек откъде ли идва толкова изнемощяло.

Стояли така доста дълго. Тя била нащрек. Не се случило нищо. Камий е сигурен, че е дебнела да разбере дали Трарийо е узнал за бягството ѝ и дали не я чака до дома ѝ.

След известно време извадила три банкноти по десет евро и слязла без обяснения. Шофьорът я видял как тръгва в тази посока, но не погледнал къде отива, не желал да виси повече на това място посред нощ и отпрашил. Камий слиза. Вечерта на отвличането преровиха чак дотук и какво?

Полицайте излизат от колите. Той посочва жилищните блокове пред себе си.

— Тя живее в някоя от сградите, чиито входове се виждат оттук. Луи, поискай два допълнителни екипа веднага. Останалите...

Камий разпределя ролите. Всички бързат. Той се обляга замислен на вратата на таксито.

— Може ли да тръгвам? — пита шофьорът полугласно, сякаш се бои да не го чуят.

— А? Не, никъде няма да ходиш. — Камий го гледа с дългата му като Велики поста глава. Усмивва се. — Повишен си в чин. Ставаш личен шофьор на един комисар от полицията. Ти си в страната на социалния асансьор, не знаеше ли?

— Много мила! — казва бакалинът арабин.

Арман го е поел. Той винаги е доброволец при търговците, най-вече при бакалите; късмет, който не те спохожда всеки ден. Когато провежда разпит, вдъхва малко страх с клошарския си фасон, върви между щандовете, леко стряска с тревожни намеци и неопределено изражение, това му позволява между другото да разграби магазина, хваща тук пакетче дъвки, там кутийка кока-кола, после за миг изстрелва въпросите един подир друг, а търговецът го вижда как тъпче джобовете си, чопвайки шоколади, бонбони, бисквити, шоколадови десерти, Арман обича сладичко. Не научава кой знае колко за момичето, но все пак упорства. Как ѝ беше името? В брой плащаше, така ли, никога с карта или с чек? Често ли идваше? Как се обличаше? Ами онази вечер какво точно купи? И когато джобовете му са пълни с връх, казва „благодаря за вашето съдействие“ и изсипва ценния си товар в багажника на колата, където винаги държи използвани найлонови торбички за случаи като този.

А госпожа Генод я откри Камий. Към шейсетте, тежка, с диадема. Порядъчно закръглена и червендалеста като месарка, с изплъзващ се поглед. И много притеснена. Наистина много, много притеснена, усуква се като ученичка, която подкачат на мръсни теми, точно типът, който силно дразни полицейските комисари. Също и от онези, дето лесно викат полиция и парадират с достойнството си на собственици. А, не, не била само съседка, как да се изрази, и я познавала, и не, трудно се разбират отговорите ѝ, които не са отговори, изнервящо е.

На Камий му трябват четири минути, за да разголи почти напълно леля Генод. Габриел. Смърди на лъжа, неискреност и лицемерие. Недоброжелателство. С мъжа ѝ били хлебари. На 1 януари 2002-ра Господ слязъл на земята, Той се въплътил в преминаването към еврото. А когато Господ дойде лично, не се скъпи на чудеса. След

като умножил хлябовете, умножил и парите. По седем. Завчас. Господ опростява нещата по гениален начин.

Като останала вдовица, леля Генод отдала под наем всичко, което имала, на черно, твърди, че правела услуга: „Ако беше само до мен...“. Отсъствала в деня, когато ченгетата отцепили целия квартал. Бях при дъщеря си в Жювизи. Няма значение. Щом се върнала, разбрала, че търсеното момиче адски прилича на бившата ѝ наемателка, не се обадила в полицията, не можех да знам, че е тя, ако можех да допусна, ама моля ви се!

— Ще ви тикна в затвора — казва Камий.

Тя успява да пребледнее, до такава степен е сепната от заплахата. За да я успокои, той добавя:

— В затвора с вашите спестявания бихте могли да си осигурявате допълнително в столовата.

Тук момичето била Ема. Защо не? След Натали, Леа и Лора, Камий е готов за всичко. Налага се госпожа Генод да седне, щом вижда фоторобота. И не сяда, а се строполява. Да, тя е, наистина е тя, ох, колко се вълнувам, хваща се за гърдите и Камий започва да се чуди дали няма да отиде при мъжа си в рая на мошениците. Ема останала тук само три месеца, никога не приемала гости, понякога отсъствала и точно предната седмица пак ѝ се наложило да замине, тъкмо се била върнала от пътуване в провинцията със схванат врат, паднала лошо, казала, че била на юг, платила за два месеца и много притеснена, че напуска така набързо, го обяснила с някаква семейна работа. Бившата хлебопекарка изпява всичко, което ѝ е известно, не знае какво да направи, за да удовлетвори комисар Верховен. Ако би посмяла, би предложила пари. Като гледа дребното ченге със студения поглед, смътно усеща, че това е неуместно. Камий сглобява историята въпреки безредието на информацията. Тя посочва чекмеджето на бюфета, едно синьо листче, на което е оставила адрес. Той не припира, няма никакви илюзии по този въпрос, и все пак отваря чекмеджето и вади мобилния си.

— Това нейният почерк ли е?

— Не, моят.

— И аз така си помислих...

Диктува адреса и остава на линия. Пред него над бюфета виси гоблен в рамка, изобразяващ елен сред ябълковозелени храсти.

— Еленът ви изглежда много тъп...

— Дъщеря ми го направи — осмелява се да отвърне Генод.

— Наистина сте вредно семейство.

Госпожа Генод изстъргва дъното на паметта си. Ема работела в банка, но коя — няма представа, чужда банка май. Камий я разпитва, ала вече знае всички отговори, леля Генод е получавала твърде висок наем, за да не задава въпроси, това е негласният договор, щом човек наема стая на черно.

Адресът е фалшив, той затваря.

Луи пристига с двама криминалисти. Краката на собственичката се подкосяват и не успява да ги придружи, когато отиват горе. Още не е намерила наемател. Вече знаят какво ще открият в апартамента на Ема: отпечатъци от Леа, ДНК на Лора и следи от Натали.

Камий подхвърля:

— Забравих да ви кажа, че ще ви държат отговорна и за съучастие в убийства. В няколко убийства...

Макар и седнала, Габриел Генод търси опора, вкопчвайки се в ръба на масата. Плувнала е в пот и е направо в транс.

— Сетих се! — внезапно изврещява. — Познавам преносвача!

Камий веднага се връща.

Кашони, разглобени мебели, нямаше кой знае какво, коментира тя със свити устни. Той разбира, че за госпожа Генод човек, който не притежава нищо, не струва нищо или почти. Тозчас се обаждат на преносвача, секретарката не е особено любезна: по телефона, не, наистина, не може да даде подобни сведения, не знае с кого си има работа.

— Окей — казва Камий, — ще дойда да взема сведенията лично! Но ви предупреждавам, ако дойда, ще затворя фирмата за една година и ще ви друсна данъчна ревизия от влизането ви в детските ясли та досега, вас ще ви тикна в затвора за възпрепятстване на правосъдието, а ако имате деца, заминават право при социалните!

Макар че блъфира отвъд разумните граници, това действа, секретарката се размърдва и дава адреса на склада за мебели, където момичето е оставило нещата си, а името ѝ е Ема Сзекели.

Камий я кара да го произнесе буква по буква.

— В началото с и з, така ли? И никакъв достъп до тази клетка, чувате ли ме? За никого! Ясен ли съм?

Мястото е на десет минути оттук. Той затваря и отново изкрещява:

— Екип! Моментално!

И се втурва към стълбите.

От предпазливост Алекс слиза на паркинга по стълбището. Клиото ѝ пали на мига. Въздухът в колата е свеж. Преди да тръгне, се поглежда за миг в огледалото за обратно виждане. Доста е уморена, прокарва пръст под всяко око и си отправя усмивка, която се превръща в гримаса. Изплезва се на себе си и потегля.

Ала нещата не са съвсем приключили. Алекс си слага баджа. Горе на рампата червено-бялата бариера се отваря и тя заковава рязко. Униформен полицай стои отпред разкрачен и с вдигната високо ръка, а с другата сочи към нея с протегнат показалец и ѝ нарежда да спре, после веднага се обръща с ръце, изпълнати хоризонтално встрани, за да подчертае забраната, и Алекс вижда как се изнизва цял кортеж коли без отличителни знаци с виещи сирени.

Във втората една плешива глава едва се подава отзад на нивото на страничното стъкло. Прилича на президентския кортеж. След което полицаят ѝ прави знак да мине.

Тя веднага завива вдясно. Потегля малко рязко и в багажника двете кашончета с надпис „Лично“ падат, но Алекс е спокойна, флаконите с киселината винаги са старателно закрепени. Няма никакъв риск.

Почти двацет и два часът. Пълен провал. Камий възвърна спокойствието си, ала с много усилия. Най-вече не бива да мисли за злорадото лице на пазача от склада за мебели, малоумник с болнав тен и дебели мръсни очила, все едно са от свински черва.

Колкото до диалога: момичето ли, какво момиче, колата ли, каква кола, кашоните ли, какви кашони. Отварят клетката, в която са складирани нещата ѝ, и сякаш ги бодва в сърцето. Всичко е тук, десет облепени с тиксо кашона, нейните лични вещи. Нахвърлят се върху тях, Камий би искал да ги отвори веднага. Ала си има процедура, опис, ще стане по-бързо, ако се обадят на съдия-следователя, отнасят всичко, кашоните, разглобените мебели, в крайна сметка не е кой знае какво, но разчитат да открият нещо лично, да изяснят самоличността ѝ. Разследването е в повратна точка.

Крехкото упование в записите от видеонаблюдението на всеки етаж не трае дълго. Въпросът за продължителността на тяхното съхраняване изобщо не стои, камерите са фалшиви.

— Декоративни, ако предпочитате — пояснява пазачът злостно.

Чак късно през нощта правят опис и криминалистите успяват да вземат необходимите проби. Отделили са настрана мебелите, най-обикновени, продаващи се навсякъде, библиотечни секции, квадратна кухненска маса, легло с пружина, дюшек, експертите са се надвесили с клечки за уши и пинсети. След което оглеждат съдържанието на кашоните. Спортни дрехи, плажни дрехи, летни дрехи, зимни дрехи.

— Всичко това се предлага в хипермаркетите по целия свят — казва Луи.

Книгите са почти два кашона. Най-вече джобен формат. Селин, Пруст, Жид, Достоевски, Рембо. Камий чете заглавията: „Пътешествие до края на нощта“, „Една любов на Суан“, „Фалшификаторите“, но Луи стои замислен.

— Какво има? — пита Камий.

Луи не отговаря веднага. „Опасни връзки“, „Лилия в долината“, „Червено и черно“, „Гетсби“, „Чужденецът“.

— Прилича на ученическа библиотека.

И действително изборът изглежда грижлив, образцов. Всички книги са били четени и често препрочитани, някои буквално се разпадат, цели абзаци са подчертани, понякога чак до последната страница. Може да се открият удивителни, въпросителни, малки и големи кръстчета, предимно със син химикал, на места съвсем избледнял.

— Чете каквото трябва, иска да върши правилните неща, старателна е — размишлява Камий. — Незряла?

— Не знам. Може пък и да е регресивна.

Камий леко се обърква от изтънчените нюанси на Луи, ала схваща основното послание. Момичето не е цялостно.

Или не е завършено.

— Говори малко италиански, малко английски. Започнала е чуждите класици, но не ги е изкарала докрай.

Камий забелязва и това. „Годениците“, „Бездомният любовник“, „Името на розата“, както и „Алиса“, „Дориан Грей“, „Портрет на една дама“ и „Ема“ са в оригинал.

— По повод на момичето, за което стана дума при убийството на Масиак, споменаха за чужд акцент, нали?

Туристическите материали го потвърждават.

— Не е глупава, учи, говори два езика, вероятно не добре, но това предполага езикови стажове в чужбина... Представяш ли си я с Паскал Трарийо?

— Или пък как съблазнява Стефан Масиак? — допълва Луи.

— Или как убива Жаклин Занети?

Луи си води бързи записки. Благодарение на листовките навярно ще успее да възстанови маршрута на момичето или поне част от него, на някои от каталозите на туристическите агенции има дата на издаване, трябва да може да се съпоставят периодите, ала никъде никакво име.

Никакъв официален документ. Никаква следа, която да помогне за идентификацията. Какъв ли е животът на момиче, което притежава толкова малко лични вещи?

Накрая изводът се налага убедително.

— Разчистила е. Нищо лично. В случай че полицията попадне на тези неща. Нищо не може да ни помогне.

Двамата мъже се изправят, Камий е облякъл якето, Луи се колебае, би останал още мъничко да порови, да потърси.

— Недей да се трепеш, моето момче... — подхвърля Камий. — Вече има сериозна кариера зад гърба си и като гледам как се организира, май ще има и занапред.

Льо Ген е на същото мнение.

Ранна съботна вечер. Ке дьо Валми.

Звъннал е на Камий и са се настанили на маса отвън в „Ла Марин“. Сигурно под въздействието на канала, който навява мисълта за риба, са поръчали две чаши сухо бяло вино. Льо Ген седна предпазливо. Виждаше не един стол, който не може да го издържи. Този устоява на изпитанието.

Когато разговарят извън кабинета, често схемата е такава — приказват си за какво ли не, а работата остава за последните секунди, две или три изречения. Естествено, онова, което днес се върти в главата на Камий, е търгът. Утре сутринта.

— Нищо ли няма да задържиш? — пита Льо Ген.

— Не, разчиствам — казва Камий. — Всичко ще дам.

— Мислех, че ги продаваш.

— Картините ги продавам. Парите ще дам. Всичко.

Камий не може да се сети кога е взел това решение, то изскочи ей така, но почувства, че е зряло. Льо Ген се въздържа от коментар. Ала все пак е по-силно от него.

— На кого?

За това Камий още не е мислил. Исква да даде тези пари, само че не знае на кого.

— Събитията ли ускоряват ход, или на мен така ми се струва? — пита Льо Ген.

— Не, това си е нормалният ритъм — отвръща Камий. — Само трябва да свикнем.

Казва го с лековат тон, но нещата наистина отиват на зло. Открито е тялото на мъж на име Феликс Маниер, убит в дома си. Един колега дал тревога, като видял, че не идва на онова „решаващо събрание“, което сам бил свикал. Намерили го мъртъв, с глава, почти отделена от тялото, и шия, изгорена със сярна киселина; разследването отива право при комисар Верховен, привикан в края на деня от съдия-следователя. Работата е сериозна.

Връзката е установена бързо. В мобилния откриват историята на обажданията. Последното, получено вечерта на смъртта му, е от хотел на улица „Монж“. След направена проверка се оказва, че е онзи, в който момичето е отседнало при завръщането си от Тулуза. Определила му среща, за да вечерят заедно. Това казал бъдещият мъртвец на свой колега, когато припряно излязъл от службата.

С изключение на прическата и очите, жената от рецепцията на хотела на улица „Монж“ разпозна фоторобота, и то категорично. Момичето изчезнало на другата сутрин. Фалшиво име. Плащане в брой.

— Тоя тип Феликс кой е? — пита Льо Ген.

И без да чака отговор, прелиства доклада на Камий.

— Четирийсет и четири годишен...

— Да — потвърждава Камий. — Техник в сервиз за електроника. Живее сам. В процес на развод. Несъмнено алкохолик.

Льо Ген си мълчи, преглежда документа набързо, пуска по някое „хм“, което прилича по-скоро на пъшкане.

Човек би пъшкал и от по-малко.

— Каква е тази история с лаптопа?

— Изчезнал е. Но те уверявам, че със сигурност не за да му вземе компютъра някой го е халосал със статуетката и му е ливнал половин литър киселина в гърлото.

— Момичето ли?

— Вероятно. Може да е пращала мейли. Да го е използвала за нещо и да не е искала да се види какво е правила...

— Хубаво, е, и? Е, и?

Льо Ген се изнервя, това не му е в стила. Националната преса, която не настръхна при вестта за смъртта на Жаклин Занети (убийството на съдържателка на хотел в Тулуза все пак звучи малко провинциално), най-сетне започва да се вълнува. Декорът на Сен Сен Дьони не е особено бляскав, но пък довършването с киселина се харесва. Попада в рубриката „Произшествия“, ала в маниера има нещо оригинално, даже екзотично. Засега две жертви. Почти серия, ама не съвсем. Поради което за това се говори, но някак вяло. Трета жертва и ще настане истинско ликуване. Разследването ще бъде изстреляно като водеща новина по телевизиите, Льо Ген — изстрелян на последния етаж на Министерството на вътрешните работи, съдия-следователят Видар — на последния етаж на Министерството на правосъдието, а хулите ще заваят като шрапнели при Гравлот^[1]. Никой не смее да мисли за евентуално изтичане на информация, което би разкрило пред медиите предишните убийства в Реймс и Етамп... Току-виж се появи една карта на Франция (приблизително същата като тази, която Камий вече има в кабинета си, осеяна с карфици с цветни главички) с трогателни биографии на жертвите и обещание за убийствен road movie^[2] „по френски“. Веселба. Опиянение.

Засега Льо Ген все още е подложен само на „силно низходящо напрежение“, не е най-лошото, ала вече е трудно за издържане. Всъщност точно затова Льо Ген е добър началник, неприятностите с висшестоящите в йерархията пази за себе си. Онова, което се долавя отвън, е излишъкът, само че днес Камий усеща как той не се побира в кожата си.

— Ония горе ти трият сол на главата ли?

Льо Ген е поразен от въпроса.

— Ама, Камий, ти как си представяш нещата?

Това е проблемът при двойките, сцените обикновено се повтарят.

— Имаме отвлечено и затворено в клетка с плъхове момиче, чийто похитител се самоубива, като блокира околоръстното за половин нощ...

Тази например Льо Ген и Камий са я разигравали поне петдесет пъти в хода на общата си кариера.

— ... момичето, което е отвлякъл, се освобождава, преди да го открием, разбираме, че е умъртвило трима души със сярна киселина...

Камий намира, че звучи малко като булеварден театър, и понечва да го каже, но Льо Ген вече е продължил:

— ... докато направим досие, тя изпраща една жителка на Тулуза в рая на хотелиерите, връща се в Париж...

Камий чака края, предвидим и описан:

— ... и претрепва някакъв самотник, който навярно се е канел кротко да я изуча, а ти ме питаш...

— ... дали ония горе ти трият сол... — довършва Камий вместо него.

Камий е вече прав, на вратата, и я отваря уморено.

— Къде отиваш? — крещи Льо Ген.

— Щом някой трябва да ми чете конско, предпочитам да е съдия Видар.

— Наистина ти липсва вкус.

[1] Битката при Гравлот (август 1870 г.) — най-мащабното сражение по време на Френско-пруската война. — Б.р. ↑

[2] Road movie (англ.) — роуд муви, филм пътешествие, чиито герои са на път в буквален или преносен смисъл, третиращ темата за пътя с нейния символичен и философски заряд. Някои киноведи го открояват като самостоятелен жанр, зародил се в американското кино през 60-те години на ХХ в. — Б.р. ↑

Алекс е изчакала два камиона да минат, след това и трети. Оттам, където е паркирала, може прекрасно да наблюдава маневрите на полуремаркетата, които се нижат като върволица на товарния кей. От два часа електрокаристите ги пълнят с палети, високи колкото къщи.

Предната нощ отиде да погледа. Трябваше да изкачи зида, не беше лесно, наложи се да се покатери на покрива на колата, ако някой я беше хванал, край на историята. Но не, успя да остане няколко минути горе на зида. Всеки камион има табела с пореден номер, изписан с шаблон отпред вдясно, и дестинацията. Всички заминават за Германия — Кьолн, Франкфурт, ХанOVER, Бремен, Дортмунд. На нея ѝ е нужен онзи, който е за Мюнхен. Записала си е регистрационния му номер, поредния номер, пък и във всеки случай той се отличава. Точно под покрива стикер с надпис БОБИ е залепен по цялата ширина на предното стъкло. Тя се дръпна от зида, когато чу, че идва кучето пазач, което най-сетне бе надушило присъствието ѝ.

Преди трийсетина минути бе забелязала как шофьорът се качва в кабината, за да си остави нещата и да вземе документите. Висок и сух тип в син гащеризон, около петдесетте, с много къса коса и гъсти мустаци като четка за метене. Няма значение физиката, важното е да я вземе. Поспа в колата, докато отворят фирмата към четири сутринта. Голямото раздвижване настъпи половин час по-късно и оттогава не е спирало. Алекс е напрегната, защото не може да пропусне възможността, иначе сбогом на всяка стратегия, ще бъде принудена какво — да чака полицията в хотелската си стая ли?

Най-сетне малко преди шест мъжът приближава до камиона, чийто мотор работи на бавни обороти от четвърт час и проверява документите. Алекс вижда, че разменя шеги с един от електрокаристите и с други двама шофьори, накрая се качва и това е моментът, който тя избира, за да излезе от колата, да заобиколи, да отвори багажника, да си вземе раницата, да се увери, скрита от

отворения багажник, че между нея и камиона няма друго возило, и когато е сигурна, хуква към изхода за тежкотоварните автомобили.

— Никога не спирам коли на стоп. Твърде е опасно.

Боби се съгласява. Не е разумно за момиче. Той оценява начина, по който тя се оправя, и как чака търпеливо пред вратата на специализирано предприятие, вместо да вдига палец край пътя.

— И като се има предвид броят на камионите, сте убедена, че все един ще ви качи!

Очарован е и открива безброй плюсове в тактиката на Алекс. Не Алекс. За него е Клое.

— Аз съм Робер — казва и протяга ръка през седалката. — Ама ми викат Боби — допълва и посочва стикера.

И въпреки всичко е леко изненадан.

— Има евтини самолетни билети. По интернет можело да се намери за четирийсет евро. Вярно, че все в невъзможни часове, но ако човек разполага с време!

— Предпочитам да си запазя парите, за да живея там. Пък и нали пътуването е за това — да срещаш хора, не е ли така?

Мъжът е простичък и сърдечен, не се поколеба да я вземе още щом я видя долу, до кабината. Алекс дебнеше не отговора, а тона на отговора му. Боеше се от някой сладострастен поглед. Нямаше желание да се бори с часове с някакъв сервизен донжуан. Боби е закачил фигурка на Дева Мария на огледалото за обратно виждане и малко устройство на арматурното табло — екран, който показва снимки, леко размазани, на щора, която се отваря и затваря. Сменят се непрекъснато и е изтощително да ги гледа човек. Купил го е в Мюнхен. Трийсет евро. Боби често посочва цената на нещата, не толкова за да предизвика възхищение, колкото за да бъде точен и педантичен в обясненията си. А той обяснява ли, обяснява. Минава почти половин час в коментари за снимките, за семейството, къщата, кучето, най-вече много снимки на децата, три.

— Две момчета и едно момиче. Гийом, Ромен, Марион. На девет, седем и четири.

Винаги точен. Все пак знае как да се държи и не натоварва разговора със семейни случки.

— Всъщност на никого не му пука за чуждите истории, нали?

— Не, на мен ми е интересно... — възразява Алекс.

— Много сте възпитана.

— Всичко върви добре, камионът е невероятно удобен.

— Ако искате да подремнете, няма проблем.

Посочва с палец леглото зад себе си.

— Аз съм длъжен да карам, но вие...

Алекс приема и спи повече от час.

— Къде сме? — пита, докато се сресва и се връща на седалката.

— А, ето ви, значи! Май се поухахте. В Сент Мену.

Тя се преструва на удивена... колко много път са изминали.

Сънят ѝ беше неспокоен. Не само тревожен, както обикновено, но и скръбен. Пътуването към границата все пак е болезнен поврат. Началото на бягството. Началото на края.

Когато разговорът затихва, слушат радио, новините, разни песни. Алекс дебне спирките, задължителните почивки, моментите, когато Боби ще поиска да иде да пие кафе. Носи си термос, храна, всичко необходимо за из път, ама човек има нужда да спира, тази работа е толкова затъпяваща, дори не можете да си представите. Щом се зададе спирка, Алекс застава нащрек. Ако е отбивка за отдих, се прави на заспала, твърде малко хора, следователно голям риск да я забележат. Ако е бензиностанция, не е прекалено опасно, слиза да се поразтъпче, предлага кафе на Боби, двамата са станали добри приятели. Тъкмо докато пият кафе, той зачеква темата за причината за пътуването ѝ:

— Студентка ли сте?

Сам не си вярва, че може да е студентка. Изглежда млада, ала все пак към трийсетте, пък и толкова уморена, навярно не ѝ е лесно. Тя избира да се засмее.

— Не, медицинска сестра съм, ще се опитам да поработя там.

— Защо Германия, ако не е недискретно?

— Защото не говоря немски — отвръща Алекс с цялата убедителност, на която е способна.

Робер се майтапи, без да е сигурен, че разбира.

— Бихте могли да идете и в Китай тогава. Освен ако не говорите китайски. Знаете ли китайски?

— Не. Всъщност гаджето ми е от Мюнхен.

— Аха...

Прави се на човек, който е разбрал всичко. Големите му мустаци мърдат, главата му се поклаща насам-натам.

— И какво работи гаджето ви?

— Информатика.

— Германец ли е?

Алекс кимва утвърдително, не знае докъде ще стигнат така, има само две дължини преднина в разговора и това не ѝ харесва.

— А жена ви работи ли?

Боби хвърля чашката в едно кошче. Въпросът за жена му не го е обидил, потопил го е в мъка. Отново са на път и той е намерил снимка на съпругата си, невзрачна жена на около четирийсет с права коса. Изглежда болнава.

— Множествена склероза — казва Боби. — С децата, представяте ли си? Сега сме в ръцете на Провидението.

И посочва статуетката на Дева Мария, която кротко се поклаща под огледалото за обратно виждане.

— Вярвате, че тя ще стори нещо за вас, тъй ли?

Алекс не искаше да каже това. Той се обръща към нея, в погледа му няма и следа от неприязън, та то е очевидно:

— Отплатата за изкуплението, това е прошката. Вие не мислите ли така?

Алекс не разбира много добре религията. Не е забелязала, че от другата страна на таблото е залепил надпис: „Той се връща. Готови ли сте?“.

— Не вярвате в Бога — казва Боби през смях, — веднага се вижда.

В тази констатация не прозира укор.

— Ако и това нямах... — добавя той.

— Но — отвръща Алекс — Дядо Боже хубаво ви е подредил. Не сте злопааметен.

Боби махва с ръка: да, знам, вече са ми го сервирали.

— Бог ни праща изпитания.

— По този въпрос — признава Алекс — няма как да се каже обратното...

Разговорът замира от само себе си, двамата гледат пътя.

Малко по-късно Боби заявява, че трябва да си почине. Някаква бензиностанция, голяма колкото цял град.

— Тук съм си свикнал — казва с усмивка. — За около час.

Намират се на двайсетина километра от изхода за Мец. Отначало Боби слиза да се поизпъгне, да подиша, той не пуши. Алекс гледа как снове по паркинга, разкършва се и тя си мисли, че е вероятно и защото го гледа. Всъщност дали прави така, когато е сам? После се връща в камиона.

— Ако позволите — казва и се покатерва на леглото. — Не се притеснявайте, тук си имам будилник.

И сочи челото си.

— Ще се възползвам да се поразтъпча — подхвърля Алекс. — И да звънна по телефона.

Той смята, че е много забавно да добави: „Целунете го от мен!...“, и дръпва перденцето на леглото.

Алекс е на паркинга, между безброй камиони.

Изпитва нужда да повърви.

Колкото повече времето минава, толкова по-тежко ѝ става на сърцето. Резултат от нощта е, казва си, а много добре знае, че това няма нищо общо. От пътуването е.

Присъствието ѝ на тази магистрала има само един смисъл — да подчертае до каква степен играта е на път да приключи.

Преструва се, но всъщност се бои от истинския край. Утре, сега...

Алекс заплаква тихо, сплела ръце на гърдите си, изправена между огромните камиони, строени един до друг като едри застинали насекоми. Животът винаги успява да ни докопа, нищо не можем да направим и не сме в състояние да се измъкнем, никога.

Повтаря си тези думи, подсмърча, секне се, опитва се да диша дълбоко, за да изтласка буцата в гърдите, да накара отново да тръгне натежалото, уморено сърце, ала е трудно. Трябва да зареже всичко това, ето какво си повтаря, за да си даде кураж. После ще спре да мисли за него, всичко ще бъде изчистено. Затова е тук, на тази магистрала, защото е на път да изостави всичко това. Малко ѝ олеква при тази мисъл. Тя крачи, свежият въздух я ободрява, успокоява я, оживява я. Още няколко дълги вдишвания и нещата потръгват.

Минава самолет, долавя се по мигащите светлини във формата на триъгълник.

Дори се спира да го погледа, а той дори небето прекалено бавно, но все пак се движи и накрая изчезва.

Самолетите често предизвикват размишления.

Бензиностанцията е до широк мост, обкравил магистралата, в двата края на който са струпани закусвални, павилиони за вестници, малки супермаркети и всевъзможни магазинчета. От другата страна на моста е обратната посока, връщането към Париж. Алекс се качва в кабината и внимателно затваря вратата, за да не събуди Боби. Завръщането ѝ е прекъснало съня му, ала няколко секунди по-късно отново чува тежкото му дишане със свистене в края на всеки цикъл.

Тя придърпва раницата си, нахлузва якето, проверява да не е забравила нещо, да не е изтървала нещо от джобовете си, не, всичко е тук, всичко е наред. Застава на колене на седалката и тихо дръпва перденцето.

— Боби... — повиква го шепнешком.

Не иска да го събуди внезапно. Но той спи дълбоко. Обръща се, отваря жабката — нищо, затваря я. Бърника под седалката — нищо. Под седалката на шофьора — пластмасов несесер с инструменти, примъква го към себе си.

— Боби... — произнася пак, наведена напред.

Този път има повече успех.

— Какво?

Не е съвсем буден. Задал е въпроса рефлексивно, умът му още не е изплувал на повърхността. Толкова по-зле. Алекс държи отвертката като кама и само с един удар я забива в дясното му око. Движението е съвършено точно. Естествено, медицинска сестра е... И тъй като е вложила много сила, отвертката е изминала невероятен път в главата, все едно е потънала чак до мозъка.

Разбира се, не е така, ала все пак е проникнала достатъчно дълбоко, за да забави реакцията на Боби, който се опитва да се надигне, а краката му започват да ритат във всички посоки. Крещи. Тогава Алекс му забива втората отвертка в гърлото. Безпогрешно, но и този път не е кой знае какво постижение, разполагаше с много време да се прицели. Точно под адамовата ябълка. Крясъкът се превръща в нещо като шумна гаргара. Алекс навежда леко глава и смръщва вежди: не му разбирам нищо на този тип. Все пак се варди от хаотичните движения на ръцете на Боби, може да убие бик с един замах на лапата, животното му с животно. Той започва сериозно да се задушавя. Въпреки безредната ситуация Алекс следва своята идея. Издърпва със

сила отвертката под адамовата ябълка, пази се и я забива отстрани в гърлото; веднага плисва кръв. След това без бързане се протяга за раницата. Във всеки случай къде според вас би могъл да се дене Боби с отвертка в гърлото? Той е полуумрял, когато тя се обръща към него. Даже няма нужда да го връзва, диша, но едва-едва, а мускулите му изглеждат вдървени и вече хърка. Най-трудно е да му отвори устата, ако не използва чук, ще ѝ е нужен цял ден. Значи, чук. В несесера има всичко необходимо, тия джаджи са направо страхотни. Алекс чупи горните и долните зъби, та да може да вкара гърлото на флакона със сярна киселина в устата на Боби. Мъчно е да се разбере какво усеща мъжът, в такова състояние е, че как да знае човек какво му причинява това, киселината се излива в устата му, никой никога не ще разбере какво е изпитал наистина, впрочем няма и значение. Както казваше някой, важно е намерението.

Алекс само си събира нещата и е готова да потегли. Последен поглед към Боби, тръгнал да благодари на Господ за всичките Му добрини. Ама че гледка. Проснат мъж с отвертка, забита в окото чак до дръжката, все едно е паднал на земята циклоп. Прекъсването на вратната вена е източило половината му кръв за няколко минути, той е блед като платно, поне горната част на лицето, защото долната е някаква каша, няма друга дума. Цялото легло е просмукано с алена кръв. Когато се съсири, ще бъде чудно зрелище.

Невъзможно е да убиеш човек по този начин и да не се нацапаш. Вратната вена здравата пръска. Алекс рови из раницата и си сменя тениската. С останалата част от шишето с минерална вода бързо си измива ръцете до лактите и ги изтрива в старата тениска, която зарязва на седалката.

След което с раница на гърба минава по моста и отива от другата страна на бензиностанцията, откъм магистралата, водеща към Париж.

Избира една бърза кола, понеже не иска да се влачи. С регистрационен номер от О дьо Сен. Не познава марките, но предполага, че е бърза. Шофьорката е млада жена, трийсетгодишна, елегантна, слаба, тъмнокоса, която силно мирише на пари, дори угнетяващо. Тя веднага казва „да“, грейнала в усмивка. Като по вода.

Алекс хвърля раницата си на задната седалка и сяда.

Младата жена е вече на волана:

— Тръгваме ли?

Алекс се усмихва и подава ръка:
— Аз съм Алекс.

Алекс само си взема колата и отива на летище „Роаси — Шарл дьо Гол“. Дълго гледа таблото с излитащите полети: Южна Америка не ѝ е по джоба, Щатите са полицейска държава, значи, Европа, а в Европа какво остава за нея: Швейцария. От всички дестинации тази е най-добрата. Международна атмосфера, оживено място, анонимност, ще може спокойно да се организира. Там се крият военнопръстѣпници и се перат пари от наркотрафик, много гостоприемна за убийците страна. Алекс си купува билет за Цюрих, заминаване на следващия ден в осем и четирийсет, и се възползва от идването на летището, за да слезе до магазините и да си купи един хубав куфар. Всъщност никога не се е осмелявала да си подарява наистина луксозни неща. Това е за пръв път и надали ще има по-удобен случай. Отказва се от куфар и се спира на елегантна пътническа чанта от растително дъбена естествена кожа с красив релефен монограм. Цяло състояние. Тя е заплєнена. Грабва също бутилка „Баумор“ от безмитния магазин. Плаща всичко с карта. Прави си сметка наум и се успокоява: на косъм е, но минава.

След това избира северното предградие Вилпинт — безконечна индустриална зона, осеяна с индустриални паркинги, където са разположени куп индустриални хотели. С изключение на някои пустини, на земята няма по-анонимно, нито по-самотно място. Хотел „Волюбилис“, безлична верига, която предлага „Удобство и уют“. Удобството е паркинг със сто места, уютът са сто еднакви стаи, които се плащат предварително, доверието не влиза в договора. Алекс отново плаща с карта. Колко време е до „Роаси“ — и мъжът на рецепцията дава обичайния отговор — два̀сет и пет минути. Тя слага малко отгоре и поръчва такси за осем на следващата сутрин.

В огледалото на асансьора се вижда, че е съсипана, едвам се разпознава.

Третият етаж. Мокетът също е започнал да се съсипва. Стаята не подлежи на описание. Броят на пътниците, които са минали отгук е неизчислим, броят на самотните вечери, на неспокойните или тежки

нощи също. Колко ли незаконни двойки са идвали, обзети от възбуда и плам, търкаляли са се на кревата и са си тръгвали с чувството, че са провалили живота си? На свой ред и Алекс пуска чантата си до вратата, оглежда отблъскващия декор и се чуди откъде да започне.

Точно осем е, няма нужда да гледа часовника, достатъчно е да чуе началото на вечерните новини по телевизията от стаята вдясно. Ще вземе душ по-късно, сваля русата перука, вади от куфара тоалетния си несесер, маха морскосините лещи и ги хвърля в тоалетната чиния. След това се преоблича — безформени дънки и пуловер на голо. Изсипва всичките си вещи на леглото, слага си празната раница на гърба и излиза от стаята, тръгва по коридора, а после по стълбището. Изчаква няколко секунди на площадката мъжът от рецепцията да се отдалечи от плота, промъква се на паркинга и се добира до колата. Намира, че внезапно е настанал кучи студ. Вече е тъмно. Цялата е настръхнала. Чуват се самолетите и ревят им стига до паркинга приглушен от тежките облаци, препускащи по небето като луди.

Купила е руло чували за смет. Отваря багажника на колата. Избликват сълзи, които не иска да види. Разпечатва двете кашончета с надпис „Лично“ и забранявайки си да мисли, сграбчва, без да гледа, всичко, дето е вътре, напират ридания, които не желае да чува, натъпква всичко, което ѝ падне под ръка в чувалите — тетрадките от колежа, писмата, личния дневник, мексиканските монети, от време на време бърше очи с ръкав, подсмърча, ала не възнамерява да спре, не може, невъзможно е, трябва да стигне докрай, да изостави всичко, евтините бижута, снимките, всичко да зареже, без да избира, без да си спомня страниците от романите, всичко да изхвърли, всичко, малката негърска глава от черно дърво, кичура руси коси, хванати с червен ластик, ключодържателя сърце с надпис „Даниел“, първата ѝ голяма любов, в началното училище, буквите почти са се изличили, но хайде, стига. Алекс връзва третия чувал с бялата връв, ала всичко това ѝ идва в повече, твърде бурно е, твърде необуздано, и тя се обръща, сяда тежко, почти се строполява на отворения багажник и обхваща главата си с длани. Онова, което ѝ се иска сега е да вие. Да вие. Да можеше... Ако все още имаше силата... Една кола се задава. Алекс бързо се изправя, преструва се, че рови в багажника, колата отминава, паркира по-нататък, по-близо до рецепцията, винаги е по-добре да не трябва да се върви много.

Трите чувала са на земята. Тя заключва багажника, взема ги и излиза от паркинга с широки решителни крачки. Плъзгащата се решетка, която уж трябва да варди входа, май не е била пипана от години и ръждясва под дебелия пласт някога бяла боя. Улицата в индустриалната зона, слабо движение, няколко заблудени коли, търсеци хотел като нейния, след това един скутер, никакви пешеходци, за какво ви е да ходите пеша из тая пустош, ако не сте някой като Алекс? Всъщност къде ли може да иде човек по някоя от тези улички, която води до свършено еднаква? Контейнерите с боклуци са наредени по тротоарите пред оградите на предприятията и са десетки. Алекс върви няколко минути, после внезапно се решава. Ето този. Отваря го, хвърля вътре чувалите, сваля раницата, която полита подир тях, силно затръшва капака и се връща в хотела. Тук почива животът на Алекс, нещастно момиче, често убийца, организирана, слаба, съблазнителка, изгубена, неизвестна на полицията, Алекс, която тази нощ е голямо момиче, Алекс, която трие сълзите си, която диша в ритъма на решителната си крачка, която се връща в хотела и тоя път минава без предохранителни мерки покрай мъжа от рецепцията, погълнат от телевизора, Алекс, която се качва в стаята си, съблича се и се разтапя цяла под горещия, а след това много горещ душ с широко отворена под струята уста.

Решенията понякога са загадъчно нещо. Това например Камий не би могъл да го обясни.

В началото на вечерта размишляваше върху разследването, върху многото престъпления, които това момиче щеше да извърши, преди да го обезвредят. Ала преди всичко дълго мисли за самото момиче, за лицето, което хиляди пъти бе рисувал, за онова, което тя бе съживила в неговия живот. Тази вечер е наясно къде греши. Това момиче няма нищо общо с Ирен, просто е смесил личността и ситуацията. Разбира се, похищението веднага породя асоциация с Ирен и после Камий все ги свързваше, понеже преоткриваше подобен ужас и емоции, които предизвикваха у него едно доста прилично на някогашното чувство за вина. Тъкмо от това се страхуват, когато казват, че един полицай не бива да разследва случай, който го засяга емоционално. Но Камий съзнава, че всъщност не е попаднал в клопка, а я е предизвикал сам. Приятелят му Льо Ген му предложи най-сетне да се изправи пред реалността. Камий би могъл да предаде щафетата, ала не го стори. Сам пожела това, което му се случва. Имаше нужда от него.

Той нахлузва обувките, облича якето, взема ключовете на колата и час по-късно кара бавно по притихналите улици край гората на Кламар. Улица вдясно, друга вляво, след това права линия, която потъва между високите дървета. Последния път, когато бе идвал тук, държеше служебното оръжие между бедрата си.

Сградата изниква след петдесетина метра. Светлината на фаровете се отразява в мръсните прозорци. Това са малки вертикални стъкла, плътно едно до друго, като при остъклените покриви на някои заводи. Камий спира колата и двигателя и оставя фаровете да светят.

Гложди го едно съмнение. Ами ако е сгрешил?

Слиза. Тук нощта е по-хладна, отколкото в Париж, а може би само на него му е студено. Оставя вратата отворена и тръгва към постройката. Трябва да е бил тук някъде, когато хеликоптерът внезапно прониза върхарите на дърветата. Камий почти падна, шум,

вятър, той се затича. Не помни дали още държеше оръжието в ръка. Вероятно да, отдавна беше, трудно му е да възкреси подробностите.

Ателието е едноетажна сграда, жилище за пазача на вече изчезнало имение, и отдалеч прилича на руска дървена къща с парапет на верандата, на която човек очаква да види люлеещ се стол.

Камий следва пътеката, по която е вървял стотици пъти като дете, като юноша, когато идваше при майка си да я погледа как работи, да поработи при нея. Гората не го привличаше, правеше няколко крачки и заявяваше, че предпочита да си стои вътре. Беше самотно момче. Неизбежното посрещаше като желано, защото му бе трудно да си намери другарчета за игра заради ръста си. Не искаше да бъде вечен обект на закачки. И избираше да не си играе с никого. Всъщност се боеше от гората. Дори и днес тези високи дървета... Камий вече приближава петдесет. Тъй че е прехвърлил възрастта да се страхува от коварството на Горския цар^[1]. Но е висок колкото на тринайсет и макар с всички сили да се държи тази нощ, гората и уединеното ателие го плашат. Не бива да се забравя, че тук работеше майка му и пак тук умря Ирен.

[1] Вероятно авторът прави двойна алюзия — за баладата на Гьоте „Горски цар“ и за вдъхновения от нея едноименен роман на Мишел Турние „Горски цар“, удостоен с най-престижната френска литературна награда „Гонкур“ през 1970 г. — Б.р. ↑

В стаята Алекс е скръстила ръце на гърдите си. Трябва да се обади на брат си. Щом чуе гласа ѝ, той ще каже: „А, ти ли си? Какво искаш пак?“, и ще се вбеси още първата секунда, ала толкова по-зле. Вдига хотелския телефон и поглежда на стикера какво следва да набере — нула за външна линия. Открила е място, където може да му определи среща, съвсем близо до индустриалната зона, и е записала адреса на листче. Търси го, намира го, поема дъх и набира номера. Телефонен секретар. Странно, той никога не изключва мобилния си, дори през нощта, твърди, че работата е свещена. Сигурно минава през някой тунел или го е забравил на масичката в антрето, който знае, всъщност това не проваля нещата, оставя му съобщение: „Алекс е. Трябва да те видя. Спешно е. Булевард «Жувнел» 137 в Олне, 23:30. Ако закъснея, изчакай ме“.

Понечва да затвори, сега се и добавя: „Но не ме карай да чакам“.

Сега я обзема атмосферата на стаята. Изтегната на леглото, тя дълго мечтае, времето минава бавно, мислите сами се нижат, по силата на собствения си бяг, чува ехото от телевизора в съседство, хората не си дават сметка колко силно слушат и колко пречат. Би могла да го накара да спре, ако пожелае. Ще излезе от стаята си, ще звънне на вратата, ще ѝ отвори изненадан мъжът, дали е обикновен мъж, като тези, от които изби колко вече, петима? Шестима? Повече? Ще се усмихне както умее, мило, ще каже: аз съм ви съседка по стая, с лек жест с глава, сама съм, може ли да вляза? Стъписаният мъж ще отстъпи крачка назад и тя веднага ще добави: искате ли да ме видите съвсем гола? Със същия тон, сякаш казва: бихте ли дръпнали завесите? Мъжът ще зяпне от почуда, сигурно има коремче, естествено, след трийсетте всички са така, дори Паскал Трарийо, той от бирата, дано дяволът го мъчи в своята безмерна жестокост. Тя ще разтвори пенъоара си и ще попита: как ме намирате? Наистина би било мечта да може да направи това веднъж, само веднъж. Да разтвори пенъоара си и да попита: как ме намирате, и да бъде сигурна в отговора, сигурна, че

ръцете му ще се разперят и тя ще се сгуши в тях. В действителност ще каже: може ли първо да спрете телевизора? Мъжът ще се втурне, пелтечейки извинения, и още как, ще го опипа непохватно, за да открие копчето, толкова възбуден, каква чудодейна поява!

И така, той е с гръб, наведен напред, само трябва да сграбчи алуминиевата нощна лампа и да му я стовари с две ръце точно зад дясното ухо, нищо по-лесно, и щом се свлече, вече е като детска игра, знае къде да го фрасне, та да го зашемети за няколко секунди и да има достатъчно време да му нанесе следващите удари, тук, върху чаршафа, за да направи върви, половин литър сярна киселина в гръцмуля и случаят е приключен, телевизорът вече не вдига шум, клиентът няма скоро да усили звука, най-сетне човек може да прекара една спокойна вечер.

Такъв е будният сън, който сънува Алекс, изтегната на леглото, с ръце под главата. Отдала се е на себе си. Изплуват спомени от нейния живот. Наистина в тях няма съжаление. Всички тези жертви бяха необходими, изпитваше нужда от тях. Нужда да ги накара да страдат, да ги умъртви, да, действително никакво съжаление. Даже можеше да има и други, много други. Така е написана историята.

Дойде време да пийне малко алкохол. Мисли да си сипе глътка „Баумор“ в пластмасовата чаша от банята, но се отказва и пие направо от бутилката. Алекс съжелява, трябваше да купи и цигари. Тъй и тъй е празник. Почти петнайсет години, откак не е пушила. Недоумява защо да е трябвало да си купи тази вечер, след като всъщност никога не са й се нравели. Искаше да прави каквото правят всички, обзета от мечтата на всяка девойка да бъде като останалите. Никак не носи на уиски, от мъничко почва да залита. Тананика си мелодии, на които не знае думите, и докато си припява, събира вещите си, сгъва старателно дрехите една по една и грижливо подрежда пътническата си чанта. Обича нещата да са изрядни, апартаментът ѝ трябваше да се види, всъщност всичките ѝ апартаменти, винаги безупречни. В банята на малката разбрицана етажерка с цвят екрю, осеяна със следи от загасени цигари, подрежда тоалетните си принадлежности, пастата и четката за зъби. От несесера вади тубата си с молекулите на щастиято. Един косъм е залепнал под капака, тя отваря тубата, хваща косъма, вдига високо ръка и го пуска подобно на мъртво листо, щеше ѝ се да има цяла шепа, за да направи като дъжд, като сняг, някога у една

приятелка често си играеха на това на моравата, правеха си дъжд с маркуча за поливане. От уискито е. Понеже докато разтребваше, продължи да си посрѣбва направо от бутилката, но колкото и кротко да я караше, то бързо ѝ завърта главата.

Подреждането е приключило, а Алекс леко залита. Отдавна не е яла нищо, мъничко повече алкохол и се срива. Не помисли. Това я размива, нервен, тревожен смях, винаги е така, тревожността е нейна втора природа, заедно с жестокостта.

Като малка никога не би повярвала, че е способна на толкова жестокост, казва си, слагайки красивата пътническа чанта в стенния шкаф, и размишлява върху това. Беше най-милото момиченце, за нея неизменно казваха: Алекс е много сладка, обично дете. Трябва да се спомене, че беше грозновата и дребна и хората на драго сърце се юрваха да ровят в характера ѝ, та да могат да ѝ направят някакъв комплимент.

И тъй, вечерта си минава. И часовете.

А Алекс посрѣбна, посрѣбна и накрая дълго плака. Не мислеше, че все още има такъв запас от сълзи.

Защото тази нощ е една огромна самота.

Като изстрел в нощта. Пращенето на дървено стъпало, което се строшава, щом стъпва на него. Камий за малко да падне, хваща се за нещо, успява да се задържи прав, със заклещен в счупената дъска десен крак. Наранил се е. Мъчи се да се освободи и се налага да седне. И внезапно ето че е с гръб към ателието и с лице към колата със запалените фарове, точно така видя помощта да идва. Сякаш вече не беше той, прибраха го зашеметен приблизително тук, където се бе озовал седнал, както днес. Или пък беше прав до парапета.

Камий става, продължава предпазливо по дъските на верандата, които скърцат, като че и те ще рухнат. Не успява да си припомни къде точно беше.

За какво му е да се опитва да се сети? За да печели време.

Обръща се към вратата. Бе набързо закована, но това вече няма значение, защото двата прозореца на предната фасада са счупени и не е останало здраво стъкло. Прескача през прозореца, пада от другата страна, старата червена плочка все така се клати под краката, очите му започват да свикват.

Сърцето му бие силно и бързо, краката му едва го държат. Прави няколко крачки.

Варосаните стени са покрити с надписи. Някой е влизал, бездомници, сложен е някакъв изтърбушен дюшек, на две чинии на пода има догорели свещи, празни бутилки, кутийки от бира. Вятърът нахълтва в стаята. Парче от покрива се е срутило и от ъгъла на ателието се вижда гората.

Всичко това е ужасно тъжно, защото не е останало нищичко, на което да окачи своята мъка. Самата мъка е различна. Нещо се връща в него, яростно и без предупреждение.

Тялото на Ирен, бебето.

Камий пада на колене и се облива в сълзи.

В стаята Алекс бавно се върти около себе си, гола, мълчалива, със затворени очи, държи тениската в изпънатата си ръка като кърпа за танц или лента за гимнастика и оставя образите да се надигат в нея, вижда отново своите мъртъвци един по един, в странен ред, плод на случайността. Докато тениската, нейното знаме, докосва стените в шеметен вихър, в паметта ѝ изплува подпухналото лице на собственика на кръчмата в Реймс, комуто не помни името, изпъкналите му очи, други спомени нахлуват, Алекс танцува, върти се, върти се и знамето ѝ се превръща в оръжие, ето я ужасената гримаса на тираджията. Боби. За името на този се сеца. Тениската ѝ се увива на топка около юмрука, стоварва се върху вратата на стаята и полека се провесва, сякаш да забие отвертка във въображаемо око, а после тя натиска, търка, та да вкара инструмента още по-навътре, дръжката на вратата като че пици, съпротивлява се, Алекс ожесточено върти китката си, оръжието хлътва и изчезва, тя е щастлива, върти се и лети, танцува и се смее, и един дълъг миг с увито около юмрука си оръжие убива пак и пак, живее и се възражда. След това танцът се изчерпва, както и танцърката. Дали всички тези мъже наистина я бяха желали? Седнала на леглото с бутилката уиски между коленете, Алекс си представя желанието на мъжете, ей го Феликс, вижда отново трескавите му очи. Точно този бе преизпълнен с желание. Ако беше пред нея, щеше да го погледне дълбоко в очите, с леко откряхнати устни, щеше да направи ей така с тениската, бавно и изкусно да погали бутилката с уиски, заклещена между коленете ѝ като огромен фалос, и Феликс щеше да се взриви, всъщност той тъкмо това и направи, взриви се в движение и совалката излетя от другата страна на леглото. Отделена от тялото на ракетата.

Алекс хвърля във въздуха тениската, която си представя окървавена и която се приземява меко, като морска птица, върху продъненото кресло до антрето.

По-късно нощта се спуска съвсем, съседът спира телевизора и заспива, без да си дава сметка за чудото, че е останал жив до Алекс.

Права пред мивката и възможно най-далеч, та да може да се вижда в цял ръст в огледалото, гола, сериозна и малко тържествена, тя се гледа, без нищо да прави, само това, за да се види.

Ами това е, Алекс. Само това.

Няма как да не заплачете, когато сте лице в лице със самия себе си.

Пукнатината в нея изпращява, тя усеща как всичко се сгромолясва и пада в капана.

Този неин образ в огледалото е толкова силен.

Тогавя се обръща рязко с гръб към огледалото, застава на колене и без колебание свирепо си блъсва главата отзад във фаянса на мивката — един, два, три, четири, пет пъти, много силно, все по-мощно и по-мощно на едно и също място. Ударите вдигат адски шум, като гонг, защото Алекс влага цялата си енергия. При последния е зашеметена, объркана, потънала в сълзи. Има спукани и счупени неща в тази глава, но не от днес. Счупени от отдавна. Става, залитайки, добира се до леглото и се строполява. Главата я боли невъобразимо, болката приижда на талази, тя чак затваря очи и се чуди дали тече кръв на възглавницата. С лявата ръка с цялата точност, на която е способна, сграбчва тубата с барбитурати, поставя я на корема си, предпазливо изсипва (какви бодежи в главата!) цялото съдържание в шепата си и гълта всичко наведнъж. Тежко се обляга на лакът, обръща се към нощното шкафче, олюлява се, докопва бутилката с уиски, стисва я здраво и пие, пие, пие, толкова дълго, колкото ѝ позволява дишането, изпразва я за няколко секунди, най-сетне я пуска и я чува как се търкулва на мокета.

Алекс рухва на леглото като някаква купчина.

С голямо усилие съдържа позивите за повръщане, които я връхлитат.

Обляна е в сълзи, но не го осъзнава.

Тялото ѝ е тук, ала умът ѝ вече е другаде. Увил се е около себе си. Всичко се увива около живота ѝ, онова, което е останало от него, се затваря в себе си.

Мозъкът ѝ внезапно е обзет от паника на чисто невронно ниво.

Онова, което ще се случи сега, засяга само обвивката ѝ, броени мигове, безвъзвратни мигове, съзнанието на Алекс е вече другаде. Ако съществува това другаде.

Хотелът е нагоре с краката. Блокирани изходи, обграден паркинг, въртящи се буркани, коли, униформи. За гостите е като телевизионен сериал само дето не е нощ. В сериалите тези неща най-често стават през нощта. Седем сутринта е, моментът на пристиганията и на заминаванията, оживлението е в своя вихър. От един час управителят се вайка за клиентелата, разтапя се в извинения, раздава всякакви уверения, да се чуди човек какво ли може да обещае.

Когато Камий и Луи влизат, той е във фойето. Щом разбира каква е ситуацията, Луи изпреварва началника си, свикнал е и предпочита да говори с управителя на хотела пръв; ако при тези обстоятелства инициативата се остави на Камий, след половин час ще избухне гражданска война.

Тъй че с приветлив и изпълнен с разбиране жест Луи отстранява управителя и освобождава пътя. Камий следва един полицај от местния участък — тъкмо той е пристигнал пръв.

— Веднага разпознах момичето от известието за издирване.

Очаква поздравления, но не, дребното ченге е всичко друго, само не и учтиво, върви бързо и сякаш е изцяло събран, залостен в себе си. Отказва асансьора, поемат пеша по бетонното стълбище, по което никой не се качва и което кънти като катедрала.

Полицаят все пак добавя:

— Тъй като не бяхте тук, не сме пускали никого да влиза.

Нещата се случват по любопитен начин. Понеже са оградили входа на стаята в очакване на криминалистите, Луи пък е останал долу, за да възпира управителя, Камий влиза сам, като човек от семейството, сякаш е дошъл при смъртното легло на близък, а другите от свян зачитат уединението му и за миг го оставят насаме с тленните останки.

В невзрачните места смъртта е винаги тривиална. Младата жена не е успяла да избяга от това. Увила се е в чаршаф, после конвулсиите са я доусукали. Все едно тяло на египтянка, подготвено за мумификация. Ръката ѝ виси извън леглото, посърнала, страшно

човешка и женствена. Лицето ѝ изпъква. Втренченият поглед се губи някъде в тавана. В ъгълчетата на устата следи от повръщано, но се отгатва, че повечето е задържано зад устните. Отвсякъде струи много болка.

Както при всички мъртъвци, в стаята витае някаква загадка. Камий остава в антрето. А е свикнал с трупове, видял е толкова много за двацет и пет години работа, как мислите, някой ден трябва да ги преброи, сигурно са колкото едно село. Едни му въздействат някак, други никак. Отсява ги подсъзнанието. Този труп му причинява болка. Кара го да страда. Не знае защо.

Най-напред помисли, че категорично всеки път пристига твърде късно. Точно заради това умря Ирен, не бе проявил добър рефлекс, беше се заинатил, пристигна твърде късно, тя беше мъртва. Но не, сега, когато е тук, знае, че не е това, че историята не се повтаря по най-глупавия начин, че не всяка мъртва жена може да заеме мястото на Ирен. Първо Ирен бе невинна, а тук случаят далеч не е такъв.

Ала тревогата в него остава. Не е в състояние да го обясни.

Предугажда, съзнава, че нещо не е разбрал. Вероятно дори от самото начало. Или пък момичето е отнесло своите тайни. Камий би искал да може да се приближи, да я погледне по-отблизо, да се надвеси над нея, да прозре.

Тичаше подире ѝ, докато беше жива, вижда я мъртва и все още не знае нищо за нея. На колко години е? Откъде идва?

Всъщност как ли е истинското ѝ име?

До него на стола е дамската ѝ чанта. Вади от джоба си латексови ръкавици и ги слага. Взема чантата, отваря я, момичешка чанта, невероятно е колко неща може да има вътре, открива личната ѝ карта.

Трийсетгодишна. Мъртвите не приличат на онези, които са били приживе. Гледа официалната снимка, а след това бездиханната млада жена на леглото. Нито едно от двете лица не се покрива с безбройните портрети, дето ѝ направи през последните седмици, доверявайки се на фоторобота. Впрочем лицето на тази жена остава неуловимо. Кое е истинското? Онова с датата в личната карта ли? Сигурно е на двацетина години, прическата е демодее, не се усмихва и гледа безизразно право пред себе си. Или фотороботът на серийната убийца, студен, втренчен, натезжал от заплахи и разпространен в хиляди екземпляри? Или истинското е това, безжизненото, на мъртвата млада

жена, просната тук, чието тяло, сякаш отделено от нея, е обладано от неизразими болки?

Камий намира, че странно прилича на „Жертвата“ на Фернан Пелез^[1], стъписващото въздействие на смъртта, когато се стовари върху човека.

Запленен от лицето, той забравя, че не знае как да я нарича. Навежда се към личната карта.

Алекс Прево.

Повтаря си името.

Алекс.

Значи, няма вече Лора, Натали, Леа, нито пък Ема.

Тя е Алекс.

Е... Беше.

[1] Фернан Пелез (1848–1913) — френски художник от испански произход, представител на натурализма. — Б.р. ↑

Съдия Видар е много доволен. Това самоубийство е логичен резултат от неговия анализ, от неговата ловкост, от неговото упорство. Както винаги при суетните хора, онова, което дължи на късмета и на обстоятелствата, приписва на своите дарби. За разлика от Камий, той ликува. Но спокойно. Колкото е по-сдържан, толкова повече другите усещат какъв уверен победител се чувства. Камий долавя това по устните му, по раменете, по съсредоточения начин, по който нахлузва защитните средства, а хирургическата шапка и сините калцунни придават на Видар нещо странно.

Би могъл да се задоволи да гледа от коридора, тъй като криминалистите вече работят, ала не, една трийсетгодишна серийна убийца, особено пък мъртва, е като ловен трофей, трябва да се гледа отблизо. Той е удовлетворен. Когато влиза в стаята, сякаш е римски император. Над леглото размърдва устни в стил: така, така, така, а когато излиза, изражението му казва: случаят е приключен. Посочва на Камий криминалистите:

— Заключениета ми трябва бързо, нали разбирате...

Което означава, че желае да разпространи комюнике. Бързо. Камий е съгласен. Бързо.

— И все пак всичко да е напълно изяснено, нали? — добавя.

— Естествено — отвръща Камий, — всичко да е изяснено.

Съдията се кани да си тръгва. Камий чува как куршумът щраква в цевта.

— Крайно време беше да се приключи — заявява Видар. — За всички.

— Искате да кажете, за мен?

— Ако трябва да бъда искрен, да.

Изричайки това, той маха защитните средства. Шапката и калцуните не подхождат на извисеността на думите му.

— Особено много ви липсваше прозорливост, комисар Верховен. Тичахте на няколко дължини след събитията. Давайте си сметка, че дори

самоличността на жертвата дължим не на вас, а на нея. Бяхте спасен от последния гонг, но наистина бяхте далеч и без това... „щастливо произшествие“ — посочва стаята, — не съм убеден, че щяхте да продължите да работите по случая. Мисля, че не бяхте...

— На висота ли? — подсказва Камий. — Да, да, кажете го, господин съдия, беше ви на езика.

Засегнат, съдията прави няколко крачки в коридора.

— Типично във ваш стил — коментира Камий. — Нямате достатъчно смелост да кажете каквото мислите, нямате достатъчно искреност да мислите онова, което говорите.

— Тогава ще ви кажа същината на мисълта си...

— Направо треперя.

— Боя се, че вече не ставате за тежки случаи.

Млъква за миг, за да подчертае, че размишлява и че като интелигентен човек, осъзнаващ своята важност, не изрича нищо прибързано.

— Връщането ви на работа не е никак убедително, комисар Верховен. Може би трябва да се пооткъснете малко.

Всички вещи първо минават през лабораторията. После ги носят в кабинета на Камий. Не си дават сметка на пръв поглед, но това е доста нещо. Наложил се да поръчат две големи маси, на които Арман сложи покривка, избутах бюрото, закачалката, столовете, креслата и подредил всичко. Странно е човек да вижда пред себе си толкова детински джунджурии и да знае, че са били притежание на трийсетгодишна жена. Впечатлението е, че не е пораснала. Иначе защо да пази изтъркана, евтина кичозна шнола, розова, с изкуствени камъни, или пък билет за кино?

Прибраха тези неща от хотела преди четири дни.

След като излезе от стаята на младата покойница, Камий слезе на партера, където Арман вземаше показания от служителя на рецепцията, млад мъж с гелосана и сплескана настрани коса, все едно някой току-що го е зашлевил. По, изглежда, съвсем практични причини Арман се е настанил в залата на ресторанта, в която клиентите закусват. Казва:

— Ще позволите ли?

Без да изчака отговор, си сервира каничка кафе, четири кроасана, чаша портокалов сок, купичка със зърнена закуска, едно твърдо сварено яйце, два резена шунка и няколко топени сиренца. Докато яде, задава своите въпроси и изслушва внимателно отговорите, понеже дори с пълна уста може да коригира:

— Преди малко казахте двайсет и два и трийсет.

— Да — кимва служителят, слисан от апетита на такъв мършав полицаи, — но не мога да твърдя чак с такава точност...

Арман прави знак, че разбира. Накрая на разпита ще каже:

— Да ви се намира кутия или нещо подобно?

Ала без да изчака отговор, ще разстеле три хартиени салфетки, ще изсипе в тях цял панер кроасани и кифлички и чистичко и старателно ще събере четирите крайчета, ще направи красив възел, все

едно е малка бохча като за подарък. Обяснява на мъжа от рецепцията със загрижен тон:

— За обяд... С това разследване няма да имаме време да хапнем.

Седем и половина сутринта е.

Камий влиза в залата за семинари, която Луи е реквизиран за снемането на показания. В момента разпитва камериерката, открила Алекс, петдесетгодишна бледа и похабена от работа жена. Тя разчиства след вечерята и се прибира, но понякога поради липса на персонал трябва да идва сутрин в шест за закуската. Тежка работа е, боли я гърбът.

Обикновено влизала в стаите чак към обяд и само след като дълго е чукала и слушала на вратата, защото е виждала такива сцени... Би могла да разкаже, ала присъствието на дребния полицаи, който се е появил и ги наблюдава леко я вледенява. Той нищо не казва, стои си с ръце в джобовете на палтото, което все още не е свалил, сигурно е болен или зиморничав той човек. Само че тази сутрин се объркала. На листчето й били написали „317“, клиентът трябвало да е заминал, това е зелена светлина за почистване.

— Не беше ясно написано. Прочетох „314“ — обяснява.

Доста е приказлива, не иска цялата тая история да излезе, че е по нейна вина. Тя няма нищо общо.

— Ако бяха написали добре номера на стаята, нямаше да се случи.

За да я успокои, да я утеши, Луи слага красивата си ръка с маникюр на лакътя й и притваря очи; понякога наистина се държи като кардинал. За пръв път след злощастното си влизане в стая 314 жената осъзнава, че отвъд тази жалка грешка, която не спира да предъква, стои преди всичко една млада, трийсетгодишна самоубийца.

— Веднага разбрах, че е мъртва.

Млъква, търси думите, не е като да не е виждала трупове в живота си. И пак всеки път е неочаквано и краката ви се подкосяват.

— Такъв удар беше за мен!

Поставя ръка пред устата само като си спомни. Луи мълчаливо съчувства, Камий не казва нищо, гледа, чака.

— Такава красива, млада жена. А изглеждаше толкова жива...

— Смятате, че имаше вид на жива, така ли?

Въпроса го задава Камий.

— А, в стаята не, разбира се... Не исках да кажа това...

И тъй като двамата мъже не се обаждат, тя допълва, иска да е в ред и в крайна сметка желае да помогне. Заради тази история с номера на стаята не може да се отърве от мисълта, че ще я упрекнат в нещо. И се мъчи да се защити.

— Когато я видях снощи, имаше много жив вид! Това искам да кажа! Вървеше решително, какво, ами не знам как да го кажа...

Започва да се изнервя. Луи подхваща спокойно:

— Къде я видяхте да върви снощи?

— Ами че долу по улицата! Излизаше с чували за смет...

Няма време да довърши изречението, мъжете вече са изчезнали. Зърва ги да тичат към изхода.

Пътъом Камий е забрал Арман и трима полицаи и всички се втурват към изхода. Наляво и надясно, на около петдесет метра разстояние, от двете страни на улицата, един боклукчийски камион гълта контейнерите, които служителите зареждат. Полицаяте крещят, но отдалеч никой не схваща какво искат. Камий върви нагоре по улицата заедно с Арман и жестикулира енергично, Луи поема в обратна посока, размахват полицейски карти, с всичка сила надуват свирките, това сякаш парализира чистачите и движенията им застават. Полицаяте пристигат, останали без дъх. Ченгета, които арестуват кофи за боклук, никой в боклукчийския занаят още не беше виждал такова нещо.

Отвеждат сацисаната камериерка на място, като начеваща знаменитост, заобиколена от репортери и почитатели. Тя посочва къде се е разминала с младата жена предната вечер.

— Идвах със скутер. Видях я ей тук. Горедолу, нали, не мога да кажа с точност.

Дотъркалват двайсетина контейнера до паркинга на хотела. Управителят веднага изпада в ужас.

— Не можете... — започва той.

Камий го прекъсва.

— Какво не мога?

Управителят се отказва, наистина отвратителен ден, обърнати на паркинга контейнери, сякаш самоубийството не е достатъчно.

Трите чувала ги открива Арман.
Нюх. Опит.

В неделя сутринта Камий отваря прозореца на Дудуш, за да може да си гледа пазара, тя обожава това. Като привършва закуската, няма и осем, спал е зле и влиза в един от онези дълги периоди на колебание, каквито винаги е имал, в които всички решения сякаш се уравновесяват взаимно и когато да действаш и да не действаш изглежда еднакво важно. Ужасното в тези моменти на неувереност е, че дълбоко в себе си знае кое в крайна сметка ще надделее. Да се преструваш, че се чудиш, е просто начин да облечеш едно спорно решение в привидна рационалност.

Днес е търгът за творбите на майка му. Беше казал, че няма да иде. Сега е сигурен.

Почти сякаш събитието вече е минало, Камий проектира себе си във времето след това. Размишлява относно резултата. И относно идеята да даде тези пари. Досега е отказвал да си поставя въпроса колко ще получи. Макар да не иска да смята, мозъкът му е навързал числата и това е по-силно от него. Никога няма да е толкова богат, колкото Луи, но все пак. Близо сто и петдесет хиляди евро според него. Може би и повече, двеста. Ядосва се на себе си, че прави този род сметки, ала кой не би го сторил? При смъртта на Ирен застраховките изплатиха апартамента, дето бяха купили, и той веднага го продаде. С приходите купи този, като взе малък кредит, който продажбата на произведенията на майка му би могла да погаси. Подобна мисъл е първата пукнатина в най-добрите решения. Ще си каже: можех поне да изплатя вноските и да дам останалото. След това ще си каже: да изплатя вноските, да си сменя колата и да дам останалото. Като зъбчати колела. Докато не остане останало. Накрая ще изпрати двеста евро за изследвания срещу рака.

„Хайде — казва си Камий, като се отърсва. — Съсредоточи се върху основното.“

Към десет изоставя Дудуш, прекосява пазара и понеже времето е студено и хубаво, тръгва към Криминалната пеша, пък колкото отнеме,

толкова. Камий върви бързо, но има къси крака. Тъй че щом упорството и добрите намерения се стопяват, хваща метрото.

Неделя е, ала Луи каза, че ще мине към един следобед.

Откакто е дошъл в кабинета, Камий е потънал в безмълвен разговор с подредените на голямата маса вещи. Сякаш стои пред сергията на малко момиченце в деня за разчистване на тавана.^[1]

Когато я откриха, след като братът на Алекс извърши разпознаване на тялото в Института по съдебна медицина, помолиха госпожа Прево, майката, за коментар.

Тя е дребничка, енергична жена, с ъгловато лице, което просто плаче за белите коси и овехтелите ѝ дрехи. Всичко у нея излъчва едно съобщение: ние сме от скромна среда. Не пожела да си махне мантото, нито да остави чантата си, наистина бързаше да си тръгне.

— Доста новини ще ѝ се наложи да осмисли наведнъж — каза Арман, който я прие пръв.

— Дъщеря ви се е самоубила тази нощ, след като е умъртвила поне шестима души, това е малко смущаващо, можем да проявим разбиране.

Камий дълго ѝ бе говорил в коридора, за да я подготви за изпитанието: ще се озове пред лични вещи на дъщеря си от времето, когато е била малка, после девойка, онзи род не особено ценни неща, които ви причиняват безкрайна мъка в деня на смъртта на детето ви.

Госпожа Прево поема тежестта, не заплаква, казва, че разбира, ала щом застава пред масата със спомените, се свлича и ѝ донасят стол. Тези моменти са мъчителни, когато си зрител, пристъпваш от крак на крак, обречен на търпение и на бездействие. Госпожа Прево не пуска чантата си, сякаш е на гости, остава седнала, посочва предметите, много от тях не познава или не си ги спомня. Често се стъписва, неуверена, все едно е пред китайски портрет на дъщеря си и не може да я разпознае. За нея тези неща приличат на резервни части. Да се сведе починалата ѝ дъщеря до тази разнородна сбирщина от дреболии, е някак несправедливо, вълнението отстъпва място на възмущението, жената върти глава във всички посоки:

— Първо, защо е пазела тия боклуци? Сигурни ли сте, че е тя?

Камий разперва ръце. Слага този изблик на подозрителност в графата на отбранителните реакции пред непоносимата ситуация, известна грубост се среща нерядко при хората в шок.

— Вижте ето това — продължава госпожа Прево. — Да, то си е нейно.

Посочва малката негърска глава от черно дърво. Тръгва да разправя историята, но се отказва. После страниците от романите.

— Тя четеше много. През цялото време.

Когато Луи най-сетне пристига, часът е почти два. Започва с листовите от книгите. „За мен спомни си в утрешната битка“^[2]. „Ана Каренина“. Цели абзаци са подчертани с лилаво мастило. „Мидълмарч“, „Доктор Живаго“. Луи е чел всичките, „Орелиен“, „Буденброкови“, бяха се натъкнали на Дюрас, почти пълните съчинения, но тук откриват само страница или две от „Болката“. Той не прави връзка между заглавията, има доста романтика, очакваше се, младите сантиментални момичета и великите убийци са същества с чувствителни сърца.

Отиват да обядват. По време на обяда Камий получава обаждане от онзи приятел на майка му, който е устроил тазсутрешния търг. Няма кой знае какво да си кажат. Камий му благодари отново, чуди се как да постъпи, дискретно му предлага пари. Може да се отгатне как от другата страна приятелят казва, че ще говорят по-късно и че е направил това най-вече заради Мод. Камий премълчава, обещава си да се видят скоро със съзнанието, че няма да го сторят. Камий затваря. Двеста и осемдесет хиляди евро. Търгът е взривил всички очаквания. Малкият автопортрет, не особено важна творба, само той осемнайсет хиляди.

Луи не е изненадан. Познава курсовете, котировките, има опит.

Двеста и осемдесет хиляди. Камий не успява да се съвземе. Би искал да пресметне колко ли заплати са това? Много. Става му неудобно, сякаш му тежат джобовете, а всъщност са плещите. Леко се привежда.

— Глупост ли направих, като продадох всичко?

— Не непременно — отвръща Луи предпазливо.

Камий все пак си задава въпроса.

[1] Във Франция по няколко пъти годишно се устройват официално базари, на които частни лица могат да се опитат да се отърват от ненужните си вещи, като ги продават на посетителите. Подобни базари се организират и в рамките на други прояви. — Б.пр. ↑

[2] Роман от испанския писател Хавиер Мариас (ИК „Колибри“, 2013), чието заглавие е цитат от „Ричард III“ на Уилям Шекспир. — Б.р. ↑

Гладко избръснат, с правоъгълно, волево лице, живи очи и изразителна, сочна, лакома уста. Стои изправен като истукан и смътно прилича на военен, ако не беше тъмната вълниста, пригладена назад коса. Коланът със сребриста катарамата подчертава обема на един корем, който се има за съразмерен със социалното му положение, резултат от служебните трапези, от брака, от стрес или от трите. Изглежда прехвърлил четирийсетте. Всъщност е на трийсет и седем. Повече от метър и осемдесет и широкоплещест. Луи не е едър, но все пак е висок и въпреки това до него прилича на юноша.

Камий вече го е виждал в Института по съдебна медицина, като дойде да разпознае тялото. Надвеси над алуминиевата маса нагласено лице, с болезнено изражение, нищо не каза, само направи знак с глава, да, тя е, и пуснаха чаршафа. Този ден в института не си говореха. Трудно е да поднесеш съболезнованията си, когато покойната е серийна убийца, съсипала живота на половин дузина семейства. Не знаеш какво да кажеш, ала за щастие, това не е работа на полицаите.

На връщане в коридора Камий си мълчеше. Луи рече:

— Виждал съм го и по-шеговит...

Вярно, спомни си Камий, Луи се срещна за първи път с него по време на разследването на смъртта на Трарийо-син.

Понеделник, пет следобед. Криминалната полиция.

Луи (костюм „Бриони“, риза „Ралф Лорън“, обувки „Форзиери“) е в кабинета си. Арман е до него, чорапите му са се свлекли върху обувките.

Камий е седнал на стол доста далеч, в дъното, краката му се полюшват и се е навел над бележник, все едно случаят не го засяга. Засега по памет нахвърля плахо портрет на Гуадалупе Виктория^[1], когото е видял в някаква мексиканска пиеса.

— Кога ще ни върнат тялото?

— Скоро — отвърща Луи. — Съвсем скоро.

— Четири дни вече...

— Да, знам, винаги е твърде дълго.

Обективно погледнато, в това упражнение Луи се докосва до съвършенството. Сигурно много рано е научил подобно неподражаемо изражение на съчувствие, семейно наследство, кастово наследство. Този следобед Камий би го нарисувал като свети Марк, представящ дожа на Венеция^[2].

Луи грабва бележника и досието. Решен да приключи бързо с тягостните формалности.

— И така, Тома Васьор, роден на 16 декември 1969-а.

— Мисля, че е отбелязано в досието.

Не е агресивен, но е рязък. Раздразнен.

— А, да, да! — потвърждава Луи, преливащ от откровеност. — Просто трябва да проверя дали всичко е наред. За да приключим досието, нищо повече. Доколкото знаем, сестра ви е убила шест души, петима мъже и една жена. Смъртта ѝ ни попречи да възстановим събитията. Трябва да кажем по нещо на семействата, нали разбирате. Без да броим съдия-следователя.

О, да, мисли си Камий, именно, съдията. Умираще си от желание да пусне комюнике. Веднага получи благословията на висшестоящите, всички си умираха от желание за комюникета. Не е кой знае колко славно — серийна убийца, която се самоубива, не е така престижно като арест, ала от гледна точка на обществената сигурност, спокойствието на гражданите, гражданския мир и прочее бълвоч винаги е добре дошло. Убийцата е мъртва. То е като оповестяването на смъртта на вълка в Средновековието — всички знаят, че това не променя облика на света, ала облекчава и дава усещането, че ви пази едно висше правосъдие. Висшето правосъдие си умира от удоволствие.

Видар се появи пред журналистите сякаш против волята си. Като го слушаше човек, оставаше с впечатлението, че убийцата била така притисната от полицията, та нямала друга възможност освен да се предаде или да умре. Камий и Луи го гледаха по телевизията в бистрото. Луи се бе примирил, а Камий се кискаше вътрешно. След този миг на величие съдията се успокои. Той почурулика пред микрофоните, но сега приключването на задачата пак се пада на полицаите.

И тъй, трябва да бъдат уведомени семействата на жертвите. Тома Васьор разбира, кимва утвърдително, ала си остава раздразнен.

Луи за миг се вглъбява в досието, после вдига глава и отмята перчема с лявата ръка:

— Значи, роден на 16 декември 1969-а?

— Да.

— И сте търговски директор във фирма за игри под наем?

— Точно така, игри за казина, кръчми, нощни заведения, даваме под наем машини. Из цяла Франция.

— Женен сте и имате три деца.

— Ето, знаете всичко.

Луи педантично си записва. След това вдига глава.

— Значи, сте били... седем години по-голям от Алекс.

Този път Тома Васьор потвърждава само с кимване.

— Алекс не е познавала баща си — додава Луи.

— Не. Моят баща е починал твърде млад. Майка ми роди Алекс по-късно, но не пожела да заживее с този мъж. Той изчезна.

— В крайна сметка тя е имала за баща само вас.

— Грижех се за нея, да. Доста. Нуждаеше се от това.

Луи не реагира. Мълчанието се проточва. Васьор продължава:

— Алекс вече беше, искам да кажа, беше много нестабилна.

— Да — вметва Луи. — Нестабилна, така ни каза и майка ви.

Той леко сбърчва вежди.

— Не открихме и намек за психиатрична намеса, изглежда, не е попадала в болница и не е била наблюдавана.

— Алекс не беше луда! Беше нестабилна!

— Липсата на баща...

— Най-вече характерът. Още като малка не успяваше да си създава приятелства, беше затворена, самотна, не беше много разговорлива. И никаква последователност в мислите.

Луи прави знак, че е наясно. И тъй като няма продължение, подхвърля:

— Имала е нужда да бъде направлявана...

Трудно е да се разбере дали това е въпрос, твърдение или коментар. Тома Васьор избира да чуе въпрос.

— Точно така — отвръща той.

— Майка ви не е била достатъчна.

— Тя не може да замести бащата.

— Говореше ли Алекс за баща си? Искам да кажа, задаваше ли въпроси? Желаше ли да го види?

— Не, имаше си каквото й трябва вкъщи.

— Вие и майка ви.

— Майка ми и аз.

— Обич и авторитет.

— Щом така предпочитате.

Дивизионен комисар Льо Ген се занимава със съдия Видар. Стои като преграда между него и Камий, разполага с всичко, което е нужно за това — ръст, стойка, инерция, търпение. Човек би могъл да си мисли каквото си иска за съдията, той може и да е неприятен, но пък Камий си е истинско бreme. От няколко дни насам, от самоубийството, се носят слухове. Верховен вече не е какъвто е бил, в работата е невъзможен и не става за тежки случаи. Предава се от уста на уста, историята на момичето, което за две години пречуква шестима, без да броим начина, това, естествено, привлича всеобщото внимание и е вярно, Камий създава впечатление, че все закъснява. И така до самия край.

Льо Ген препрочита доклада с последните му заключения. Видели са се преди час. Той пита:

— Сигурен ли си в попадението си, Камий?

— Напълно.

Льо Ген поклаща глава.

— Щом казваш...

— Ако предпочиташ, мога...

— Не, не, не, не — прекъсва го Льо Ген, — аз се заемам! Лично ще се срещна със съдията, ще му обясня и ще те държа в течение.

Камий вдига ръце в знак на отстъпление.

— И все пак, Камий, какво имаш против съдиите? Винаги в конфликт с тях, моментално, непрекъснато! Сякаш е по-силно от теб.

— Трябва да питаш съдиите!

Във въпроса на дивизионния обаче се долавя притеснителен намек: да не би ръстът на Камий да го кара да се опълчва така срещу властта?

— Значи, запознали сте се с Паскал Трарийо в колежа.

Тома Васьор нетърпеливо духва във въздуха, сякаш да изгаси свещ на тавана. Показва, че поема бремето, и подхвърля едно твърдо, остро „да“, онова „да“, което обикновено обезсърчава хората да задават още въпроси.

Този път Луи не се крие зад досието. Разполага с едно предимство, разпитвал го е преди месец.

— Навремето ми казахте, цитирам: „Паскал ни наду главите с гаджето си, неговата Натали... Един път и той да е с момиче“.

— И?...

— И днес знаем, че тази Натали е била всъщност сестра ви Алекс.

— Вие днес знаете, но аз тогава дори не подозирах...

Тъй като Луи мълчи, Васьор се чувства длъжен да доразвие малко:

— Наясно сте, че Паскал не беше особено сложно момче. Никога не е имал много момичета. Даже си мислех, че се фука. През цялото време говореше за неговата Натали, а не ни запознаваше с нея. Това ни караше да го подкачаме. Поне аз не го приех твърде на сериозно.

— И все пак нали вие сте представили Алекс на приятеля си Паскал?

— Не. Пък и не ми беше приятел.

— Така ли, а какъв ви беше?

— Вижте, ще бъда откровен. Паскал беше пълен тъпак, коефициентът му на интелигентност бе като на плюшено мече. Тъй че той е съученик, другар от детинство, ако щете, срещях го тук-там, но това е всичко. Не беше „приятел“.

И се изсмива гръмко, за да подчертае колко нелепа е тази хипотеза.

— И само го срещяхте тук-там...

— От време на време се виждах с него в кафенето, когато се отбивах да кажа „добър ден“. Познавам още доста народ там. Роден съм в Клиши, той е роден в Клиши, бяхме заедно в училище.

— В Клиши.

— Да. Бяхме, така да се каже, дружки от Клиши. Това устройва ли ви?

— Много добре! Много, много добре.

Луи отново потъва в досието, съсредоточен, загрижен.

— Паскал и Алекс също ли бяха „дружки от Клиши“?

— Не, те не бяха! А и започвате да ми лазите по нервите с това Клиши! Ако вие...

— Нека се успокоим.

Казал го е Камий. Без да повишава тон. Бяха го забравили, като момченце, което са настанили с рисунките му в дъното на кабинета, за да се занимава с нещо.

— Питат ви — отбелязва той, — а вие отговаряте.

Тома се е обърнал към него, но Камий продължава да рисува. Само добавя:

— Тук е така.

Най-сетне вдига очи, отдалечава рисунката в изпънатата си ръка, за да я прецени, като я накланя леко встрани, и заявява с поглед, вперен в Тома, точно над листа:

— Ако пак започнете, ще ви лепна обида на длъжностно лице. — Оставя рисунката на бюрото и преди отново да се наведе над нея, изрича: — Не знам дали съм ясен.

Луи изчаква няколко секунди.

Васьор е като полят със студена вода. Мести поглед от Камий към Луи и обратно с полуотворена уста. Атмосферата наподобява края на летен ден, когато изневиделица надвисва буря, чието приближаване никой не е забелязал, и внезапно всички си дават сметка, че са излезли неподготвени, че небето е вече черно и че още са далеч от дома.

Васьор сякаш се кани да вдигне яката на якето си.

— И така? — пита Луи.

— И така, какво? — отвърща объркан той.

— Бяха ли Алекс и Паскал Трарийо също „дружки от Клиши“?

Като говори, Луи прави всички лиезони^[3]. Дори в най-напрегнати ситуации. Тоя път ясно произнася „йо-з-оси“^[4]. Вгълбен в рисунката си, Камий клати глава с възхищение, този тип е невероятен.

— Не, Алекс не е живяла в Клиши — казва Васьор. — Преместихме се когато тя беше, ми не помня, на четири-пет години.

— Тогава как е срещнала Паскал Трарийо?

— Не знам.

Тишина.

— Значи, сестра ви среща вашата „дружка“ Паскал Трарийо по някаква огромна случайност...

— Така излиза.

— И се представя като Натали. И го убива в Шампини сюр Мари с удари с лопата. И това няма нищо общо с вас.

— Какво точно искате? Алекс го е убила, не аз!

Почва да се изнервя, гласът му се извисява във фалцет, после внезапно секва. Произнася бавно с леден тон:

— И първо на първо, защо ме разпитвате? Имате нещо срещу мен ли?

— Не! — припряно отвърща Луи. — Но ще разберете. След изчезването на Паскал баща му, Жан-Пиер Трарийо, се втурва да търси сестра ви. Знаем, че я намира, че я отвлича близо до жилището ѝ, че я затваря, че я измъчва, че най-вероятно иска да я убие. Тя успява да се спаси по чудо, продължението е известно. И тъкмо това ни интересува. Достатъчно изненадващо е, че излиза със сина му под чуждо име. Какво има да крие? Ала далеч по-странно е как Жан-Пиер Трарийо я е открил.

— Не знам.

— А ние имаме хипотеза.

От подобно изречение Камий би извлякъл силно въздействие. Щеше да е тежко като заплаха, като обвинение, наситено с подтекст. При Луи звучи като обикновено уведомяване. Бяха изработили стратегия. Предимството на Луи е неговата неотклонност в стил „английски войник“, каквото е решено, това прави. Нищо не е в състояние да го разсее, нито да го спре.

— Имате хипотеза — повтаря Васьор. — Ами да я чуем.

— Господин Трарийо е посетил всички познати на сина си, които е съумял да открие. Показвал им е размазана снимка, на която се виждат Паскал и Натали. Така де, Алекс. Но от онези, които е разпитал, само вие сте могли да разпознаете сестра си. И смятаме, че точно това се е случило. И че вие сте му дали адреса ѝ.

Никаква реакция.

— А — продължава Луи — предвид разгорещеното състояние на господин Трарийо и откровено агресивното му поведение, подобен акт е бил равнозначен на позволение за побой. Най-малкото.

Информацията спокойно обикаля стаята.

— Защо бих направил такова нещо? — пита Васьор, искрено заинтригуван.

— Тъкмо това се опитваме да разберем, господин Васьор. Синът му Паскал, казвате вие, бил с коефициент на интелигентност като на плюшено мече. Бащата не е бил много по-развит и не е било нужно да го наблюдава човек дълго, за да си даде сметка за намеренията му. Аз твърдя, че все едно сте осъдили сестра си на пребиване. Но всъщност не е било трудно да се допусне, че той може и да я убие. Това ли искахте, господин Васьор? Да убие сестра ви? Да убие Алекс?

— Имате ли доказателства?

— Ааа!

Отново е Камий. Викът му прозвучава като радостно възклицание и преминава във възторжен смях:

— Ха-ха-ха, това ми хареса!

Васьор се обръща.

— Когато един свидетел пита дали имаме доказателства — продължава Камий, — значи вече не оспорва заключенията. Просто търси как да се измъкне.

— Добре.

Тома Васьор е взел решение. Спокойно поставя двете си ръце прилепени на бюрото пред себе си. И ги гледа втренчено, произнасяйки:

— Можете ли да ми кажете какво правя тук, моля?

Силен глас и изречение, което завършва като заповед.

Камий се е изправил, край на рисунките, край на хитруването, край на доказателствата, приближава и се заковава пред Тома Васьор.

— На колко години беше Алекс, когато започнахте да я изнасилвате?

Тома вдига глава.

— А, това ли било? — Той се усмихва. — Не можахте ли да го кажете по-рано?

Като дете Алекс води дневника си доста разпокъсано. По няколко реда тук и там, после дълго време нищо. Дори не пише в една и съща тетрадка. В чувалите, хвърлени в контейнера, намират какво ли не — тетрадка за чернови, в която е запълнила само първите шест

страници, тефтерче с твърди корици с изображение на кон, галопиращ към залязващото слънце.

Детски почерк.

Камий прочита само това: „Тома идва в стаята ми. Почти всяка вечер. Мама знае“.

Тома се е изправил.

— Добре. А сега, господа, ако позволите...

Прави няколко крачки.

— Не мисля, че ще стане така — казва Камий.

Тома се обръща.

— Тъй ли? А как ще стане според вас?

— Според мен ще седнете и ще отговаряте на нашите въпроси.

— На каква тема?

— Сексуалните ви отношения с вашата сестра.

Васъор гледа ту Луи, ту Камий и изрича с престорена тревога:

— Защо, да не е подала жалба? — Сега откровено се подиграва. — Действително сте забавни вие двамата. Няма да ви се изповядвам, няма да ви направя това удоволствие. — Скръства ръце и накланя глава настрани, като актьор, който търси вдъхновение. Възприема ласкав тон: — Право да ви кажа, много обичах Алекс. Наистина много. Страхотно. Беше очарователно момиче, не можете да си представите просто. Хилавка и с невзрачно лице, но толкова сладка. И нежна. Да, и нестабилна. Имаше нужда от силен авторитет, нали разбирате. И от много обич. Малките момиченца често... — Обръща се към Луи и усмихнат разперва ръце с дланите нагоре. — Както казахте, бях й като баща! — След което, видимо доволен, отново ги скръства. — Е, господа, Алекс е подала жалба за изнасилване, така ли? Мога ли да получа копие?

[1] Гуадалупе Виктория (1786–1843) — мексикански военачалник и политически лидер, първият президент на Мексиканската федеративна република (1824–1829). — Б.р. ↑

[2] Препратка към олтарна картина на италианския художник Джовани Белини от 1488 г., на която е изобразен свети Марк, който

представя на Мадоната венецианския дож Агостино Барбариго. — Б.р. ↑

[3] Liaison (фр.) — връзка, свързване. Правило във френския език, според което обикновено непроизнасящите се съгласни в края на думата се произнасят за благозвучие и улеснение, когато следващата дума започва с гласен звук. Пример: Шанз-Елизе. Спазва се основно в изискана реч. — Б.пр. ↑

[4] „Йо-з-оси“, на фр. eux aussi означава „те също“. — Б.р. ↑

Според изчисленията на Камий и съпоставките, които е направил, когато Тома е „идвал в стаята й“, Алекс трябва да е била на по-малко от единайсет години. А той на седемнайсет. За да стигне до този резултат, бяха необходими доста хипотези и дедукции. Наполовина брат. Закрилник. Колко насилие има в тази история, казва си Камий, а мен ме обвиняват, че съм груб...

Връща се на Алекс. Разполага с няколко снимки от това време, но на тях няма дати, човек трябва да се опре на елементи от обстановката (коли, дрехи), за да може да ги определи. И на физиката на Алекс. От снимка на снимка тя расте.

Камий мисли и премисля семейната история. Майката, Карол Прево, болногледачка, се омъжва за Франсоа Васьор, печатар, през 1969-а. На двайсет години е. Тома се ражда същата година. Печатарят умира през 1974-та. Момчето е на пет и несъмнено няма никакъв спомен от баща си. Алекс е родена през 1976-а.

От неизвестен баща.

„Не струваше“, отсече госпожа Васьор с категоричен тон, без да си дава сметка за грандиозната глупост, която изрича.

Няма кой знае какво чувство за хумор. В същото време да си майка на шесткратна убийца, не е нещо, дете предразполага към шегички. Камий не пожела да ѝ покаже няколкото снимки, открити сред вещите на Алекс, и ги махна от масата. Поиска ѝ други. И получи цяла купчинка. Двамата с Луи ги подредиха, отбелязаха местата, годините, хората, които госпожа Васьор им показва. Тома не даде нито една снимка, заяви, че няма.

От детските снимки на Алекс ви гледа невероятно кльощаво момиче с изпито лице. Костите на скулите стърчат, очите са мрачни, тънката уста е стисната. Позира без желание. Това е на плажа, виждат се топки и чадъри, а слънцето свети насреща. Льо Лаванду, каза госпожа Васьор. Двете деца. Алекс на десет, Тома на седемнайсет. Той я надвишава с една глава и едни рамене. Тя носи бански от две части,

но би могла да си спести горната, детинско кокетство. Можеш да обхванеш китките ѝ с два пръста. Краката са толкова мършави, че изпъкват едните колена. Стъпалата не са успоредни, леко се събират навътре. Да беше просто хилава и болнава, ами и чертите ѝ са невзрачни. Само да се видят раменете ѝ... Разтърсващо е, когато човек знае.

Приблизително тогава Тома започва да идва в стаята ѝ. Малко преди или след, това не променя нищо. Защото снимките от следващия период не са по-обнадеждаващи. Ето я Алекс, да речем, на тринайсет години. Групова, семейна снимка. Алекс отдясно, майка ѝ в средата, Тома отляво. Пред някаква къща в предградията. Рожден ден. „При покойния ми брат“, беше пояснила госпожа Васьор и щом го каза, бързо се прекръсти. Един простичък жест понякога разкрива неподозирани перспективи. В семейство Прево хората са вярващи, или са били, във всеки случай се кръстят.

Според Камий това не предвещава нищо добро за малката. Алекс е пораснала, не много, но е дръпнала на височина, все така мършава, несъразмерна, усеща се непохватното момиче, което не се чувства добре в тялото си. Неизбежно събужда у вас желание да я закриляте. На тази снимка е малко по-назад от другите. На гърба, явно доста по-късно, е написала с почерк на възрастен: „Кралицата майка“. Госпожа Васьор не е особено царствена, по-скоро прилича на нагиздена слугиня, обърнала се е към сина си и му се усмихва.

— Робер Прадри.

Арман е поел щафетата. Записва с нова химикалка в нов бележник. Празник в Криминалната полиция.

— Не го познавам. Това е една от жертвите на Алекс, нали?

— Да — кимва Арман. — Бил е шофьор на ТИР. Тялото му е открито на отбивка за почивка по източната магистрала, в камиона му. Алекс му е забила отвертка в окото, друга в гърлото и му е изсипала половин литър сярна киселина в ларинкса.

Тома се замисля.

— Сигурно му е имала зъб...

Арман не се усмихва. Това е неговата сила — сякаш не разбира какво му се казва или му е безразлично, а всъщност е съсредоточен.

— Да, вероятно — отвръща той. — Алекс е била леко холерична, както изглежда.

— Момичета...

Подразбира се „знаете ги какви са“. Васьор е от този тип хора, които подмятат нещо мръснишко и дирят с поглед съучастие у другите. Това е характерно за застаряващите красавци, за импотентните, за извратените, впрочем често срещано при мъжете.

— Значи, Робер Прадри — продължава Арман — не ви говори нищо особено?

— Абсолютно нищо. А трябва ли?

Арман не отговаря, рови из досието.

— Ами Гатеньо, Бернар?

— Ще ги минете всичките един по един ли?

— Само шестима са, ще свършим бързо.

— Какво общо имам аз с всичко това?

— Общото е, че Бернар Гатеньо сте го познавали.

— Бих се учудил!

— Ама да, спомнете си! Гатеньо, собственик на автосервиз в Етамп. Купили сте от него мотор през... — проверява в досието — ... през 1988-а.

Васьор размисля и отстъпва:

— Може. Било е отдавна. През 1988-а съм бил на деветнайсет, познайте дали помня...

— Но... — Арман обръща един по един хвърчащите листове на досието. — Ето, имаме показанията на приятел на господин Гатеньо, който много добре си спомня за вас. Навремето сте били голям любител на моторите, правили сте кръгчета, бръмчали сте...

— Кога?

— 1988-а, 1989-а...

— А вие помните ли всички хора, които сте познавали през 1988-а?

— Не, само че въпросът не е отправен към мен, а към вас.

Тома Васьор добива уморен вид.

— Добре, да допуснем. Бръмчали сме с моторите. Преди двацет години. Е, и?

— Е, и, получава се един вид верига. Не сте познавали господин Прадри, но сте познавали господин Гатеньо, който пък е познавал

господин Прадри...

— Посочете ми двама души, които нямат абсолютно нищо общо помежду си.

Арман предусеща нещо засукано, което му убягва. Обръща се към Луи.

— Да — отговаря Луи, — тази теория я знаем и тя е много съблазнителна. Ала се боя, че малко ни отдалечава от нашата тема.

Госпожица Тубиана е на шейсет и шест. Здрави крака, здрави очи. Набляга на „госпожица“ и държи на това. Прие Камий завчера. Тъкмо излизаше от общинския басейн, говориха си в едно кафене точно отсреща, а в мократа ѝ коса личаха немалко бели нишки. Онзи тип жена, на която ѝ харесва да остарява, защото подчертава нейната жизненост. С времето става трудно да не объркваш учениците си. Тя се смее. Когато среща родители, които ѝ говорят за децата си, се преструва на заинтересована. Не само не се сеца, ами и не ѝ дреме. Би трябвало да се срамувам. Ала за Алекс си спомня по-добре, отколкото за други, да, разпознава я на снимките, толкова кльоцава. Обичливо дете, винаги се въртеше около бюрото ми, често идваше при мен в междучасията, да, с нея се разбирахме чудесно. Алекс приказвала малко. Все пак имала другарчета, била игрива, но онова, което се набивало на очи, бил начинът, по който ставала много сериозна, „изведнъж, ей така, сериозна като папа“, а миг по-късно отново говорела, „бе като внезапно отсъствие, сякаш падаше в дупка, странно беше“. Щом нещо я затруднявало, започвала леко да пелтечи. Госпожица Тубиана добавя, че „търкаляла думите“.

— Не си дадох сметка веднага. А не е характерно за мен. Обикновено имам око за такива работи.

— Вероятно се е случило постепенно през годината.

Госпожицата мисли същото, тръсва глава. Камий ѝ казва, че ще настине така, с мократа коса. Тя отвърща, че при всички положения всяка есен се разболява, „това е като ваксина и ми осигурява добро здраве през останалото време“.

— Какво според вас може да се е случило през годината?

Тя не знае, клати глава с очи, вперени в загадката, без дума, без мисъл, не проумява, не мисли за нищо, момиченцето, толкова близко

дотогава с нея се отдръпнало.

— Споменахте ли на майка ѝ за пелтеченето? Да се посъветва с логопед?

— Смятах, че ще мине.

Камий наблюдава втренчено тази застаряваща жена. С характер. Не е като да няма представа за подобни неща. Той усеща нещо фалшиво, без да знае какво.

Ами братът, Тома? Идвам да я взема, да, редовно. Същото каза и госпожа Васър: „Брат ѝ много се занимаваше с нея“. Голямо момче, „хубаво момче“, това госпожицата си го спомня добре, Камий не се усмихва. Тома бил в колежа.

— Тя беше ли щастлива, че той я взема?

— Не, естествено, ама че го казахте, едно момиченце винаги иска да бъде голямо, да идва само, да си тръгва само или с приятелки. Брат ѝ беше възрастен, нали разбирате...

Камий щурмува:

— Алекс е била изнасилвана от брат си по времето, когато е била във вашия клас.

Оставя думите да се уталожат. Няма бурна реакция. Госпожицата гледа другаде, към плота, към масите отвън, към улицата, сякаш чака някого.

— Опитала ли се Алекс да говори с вас за това?

Госпожицата помита въпроса с раздражено махване с ръка.

— Малко да, но ако човек слуша всичко, дето разправят децата! Пък и това са семейни неща, мен не ме засягаше.

— Значи, Трарийо, Гатеньо, Прадри... — Арман изглежда удовлетворен. — Добре... — Обръща листовите. — Аха, Стефан Масиак. Него също не го познавате...

Тома не казва нищо. Очевидно изчаква да види как ще се извъртят нещата.

— Собственик на малък ресторант в Реймс... — пояснява Арман.

— Не съм стъпвал в Реймс.

— Преди това притежавал заведение в Епине сюр Орж. Според регистрите на „Дистрифер“, вашия работодател, е бил включен в

маршрута ви за обиколки от 1987 до 1990-а, при него имало два флипера.

— Възможно е.

— Сигурно, господин Васьор, сигурно.

Тома Васьор променя стратегията. Поглежда часовника си, прави се, че набързо пресмята нещо, след това се намества в креслото и скръства ръце на колана, готов търпеливо да чака в продължение на часове, ако е необходимо.

— Ако ми кажете докъде искате да стигнете, бих могъл вероятно да ви помогна.

Годината е 1989. На снимката — къща в Нормандия, между Етрета и Сен Валери, от тухли и камък, с покрив от плочи, зелена морава отпред, люлка, овощни дървета и цялата фамилия заедно, фамилията Лъороа^[1]. Изглежда, бащата казвал: „Лъороа, една дума“, все едно можело да съществува съмнение. Имал грандомански вкус. Забогатял от инструменти за домашни майстори, купил имението от един раздиран от някакво спорно наследство род и оттогава се смятал за господар на замък. Въртял барбекюта и отправял към персонала си покани, които повече приличали на призовки. Бил се прицелил в кметството, мечтаел си за политиката — заради визитната картичка.

Дъщеря му, Ренет^[2]. Да, тъпичко име, този човек май е бил способен на всичко.

Всъщност Ренет говори за баща си доста сурово. Тъкмо тя разказва тази история на Камий, който всъщност нищо не е питал.

Има я на снимка заедно с Алекс, двете момичета се прегръщат през смях. Снимката е направена от бащата през един слънчев уикенд. Горещо е. Зад тях въртящата се пръскачка ръси градината на широки струи, които чертаят ветрила на светлината. Кадърът е глуповат. Лъороа май не е бил надарен фотограф. Като оставим настрана търговията, той...

Намират се близо до Авеню Монтен. В офиса на „РЛ Продюкцион“. Днес тя се представя като Рен^[3], а не Ренет, и не осъзнава, че това още повече я доближава до баща ѝ. Произвежда телевизионни сериали. Когато той починал, с парите от къщата в Нормандия създава продуцентската си фирма.

Посреща Камий в голям салон, който служи и за събрания, вижда се как сноват млади хора, заети с разни дела, и е лесно да се отгатне цялата значимост, която те им придават. Само при вида на дълбоките кресла, Камий се отказва да седне. Остава прав. Показва снимката. На гърба Алекс е написала: „Любимата ми Ренет, кралица на моето сърце“. Момичешки почерк, тънко и дебело, лилаво мастило. Той провери, отвори засъхналата перодръжка, вътре още стоеше празният виолетов пълнител, евтина писалка, и тя лилава, сигурно такава е била модата или пък опит за оригиналност, каквито откриват немалко сред вещите на Алекс.

Тук са в шести клас. Ренет тръгнала на училище година по-късно, но заради рождените дати били в един клас, макар тя да е с две години по-голяма, почти на петнайсет. На снимката прилича на украинка, с тънки стегнати плитки, навити около главата.

Сега, като се гледа, въздиша:

— Колко нелепо сме изглеждали...

Ренет и Алекс били големи приятелки. Каквито човек има на тринайсет.

— Бяхме неразделни. Заедно по цял ден, а вечер говорехме по телефона с часове. Родителите ни едва ни измъкваха слушалката от ръцете.

Камий задава въпроси. Ренет отговаря. Не е от хората, които се оставят да ги стреснат.

— Да, Тома?

Камий наистина е на края на силите си с тази история. Колкото повече напредва, толкова повече... Уморен е.

— Започнал е да изнасилва сестра си през 1986-а — казва той.

Тя запалва цигара.

— Познавали сте я тогава, говорила ли ви е за това?

— Да.

Отговорът е твърд. От сорта: виждам какво ви интересува, няма да се мотаем с часове.

— Да... и какво? — пита Камий.

— Да, и нищо. Какво искате, да подам жалба от нейно име ли? На петнайсет години?

Камий мълчи. Има доста какво да й каже, ако не беше толкова изтощен, но се нуждае от информация.

— Какво ви разправяше тя?

— Че я боли. Всеки път ѝ причинявал болка.

— Вие... по какъв начин бяхте близки?

Усмива се.

— Искате да знаете дали спяхме заедно ли? На тринайсет години?

— Алекс е била на тринайсет, вие на петнайсет.

— Така е. Е, да. Бях я обучила, както се казва.

— Колко време продължи връзката ви?

— Не си спомням, не дълго. Знаете ли, Алекс не беше истински... мотивирана, разбирате ли?

— Не, не разбирам.

— Правеше това... за да се разсее.

— Развлечение?

— Искам да кажа... Връзката всъщност не я интересуваше.

— Но сте успели да я убедите.

На Ренет Лъороа (Царевна Царска) тази формулировка не ѝ харесва особено.

— Алекс вършеше каквото си иска! Беше свободна!

— На тринайсет години? С брат като нейния?

— На драго сърце — подхваща Луи. — Мисля, че вие наистина можете да ни помогнете, господин Васьор. — И все пак изглежда доста притеснен. — Но, първо, просто една подробност. Не си спомняте за господин Масиак, собственик на заведение в Епине сюр Орж. А според регистрите на „Дистрифер“ за четири години сте го посетили не по-малко от седем пъти.

— Колко клиенти съм посещавал...

Рен Лъороа смачква цигарата си.

— Не знам какво всъщност се случи. Веднъж Алекс изчезна за няколко дни. И когато се върна, всичко бе свършило. Дори не говореше с мен. После родителите ми се преместиха, заминахме и повече никога не я видях.

— Кога беше това?

— Не си спомням точно, отдавна. В края на една година. 1989-а, там някъде... Не бих могла да кажа.

[1] Leroу, „гоу“ на старофренски е „крал, цар“. — Б.р. ↑

[2] На бълг. език приблизително Царевна — кралска, царска дъщеря. — Б.пр. ↑

[3] Reine (фр.) — кралица, царица. — Б.пр. ↑

В дъното на кабинета Камий продължава да слуша. И рисува. Все така, по памет. Лицето на Алекс, на около тринайсет, на моравата пред къщата в Нормандия, тя позира с приятелката си, държат се през кръста, с пластмасови чаши в ръце. Той се опитва да улови усмивката от онази снимка. И най-вече погледа. Това му липсва най-много. В хотелската стая очите ѝ бяха угаснали. Погледът му липсва.

— А сега — продължава Луи — Жаклин Занети. Нея я познавате по-добре, нали?

Никакъв отговор. Примката се затяга. Луи сякаш покрива представата за провинциален нотариус, коректен, вежлив, педантичен, подреден. Изнервящ.

— Кажете, господин Васьор, от колко време работите в „Дистрифер“?

— Прекрасно знаете, започнах през 1987-а. Предупреждавам ви, ако сте ходили при работодателя ми...

— Да? — прекъсва ги Камий от дъното на кабинета.

Васьор се обръща разярен.

— Ако сме ходили, казвате... — повтаря Камий. — Струва ми се, че има оттенък на заплаха в тия думи. Хайде, продължете, много ме интересува.

Васьор няма време да отговори.

— На каква възраст започнахте в „Дистрифер“? — пита Луи.

— На осемнайсет.

Камий се намесва отново:

— Кажете ми...

Васьор постоянно се обръща към Луи и Арман и се извърта към Камий, накрая се надига и ядосано поставя стола си по диагонал, за да може да ги вижда и тримата, без да се кълчи.

— Да?

— А с Алекс добре ли вървеше по това време? — продължава Камий.

Тома се усмихва.

— Отношенията ми с Алекс винаги са вървели много добре, комендант.

— Комисар — поправя го Камий.

— Комисар, комендант, капитан, все ми е тая.

— И заминавате на обучение — подхваща Луи, — обучение, организирано от вашата фирма, годината е 1988-а и...

— Добре де, ясно, окей, Занети я познавам. Чуках я веднъж, няма какво да раздуваме толкова!

— В Тулуза сте на обучение три пъти за по една седмица...

Тома прави гримаса: не знам, да не мислите, че си спомням...

— Да, да — настоява Луи, — уверявам ви, проверихме, три пъти за по една седмица: от 17-и до...

— Добре де, окей, три пъти, окей!

— Да запазим спокойствие.

Отново Камий.

— Вашата работа малко напомня стар скеч — казва Тома. — Златното момче рови из досието, клошарят води разпита, а джуджето си оцветява в дъното на класната стая...

Кръвта на Камий успява да направи само един оборот. Той се изстрелва от стола и се хвърля. Луи е станал, поставил е ръка на гърдите на шефа си и е затворил очи като човек, който поема нещата; често постъпва така с Камий, изиграва поведението, което трябва да възприеме той, с надеждата, че комисарят ще се синхронизира, ала този път няма полза.

— А ти, тлъст тъпако, твоят скеч: „Да, чуках я на десет години и беше адски гот“, къде мислиш, че ще те отведе?

— Ама... Никога не съм казвал това!

Оскърбеният Тома.

— Приписват ми думи, направо...

Много е спокоен, но изглежда много засегнат.

— Никога не съм казвал подобни ужасии. Не, казах само...

Дори седнал е по-висок от Камий, забавно е. Не бърза. Натъртва на думите.

— Онова, което казах, е, че много съм обичал малката си сестра. Страхотно. В това няма нищо лошо, надявам се. То поне не се наказва от закона, нали?

С огорчен вид. И добавя стъписан:

— Братската обич попада ли под ударите на закона?

Ужас и гнилоч. Сякаш това казва. Ала усмивката му говори за съвсем друго.

Рожден ден. Този път има сигурна дата. На гърба госпожа Васьор е написала: „Тома, 16 декември 1989 г.“. Става на двайсет. Снимката е направена пред къщата.

— „СЕАТ Малага“ — каза гордо тя. — Е, втора ръка, иначе нямаше да се справя.

Тома се е облакътвил на отворената докрай врата, за да се виждат седалките от изкуствена кожа вероятно. Алекс е до него. За снимката закрилнически е прегърнал сестра си през раменете. Когато човек знае, вижда нещата по различен начин. Тъй като снимката е доста малка, се наложи Камий да гледа лицето на Алекс с лупа. През нощта не спа, рисува я по памет, трудно му беше да си я спомни.

На тази снимка не се усмихва. Зима е, облечена е с дебело палто, но се усеща, че все още е мършава, на тринайсет е.

— А как вървеше между Тома и сестра му? — попита Камий.

— О, чудесно — отвърна госпожа Васьор. — Той много се занимаваше със сестра си.

„Тома идва в стаята ми. Почти всяка вечер. Мама знае.“

Тома поглежда часовника си раздражено.

— Имате три деца... — казва Камий.

Тома усеща как вятърът се обръща. Подозрителен е.

— Да, три.

— Има ли момичета в пакета? Две, мисля, нали?

Надвесва се над отвореното пред Луи досие.

— Точно така. Камий, виж ти, също като мен! И Елоди... На колко станаха сладураниите?

Тома стиска зъби и мълчи. Луи решава да запълни мълчанието, смята, че е наложително малко разсейване:

— И тъй, госпожа Занет... — започва той, но не успява да довърши.

— Девет и единайсет години! — прекъсва го Камий.

И победоносно слага пръст на една страница в досието. Внезапно усмивката му се свива. Навежда се към Тома.

— А дъщерите си, господин Васьор, как ги обичате? Уверявам ви, бащината обич не се наказва от закона.

Тома стиска зъби, вижда се как челюстите му се стягат.

— Нестабилни ли са те? Имат ли нужда от авторитет? Макар че понякога нуждата от авторитет при момиченцата е нужда от обич. Всички татковци го знаят...

Васьор дълго гледа втренчено Камий, после напрежението като че спада, той се усмихва сякаш на тавана и пуска дълбока въздишка.

— Наистина сте тежък, комисар... За мъж с вашия ръст е дори изненадващо. Да си мислите, че ще се поддам на провокациите ви. Че ще ви забия юмрук в мутрата и така ще ви предоставя повод да... — И разширява кръга: — Не само сте зли, господа, но сте и посредствени.

След което рязко става.

— Ако направите и крачка извън тоя кабинет... — казва Камий.

В този миг вече никой не знае докъде са стигнали. Тонът се е повишил, всички са прави, дори Луи, и ситуацията е патова.

Луи търси изход.

— По времето, когато сте отседнали в хотела й, госпожа Занети е била близка с Феликс Маниер. Господин Маниер е бил по-млад. Имали са дванайсетина години разлика. Вие самият сте били на колко, деветнайсет, дваисет?

— Няма какво да го увъртаме. Занети си беше дърта мръсница! Всичко, което правеше в живота, единственото, дето я интересуваше, беше да чука младоци. Сигурно е забърсала половината си клиентела. На мен ми скочи още с отварянето на вратата.

— И следователно — заключава Луи — Занети е познавала Феликс Маниер. Пак горе-долу същата схема — Гатеньо, когото сте познавали, познавал Прадри, когото не сте познавали, и госпожа Занети, която сте познавали, познавала господин Маниер, когото не сте познавали.

Тогава Луи се обръща разтревожен към Камий:

— Не съм сигурен дали съм напълно ясен.

— Не, не си напълно ясен — потвърждава Камий, и той разтревожен.

— Така си и мислех. Ще се опитам да го кажа по-ясно.

Поглежда към Васьор.

— Познавате пряко или непряко всички онези, които сестра ви е убила. А сега? — прибавя и се обръща към шефа си.

Камий не е очарован.

— Виж, Луи, не искам да бъда неучтив, но формулировката ти не е съвсем прозрачна.

— Смятате ли?

— Да, смятам.

Васьор върти глава наляво-надясно, цяла чета тъпанари...

— Ще позволиш ли?

Луи прави царствен жест. Камий:

— Всъщност, господин Васьор, сестра ви, Алекс...

— Да?

— Колко пъти сте я продавали?

Мълчание.

— Искам да кажа: Гатеньо, Прадри, Маниер... Не сме сигурни, че имаме всичките, нали разбирате. Тъй че се нуждаем от помощта ви, като организатор, схващате, естествено е, колцина сте канили да се обслужат с малката Алекс?

Васьор е възмутен.

— Наричате сестра ми курва ли? Наистина нямате никакво уважение към мъртвите! — На лицето му се изписва усмивка. — Кажете ми, господа, как смятате да подходите, за да докажете всичко това? Ще накарате Алекс да свидетелства ли? — И оставя ченгетата да оценят шегичката му. — Ще призовете клиентите на свидетелската скамейка? Няма да е лесно. Както разбрах, тъй наречените клиенти не са много бодри, нали?

В тетрадка или в бележник, Алекс никога не отбелязва дати. Текстове са неясни, тя се бои от думите и дори сама пред малкото тефтерче, не се осмелява. Чудно е дали изобщо знае думите. Пише:

Четвъртък, Тома дойде с приятеля си Паскал. Бяха заедно в училище. Наистина изглежда глупав. Тома ме накара да стоя права пред него, направи ми очите. Приятелят му се хилеше. После в спалнята пак се хилеше, непрекъснато се хили, Тома рече: да бъдеш много послушна с приятеля ми. След това беше в спалнята, приятелят му, виждах как се хили над мен даже когато ме болеше, сякаш не можеше да спре да се хили. Не исках да плача пред него.

Камий добре си представя как онзи малоумник бързи момиченцето и се хили. Сигурно е можело да я накарат да вярва какво ли не, дори вероятно че ѝ харесва. Във всеки случай и преди всичко това говори много не толкова за Паскал Трарийо, колкото за Васьор.

— Това май не е всичко — казва Тома и се удря по бедрата, — но става късно. Изредихме ли ги, господата?

— Още една-две точки, ако обичате.

Тома демонстративно си гледа часовника, дълго се колебае и отстъпва пред искането на Луи.

— Добре, така да е, ама по-бързичко, вкъщи ще се тревожат.

Скръства ръце: слушам ви.

— Предлагам ви да поработим над нашите хипотези — казва Луи.

— Прекрасно, аз също обичам нещата да са чисти. Основното е да има яснота. Особено при хипотезите.

Изглежда наистина доволен.

— Когато си лягате със сестра си, тя е на десет, а вие на седемнайсет.

Смутен, Васьор търси погледа на Камий, после този на Луи.

— Господа, разбрахме се, че само ще изясняваме вашите догадки!

— Именно, господин Васьор! — отвърща веднага Луи. — Става дума за нашите хипотези и ви моля единствено да ни кажете дали те съдържат вътрешни противоречия... невъзможни постановки... такива неща.

Би могло да се помисли, че Луи се увлича, ала съвсем не, това е неговият обичаен стил.

— Отлично — казва Васьор. — И така, вашите хипотези...

— Първата е, че сте злоупотребили сексуално със сестра си, когато тя е само на десетина години. Член 222 от Наказателния кодекс предвижда за подобно деяние двайсет години лишаване от свобода.

Тома, с показалец във въздуха, като професор:

— Ако има заведена жалба, ако се докажат фактите, ако...

— Разбира се — прекъсва го Луи без усмивка, — това е предположение.

Васьор е удовлетворен, като човек, който държи всичко да е по правилата.

— Втората ни хипотеза е, че след като сте злоупотребили с нея, сте я предоставяли и дори навярно отдавали под наем на други. Сводничеството с утежняващи вината обстоятелства се разглежда в член 225 от същия кодекс и се наказва с десет години лишаване от свобода.

— Чакайте, чакайте! Казвате „предоставяли“. Господине, преди малко — сочи Камий в другия край на кабинета — той каза „продавали“...

— Аз ви предлагам „отдавали под наем“...

— Продавали! Шегувам се! Окей, нека да е „отдавали под наем“.

— И тъй, отдавали сте я под наем на други. Първо господин Трарийо, съученик, след това господин Гатеньо, когото познавате като собственик на автосервиз, господин Масиак, клиент (в двата смисъла на думата, понеже е наемал и игрални автомати за заведението си). Вероятно господин Гатеньо горещо е препоръчал отличните ви услуги на приятеля си, господин Прадри. Колкото до госпожа Занети, която сте познавали отблизо като хотелиерка, тя не се е поколебала да предложи същите тези отлични услуги на младото си гадже, господин Феликс Маниер, навярно за да му стане приятна. Или, защо не, да го привърже към себе си.

— Това вече не е една хипотеза, а цял сноп!

— Пак нищо общо с реалността?

— Доколкото знам, абсолютно нищо. Но не ви липсва логика. И дори въображение. Сигурно даже Алекс би ви поздравила.

— За какво?

— За усилията, които хвърляте за една покойница... — Гледа последователно двамата полицаи: — ... на която днес ѝ е все едно.

— Все едно ли ще ѝ бъде и на майка ви? А на жена ви? На децата ви?

— А, не!

Гледа ту Луи, ту Камий, право в очите.

— Господа, подобно обвинение, повдигнато без никакво доказателство и без нито едно свидетелско показание, ще бъде чисто и просто клевета. А тя попада под ударите на закона, нали знаете?

Тома ми казва, че ще ми хареса, защото има име на котка. Неговата майка му подарява пътуването. Но съвсем не прилича на котка. През цялото време ме гледа втренчено и не казва нищо. Само се усмихва странно, сякаш иска да ми изяде главата. Дълго след това виждам отново това лице и тези очи.

Повече не се споменава за Феликс в този бележник, ала ето какво откриват в тетрадката. Кратко е:

Котаракът се върна. Пак ме гледа дълго и се усмихва като първия път. После ми каза да застана по друг начин и много ме заболя. Тома и той не бяха доволни, че плача толкова силно.

Алекс е на дванайсет. Феликс на двайсет и шест.

Гадното чувство продължава доста дълго.

— В този сноп хипотези — подхваща най-сетне Луи — ни остана, мисля, да изясним само още едно нещо.

— Да приключваме.

— Как Алекс е открила отново всички тези хора? Защото все пак фактите са отпреди почти двайсет години.

— Искате да кажете, според хипотезата.

— Точно така, извинете. Според хипотезата тези факти датират отпреди двайсет години. Алекс се е променила много, знаем, че е използвала различни имена, че се подготвя дълго и има стратегия. Старателно е организирала срещите си. Пред всеки е разигравала правдоподобна роля. Момиче, пълничко и размъкнато, за Паскал Трарийо, класическа жена за Феликс Маниер... Но, въпрос, как е открила отново всички тези хора?

Тома поглежда към Камий, след това към Луи, после пак към Камий, като че не знае на кой бог да се моли.

— Не ми казвайте... — И ужасен: — Не ми казвайте, че нямате хипотеза!

Камий се е обърнал. В този занаят човек наистина плаща със собствената си личност.

— А, напротив — отвърща Луи скромно, — имаме хипотеза.

— Ооо... Кажете ми всичко.

— По същия начин, както предположихме, че сте предоставили на господин Трарийо самоличността и адреса на сестра си, предполагаме и че сте помогнали на сестра си да открие всички тези хора.

— Но преди Алекс да пречука всички тези хора... Ако предположим, че ги познавам — той размахва показалец: внимание... — как бих могъл да знам къде са те след двайсет години?

— Първо, някои от тях не са се местили изобщо. Пък и мисля, че е било достатъчно да й дадете имената и старите адреси, а след това тя е провела собствено разследване.

Тома прави лек жест, сякаш аплодира възхитено, ала внезапно спира:

— И защо бих сторил това?

Госпожа Прево ясно показва, че не се бои от изпитания. Произхожда от народа, никога не се е валяла в злато, сама си е отгледала двете деца, няма на кого едно „благодаря“ да каже и прочее, всички тези максими се излъчват от начина, по който седи изправена на стола. Решена да не се остави да ѝ разправят небивалици.

Понеделник, четири следобед.

Викат сина ѝ в пет.

Камий е координирал призовките така, че двамата да не се срещат и да не разговарят помежду си.

Първия път, в деня на разпознаването в моргата, тя беше поканена. Сега е призвана, различно е, но нищо не се променя, тази жена е построила живота си като цитадела; смята, че е непревземаема. Онова, което пази е вътре. И има тежка работа. Не отиде да разпознае дъщеря си в моргата, каза на Камий, че това ѝ идва в повече. Като я гледа днес как се мъдри пред него, той започва да се съмнява, че е способна да прояви подобна слабост. Ала въпреки надутия ѝ вид, неотстъпчивия поглед, опърничавото мълчание и всичките ѝ маниери на непреклонна жена, канцеларията на полицията я стряска, както и миниатюрното ченге, седнало до нея, с висящи на двацет сантиметра над пода крака, което се е втренчило в лицето ѝ и пита:

— Какво точно знаете за отношенията между Тома и Алекс?

Изненадано изражение, какво толкова има да се знае „точно“ за отношенията между брат и сестра? Ама пък мигва малко бързо. Камий изчаква, но това е мач с равен резултат.

Той знае и тя знае, че той знае. Мъчително е. И на него му се изчерпва търпението.

— На колко години точно синът ви започна да изнасилва Алекс?

Тя надава пискливи викове. Че как...

— Госпожо Прево — казва Камий с усмивка, — не ме вземайте за глупак. Дори ще ви посъветвам да ми помогнете много активно, в противен случай ще тикна сина ви в затвора за остатъка от дните му.

Заплахата за сина ѝ проработва. На нея могат да ѝ сторят каквото пожелаят, само сина ѝ да не пипат. И все пак се е окопала здраво.

— Тома много обичаше сестра си, никога не би докоснал и един косъм...

— Не говоря за космите ѝ.

Госпожа Прево е непромокаема за хумора на Камий. Тя прави отрицателен знак с глава и е трудно да се разбере дали това означава, че не знае или че не желае да каже.

— Ако сте били в течение и сте го оставили да го върши, сте съучастник в изнасилване с утежняващи вината обстоятелства.

— Тома никога не е докосвал сестра си!

— Какво знаете по въпроса?

— Познавам сина си.

Май ще се въртят в кръг. Няма решение. Няма жалба, няма свидетел, няма престъпление, няма жертва, няма палач. Камий въздъхва и кимва утвърдително.

„Тома идва в стаята ми. Почти всяка вечер. Мама знае.“

— Познавахте ли добре и дъщеря си?

— Доколкото една майка може да познава дъщеря си.

— Многообещаващо.

— Какво?

— Не, нищо.

Камий изважда тънка папка.

— Докладът от аутопсията. Щом познавате добре дъщеря си, знаете какво има вътре, предполагам.

Слага си очилата. Значение: грохнал съм, но продължавам.

— Твърде много специализирани термини, ще превеждам.

Госпожа Прево не помръдва и мигла от самото начало, като вкаменена. Вдървена чак до костите, с изопнати мускули, сякаш целият ѝ организъм се съпротивлява.

— Дъщеря ви е била в гадно състояние, а?

Тя гледа втренчено стената отсреща. Стаила е дъх.

— Съдебният лекар — продължава той, прелиствайки доклада — отбелязва, че гениталиите на дъщеря ви са били изгорени с киселина. Бих казал, сярна. За по-кратко, онова, което наричат витриол... Изгарянията са били много дълбоки. Изцяло са унищожили клитора — това, изглежда, е някаква форма на обрязване, — киселината е

разтопила големите и малките устни, засегната е сериозно вагината... Вероятно вътре е било изсипано достатъчно количество киселина, за да унищожи всичко. Лигавицата е била почти разградена, плътта буквално се е стопила, превръщайки детородния апарат в някаква магма.

Камий вдига очи към нея и я гледа неподвижно.

— Това е думата, която съдебният лекар употребява. „Магма от плът.“ Било е отдавна, Алекс трябва да е била съвсем млада. Говори ли ви нещо?

Госпожа Прево гледа Камий, много е бледа, поклаща отрицателно глава, като автомат е.

— Дъщеря ви никога ли не ви е споменавала за това?

— Никога!

Думата изкънтява рязко като плющене на семейната хоругва под силен порив на вятъра.

— Ясно. Дъщеря ви не е искала да ви отегчава с дребните си истории. Сигурно ѝ се е случило един хубав ден, някой ѝ е изсипал половин литър сярна киселина във вагината, а след това тя се е прибрала вкъщи, все едно нищо не е било. Каква образцова сдържаност!

— Не знам.

Нищо не се е променило, нито лицето, нито позата, но гласът е нисък.

— Съдебният лекар е посочил нещо крайно любопитно — продължава Камий. — Зоната на гениталиите е била засегната дълбоко, заличени нервни окончания, необратими деформации на естествените пътища, увредени, разградени тъкани, лишаващи веднъж завинаги дъщеря ви от нормално полово сношение. Дори не говоря за други надежди, които може да е имала. Да, твърде любопитно нещо...

Камий спира, оставя доклада, сваля очилата и ги слага пред себе си, скръства ръце и се втренчва в майката на Алекс.

— И то е, че пикочните пътища са били в известен смисъл „преправени“, защото е съществувала смъртоносна опасност. За няколко часа е щяла да настъпи сигурна смърт. Нашият експерт споменава за елементарна, почти дивашка техника — тръбичка, забита дълбоко в месото, за да предпази пикочния канал. — Мълчание. —

Според него резултатът е истинско чудо. И касапница. В доклада не го казва по този начин, но това е смисълът.

Госпожа Прево преглъща слюнката си, ала гърлото ѝ е пресъхнало, Камий мисли, че може да се задави, да се закашля, обаче не, нищо.

— Разберете, той е лекар. А аз съм полицай. Той констатира. Аз се опитвам да тълкувам. И хипотезата ми е, че са причинили това на Алекс по спешност. За да се избегне отиването в болница, понеже е щяло да се наложи да се дават обяснения, да се посочи името на извършителя (използвам мъжки род, не ми се сърдете), тъй като мащабът на пораженията показва, че деянието няма как да е неволно, че то е умишлено. Алекс не е искала да раздухва историята, горкото момиче, не е в неин стил, познавали сте я колко е сдържана...

Госпожа Прево най-сетне преглъща слюнката си.

— Кажете ми, госпожо Прево... От колко време сте болногледачка?

Тома Васьор навежда глава съсредоточен. Изслушал е заключенията от аутопсията в пълно мълчание. Сега гледа Луи, който му ги е прочел и ги е коментирал. И тъй като нищо не следва:

— Вашата реакция? — пита Луи.

Васьор разперва ръце.

— Това е много тъжно.

— Били сте в течение.

— Алекс — изрича с усмивка — нямаше никакви тайни от големия си брат.

— Тъй че ще можете да ни осветлите какво се е случило, нали?

— За жалост, не. Тя ми е споменавала, но нищо повече, нали разбирате, това са интимни неща... Говореше с недомлъвки.

— Значи, нищо не можете да ни кажете?

— Уви...

— Никаква информация...

— Никаква.

— Нищо по-точно...

— Не.

— Никаква хипотеза...

Тома Васьор въздъхва.

— Да речем, предполагам, че... Някой малко се е изнервил. Огромен гняв.

— Някой... И не знаете кой?

Той се усмихва.

— Никаква идея.

— Значи, разгневен „някой“, казвате. И по какъв повод?

— Нямам представа. Само това подразбрах.

Сякаш досега предпазливо е опитвал температурата на водата и в крайна сметка я намира по свой вкус.

Ченгетата не са агресивни, нямат нищо срещу него, никакви доказателства, ето какво изразяват лицето и държанието му.

Във всеки случай предизвикателството му е в природата.

— Знаете ли... Понякога Алекс можеше да бъде много мъчна.

— Как така?

— Ами имаше едно характерче... Видите ли, лесно се надуваше. — И тъй като никой не подема, Васьор не е сигурен, че са го разбрали. — Искам да кажа, че с този тип момичета неминуемо кипваш повече или по-малко. Сигурно заради липсата на баща, но си беше... доста опърничава. Всъщност мисля, че не обичаше авторитетите. И от време на време нещо я прихващаше, отсичаше „не“ и човек не можеше да измъкне нищо от нея.

Те имат усещането, че Васьор по-скоро преживява някаква сцена, отколкото да я разказва. Леко повишава глас:

— Такава си беше Алекс. Внезапно, без да проумяваш защо, вече бе набила спирачката. Кълна се, умееше истински да вбесява.

— Това ли се случи? — пита Луи със слаб, едва доловим глас.

— Не знам нищо — отвръща Васьор прилежно. — Не съм бил там. — И се усмихва на полицаите. — Казвам само, че Алекс беше точно такъв тип момиче, на което накрая му се случва нещо подобно. Инати се като магаре... Най-сетне човек губи търпение, нали разбирате...

Арман, който цял час не е проронил дума, стои вкаменен.

Луи е бял като платно и е изгубил малко от хладнокръвието си. При него това приема изключително цивилизовани форми.

— Но... тук не говорим за обикновено пошляпване, господин Васьор! Говорим... за изтезания, за варварство спрямо момиче на няма

и петнайсет години, което е било принуждавано да проституира с възрастни мъже!

Набляга на всяка дума, на всяка сричка. Камий знае до каква степен е разтърсен. Ала Васьор, вече овладял се напълно, го кара да изпие чашата докрай и е решен да му се качи на главата:

— Ако хипотезата ви за проституцията е правилна, бих казал, че това са рисковете на професията...

Този път Луи е изгубен. Търси с поглед Камий, а Камий му се усмихва. Той по някакъв начин е минал от другата страна. Кимва, сякаш разбира, сякаш споделя заключението на Васьор.

— А майка ви беше ли в течение? — пита.

— За какво? О, не! Алекс не искаше да ѝ досажда с тези дребни момичешки истории. Пък и майка ни си имаше други грижи... Не, тя никога не узна.

— Жалко — продължава Камий, — можела е да даде добър съвет. Като болногледачка, искам да кажа. Би могла примерно да вземе неотложни мерки.

Васьор само поклаща глава с фалшиво съжаление.

— Какво да правим... — казва примирено. — Няма как да върнем събитията.

— А когато научихте какво се е случило с Алекс, не изпитяхте ли желание да подадете жалба?

Той поглежда изненадано Камий.

— Ами... срещу кого?

Камий чува: „За какво?“.

Седем вечерта е. Светлината е намаляла толкова коварно, че никой не си е дал сметка как от известно време си говорят в полумрак, който придава на този разпит нещо нереално.

Тома Васьор е уморен. Става тежко, като след цяла нощ игра на карти, слага ръце на хълбоците, изпъчва гърди, пуска мъчителна въздишка на облекчение и повдига скованите си крака. Полицайте остават седнали.

Арман свежда глава над досието, за да прикрие смущението си.

Луи внимателно разчиства бюрото с ръба на дланта. Камий също е станал, отишъл е до вратата, после — полукръг, и с уморен вид:

— Полусестра ви, Алекс, ви е шантажирала. Да започнем отново с това, ако искате.

— Не, съжалявам — казва Васьор с прозявка.

Лицето му изразява съжаление, би искал да им достави удоволствие, да им направи услуга, нали виждат, но не е възможно. Пуска си ръкавите на ризата.

— Вече наистина е време да се прибирам.

— Трябва само да се обадите по телефона...

Жест с ръка, сякаш отказва последна почерпка.

— Наистина...

— Има две възможности, господин Васьор. Сядате и отговаряте на последните ни въпроси, за един-два часа...

Васьор слага разтворени длани на масата:

— Или?...

Сега гледа от долу нагоре, както във филмите, когато героят се кани да извади оръжие, ала в случая издрънчава на кухо.

— Или ви задържам поне за двайсет и четири часа. Дори можем да удължим до четирийсет и осем, съдия-следователят обожава жертвите и не ще съзре нищо нередно, ако ви задържим малко по-дълго.

Васьор се облещва.

— Но... да ме задържите... с какъв мотив?

— Няма значение. Изнасилване с утежняващи вината обстоятелства, изтезание, сводничество, убийство, варварско отношение, не ми пука, каквото щете. Ако имате някакви предпочитания...

— Ама вие нямате никакво доказателство! За нищо!

Направо изригва, проявил е търпение, огромно търпение, ала вече край, ченгетата злоупотребяват с положението си.

— Писна ми от вас. А сега се омитам.

От този момент нещата рязко набират скорост.

Тома Васьор се изправи като пружина, промърмори нещо, което никой не разбра, взе си сакото и преди който и да било да успее да помръдне, вече беше на вратата и я бе отворил, с единия крак навън. Двамата униформени полицаи на пост в коридора веднага се намесиха, Васьор спря и се обърна.

Камий заключи:

— Струва ми се, че действително е най-добре да ви задържа. Да речем, за убийство. Устройва ли ви?

— Нямате нищо срещу мен. Просто сте решили да ми правите въртели, така ли?

Затвори очи, отново пое бремето и се върна в кабинета с провлачена стъпка. Уморен от борбата.

— Имате право да се обадите по телефона на някой близък — каза Камий. — И да се видите с лекар.

— Не, аз искам да се видя с адвокат.

Съдия-следователят е информиран от Лъо Ген за задържането, а Арман се заема с формалностите. Битката с времето продължава, арестът е ограничен до двацет и четири часа.

Васъор не се противопоставя на нищо, само и само да свършват, ще трябва да обяснява на жена си, ще хвърли всичко за сметка на тия тъпанари, ще си махне връзките на обувките, колана, ще приеме вземане на отпечатьци, на ДНК проба, каквото поискат, важното за него е да става бързо, не казва нищо, докато чака адвокатът да дойде, ще отговаря на административни въпроси, за останалото ще мълчи.

И се обажда на жена си. Работа. Нищо сериозно, но не мога да се прибера веднага. Не се безпокой. Задържаха ме. В настоящия контекст думата му се струва нелепа, опитва се да се измъкне, ала не е подготвен, няма навика да се оправдава. И тъй като не притежава аргументи, възприема властен тон, от сорта: спри да ми досаждаш с въпросите си. От другата страна — бяло петно, неразбиране. Нали ти казах, не мога! Ами просто иди сама! Започва да крещи, това е по-силно от него. Камий се пита дали удря жена си. Ще се върна утре. Не казва кога. Хайде, трябва да вървя. Да, аз също. Да, ще звънна пак.

Осем и петнайсет вечерта е. Адвокатът пристига в единайсет. Той е млад мъж с бърза и решителна крачка, когото още никой не е виждал, но който си разбира от работата. Разполага с трийсет минути, за да информира клиента си, да му обясни как да се държи, да го посъветва да бъде предпазлив, предпазливостта преди всичко, и да му пожелае успех, защото за трийсет минути, без право на достъп до досието, не може да се направи кой знае какво.

Камий решава да се прибере, да вземе душ, да се преоблече. Таксито го оставя пред блока няколко минути по-късно. Качва се с асансьора, сигурно е наистина уморен, щом се отказва от стълбите.

Пакетът го очаква пред вратата, плик от кафява хартия, завързан с връвчица. Той веднага разбира, грабва го и влиза. Дудуш получава само една бегла милувка.

Става му някак особено, това е автопортретът на Мод Верховен. Осемнайсет хиляди евро.

Очевидно е Луи, отсъствал в неделя сутринта и пристигнал към два следобед. За него картина за осемнайсет хиляди евро не е кой знае какво. И все пак на мига кара Камий да се чувства неудобно. В такава ситуация не знаете какво дължите на другия, какво очаква той негласно, какво трябва да сторите. Да приемете, да откажете, да кажете нещо ли или какво? Подаръкът винаги предполага някаква отплата, под каквато и да е форма.

Какво ли очаква Луи срещу този дар? Докато се съблича и отива под душа, Камий против волята си се връща на своите размишления за резултата от търга. Дарителството за хуманитарни дела е ужасен жест, жест, който казва на майка му: вече нищо не искам от теб.

Малко е възрастен, за да е още на тоя етап, ала човек никога не приключва с родителите си, докато е жив, погледнете Алекс.

Суши се и застава твърдо зад решението си. Това ще бъде успокоение, раздялата с тези пари не означава незачитане.

Просто начин да разчисти.

Дали наистина ще го направя, дали ще дам всичко?

Но пък ще запази автопортрета; привършвайки с обличането, го гледа, сложил го е на канапето пред себе си, доволен е, че е тук. Великолепно платно. Не е сърдит на майка си, ето това доказва желанието му да го задържи. За пръв път той, на когото през цялата му младост всички повтаряха, че прилича на баща си, открива някаква прилика с майка си в тази картина. Става му добре. Има надежда да изчисти живота си. Не знае накъде води това.

Преди да излезе, се сеща за Дудуш и ѝ отваря една кутия.

В сградата на Криминалната полиция Камий се разминава с адвоката, който тъкмо е приключил, Арман е звъннал със звънеца за край на срещата. Връщат се при Тома Васьор в кабинета, Арман се е възползвал да проветри, сега е дори хладно.

Луи също влиза, Камий се обръща към него с малък съучастнически жест, Луи го пита с поглед, Камий прави знак: ще поговорим по-късно.

Тома Васьор е доста скован, брадата му сякаш е започнала да расте по-бързо, като в една реклама за изкуствени торове, но е запазил грам усмивка нейде на лицето. Искате да ме омаломощите, само че не разполагате с нищо и няма и да разполагате. Готов съм за война на изтощение, наистина ме вземате за тъпак. Адвокатът го е посъветвал да чака и да не поема инициатива, това е добрата тактика — да претегля отговорите си и да не бърза. Битка с времето наопаки, идеята е работата да се проточва цял един ден. Вероятно не два. Адвокатът казва, че за да удължат задържането, ще се наложи да подадат нещо ново на съдията, а те не ще имат нищо, нищо. Камий чете всичко това в начина, по който той отваря и затваря уста, пъчи гърди и прави дихателни упражнения.

Казват, че първите минути на една среща съдържат умален модел на по-нататъшното отношение; Камий си припомня, че в момента, в който го зърна, изпита неприязън към Васьор. До голяма степен подходът му към този случай дойде именно оттам. И съдия Видар го знае.

Камий и съдията не са чак толкова различни всъщност. Потискащо е да установява такива неща.

Льо Ген потвърди, че съдия-следователят одобрява стратегията му. Ти да видиш! В този миг всякакви емоции разтърсват Камий. На свой ред и съдията се присъединява към заверата. Заставайки така решително на негова страна, той го принуждава да преразгледа изпълненията си. Дразнещо е човек да получава подобни уроци.

Арман обявява деня и часа, имената и чиновете на присъстващите лица, като разказвач в гръцка трагедия.

Започва Камий:

— И преди всичко престанете да ни скачате по нервите с вашите „хипотези“.

Смяна на стила. Камий събира мислите си в движение и поглежда часовника.

— И така, Алекс ви е шантажирала.

Изрича го с напрегнат глас, сякаш зает с нещо друго.

— Обяснете ми това — отвърща Васьор.

Един прилежен Тома Васьор, готов за битка.

Камий, хванат неподготвен, се обръща към Арман, Арман се втурва, рови в папката, това пак отнема сума ти време, човек има

чувството, че разни залепени бележки и всякакви хвърчащи листчета ще се разлетят, и си задава въпроса дали Републиката е гласувала доверие на точните хора. Но намира. Арман винаги намира.

— Заем от вашия работодател „Дистрифер“, двайсет хиляди евро, на 15 февруари 2005-а. Твърде много сте затънали в дългове за къщата си, за да можете да вземете от банката, тъй че сте се обърнали към шефа си. Връщате всеки месец, според резултатите от продажбите.

— Не виждам никаква връзка с шантажа, честно!

— Намерихме — продължава Камий — в стаята на Алекс дванайсет хиляди евро. Чистички пачки, току-що излезли от банката, с бандероли.

Васьор прави гримаса на съмнение:

— Е, и?

Камий посочва Арман с жест на конферансие, а Арман е във вихъра си:

— Банката потвърди инкасирането на чек за двайсет хиляди евро от вашия работодател на 15 февруари 2005-а и изтеглянето на същата сума в брой на 18-и.

Камий мълчаливо ликува със затворени очи. Отваря ги отново:

— И тъй, по каква причина имахте нужда от двайсет хиляди евро, господин Васьор?

Колебание. Колкото и да го очаква човек, най-лошото непрекъснато приема нови форми. Това е изводът, който се чете по лицето на Васьор. Ходили са при работодателя му. Минали са по-малко от пет часа от задържането, остава да устои още деветнайсет. Цялата си кариера Васьор е направил в търговията, а няма по-добро обучение за устойчивост на удари. И той поема поредния.

— Дълг от хазарт.

— Играли сте срещу сестра си и сте изгубили, така ли?

— Не, не с Алекс, с... някой друг.

— Кой?

Васьор диша трудно.

— Ще спечелим малко време — казва Камий. — Тези двайсет хиляди евро наистина са били предназначени за Алекс. Останали са й по-малко от дванайсет хиляди, които са намерени в стаята й. Много от бандеролите са с ваши отпечатъци.

Стигнали са дотам. Колко ли назад във времето са се върнали? Какво ли знаят? Какво ли искат?

Камий чете въпросите в бръчките по челото на Васьор, в зениците му, в ръцете. В това няма никакъв професионализъм и Камий не ще го признае никога и пред никого, но ненавижда Васьор. Ненавижда го. Иска да го убие. Ще го убие. Преди няколко седмици помисли същото и за съдия Видар. Не си тук случайно, може да каже сам на себе си, ти си потенциален убиец.

— Окей — прави своя избор Васьор, — дадох пари назаем на сестра си. Забранено ли е?

Камий се отпуска, сякаш е драснал тебеширен кръст на стената. Усмивва се, ала това не е добронамерена усмивка.

— Прекрасно знаете, че не е забранено, защо тогава лъжете?

— Не ви засяга.

Думите, които не бива да се изричат.

— В положението, в което се намирате, кое точно не засяга полицията, господин Васьор?

Обажда се Льо Ген. Камий излиза от кабинета. Дивизионният иска да знае докъде са стигнали. Трудно е да се каже и Камий избира най-успокоителното:

— Не е зле, нещата вървят... — Льо Ген не поема. — А при теб?
— пита Камий.

— Едва ще смогнем със срока, но ще успеем.

— Да се съсредоточим тогава.

— Сестра ви не е била...

— Полусестра! — поправя го Васьор.

— Полусестра ви, променя ли нещо?

— Ами да, не е едно и също, би трябвало да проявявате поне малко прецизност.

Камий поглежда Луи, после Арман, сякаш казва: виждате ли, оправя се не зле, а?

— Тогава, да речем, Алекс. Всъщност не сме напълно убедени, че Алекс е имала намерение да се самоубие.

— Обаче точно това е направила.

— Така е. Но вие, който сте я познавали по-добре от всеки друг, сигурно ще ни обясните. Ако е искала да умре, защо е подготвила бягството си в чужбина?

Васьор вдига вежди. Не разбира въпроса.

Този път Камий само прави лек жест към Луи.

— Сестра ви... пардон, Алекс, предния ден си е взела билет за Цюрих, излитане на следващия, 5 октомври, в осем и четирийсет. Дори се е възползвала от минаването си през летището, за да си купи пътническа чанта, която открихме идеално подредена, готова, в стаята ѝ.

— От вас научавам... Вероятно е променила решението си. Казах ви, наистина беше нестабилна.

— Избрала е хотел близо до летището, даже е поръчала такси за следващата сутрин, а колата ѝ е била там. Без съмнение не е искала да се затруднява, да търси място на паркинга и да си изпусне полета. Възнамерявала е да замине лесно и безпроблемно. Освен това се е отървала от лични вещи, не е искала нищо да остави след себе си, включително флаконите, съдържащи киселина. Нашите експерти, между другото, ги изследваха, това е същият продукт, който е използван при престъпленията, концентрирана до около 80 % сярна киселина. Заминавала е, напускала е Франция, бягала е.

— Какво очаквате да ви кажа? Не мога да отговарям от нейно име. Всъщност никой вече не може да отговаря от нейно име!

Васьор се обръща към Арман и към Луи, сякаш търси одобрение, но не му е до това.

— Тогава, щом не можете да отговаряте от името на Алекс — отбелязва Камий, — поне ще можете да отговаряте от свое собствено.

— Ако мога...

— Разбира се, че можете. Какво правихте на 4 октомври вечерта, в деня на смъртта на Алекс, да речем, между осем часа и полунощ?

Тома се колебае, Камий се хвърля с главата надолу:

— Ние ще ви помогнем... Арман?

Странно, навярно за да подчертае драматизма на ситуацията, Арман се изправя, както в училище, когато учителката вдигне ученик да рецитира. И акуратно започва да чете записките си:

— В двайсет и трийсет и четири сте получили телефонно обаждане, били сте си у дома. Жена ви заяви пред нас: „Тома получи съобщение от службата, нещо спешно“. Изглежда, че от вашата служба на практика не се случва да ви звънят толкова късно... „Беше му много неприятно“, добави тя. Според съпругата ви сте излезли към двайсет и два часа и сте се върнали след полунощ, не можа да уточни кога, спяла е и не е обърнала внимание. Но не преди полунощ, това е сигурно, тогава си е легнала.

Тома Васьор трябва да асимилира доста нови детайли. Разпитвали са жена му. Помисли го преди малко. Какво още?

— Между другото — продължава Арман, — знаем, че изобщо не е вярно.

— Защо казваш това, Арман? — пита Камий.

— Защото в двайсет и трийсет и четири господин Васьор е получил обаждане от Алекс. Било е записано, понеже е набрала номера от хотелската си стая. Ще проверим при оператора на господин Васьор, само че работодателят му е категоричен, че не е имало нищо спешно тази вечер. И дори добави: „В нашата работа не виждам какъв спешен случай може да се яви, и то през нощта. Ние да не сме «Бърза помощ»...“.

— Много проникновена забележка — вметва Камий.

Обръща се към Васьор, ала няма време да се възползва от преднината си. Васьор го прекъсва:

— Алекс ми бе оставила съобщение, искаше да ме види и ми беше определила среща. В единайсет и половина вечерта.

— А, започвате да си спомняте!

— В Олне су Боа.

— Олне, Олне, чакайте... Та то е до Вилпинт, съвсем близо до мястото, където е умряла. Значи, осем и половина е, вашата любима сестричка се обажда и какво правите вие?

— Отивам.

— Обичайни ли са такива срещи между вас?

— По-скоро не.

— Какво искаше тя?

— Помоли ме да се видим, посочи ми адрес и час, това е всичко.

Тома продължава да претегля отговорите си, ала във вихъра на битката се усеща, че желае да се отърве, изреченията изскачат бързо и

той трябва непрекъснато да се овладява, за да следва стратегията, която си е изработил.

— И какво е искала тя според вас?

— Не знам.

— Брей, хайде де, не знаете!...

— Във всеки случай нищо не ми каза.

— Да обобщим. Миналата година ви е измъкнала двайсет хиляди евро. По наше мнение, за да ги получи, ви е заплашила, че ще разбие милото ви семейство, ще разкаже как сте я изнасилили на десет години, как сте я карали да проституира...

— Нямате никакво доказателство!

Тома Васьор се е изправил и е изкрещял. Камий се усмихва. Васьор губи своето хладнокръвие, и това ако не е чиста печалба...

— Седнете — изрича той съвършено спокойно. — Казвам „по наше мнение“, хипотеза, знам, че ги обожавате.

Изчаква да изтекат няколко секунди.

— Впрочем, като стана дума за доказателства, Алекс е разполагала с едно превъзходно и убедително доказателство, че младостта ѝ не е минала много добре, трябвало е само да се срещне със съпругата ви. Между жени може да се говори за тия неща, могат даже да си ги показват. Ако само за миг Алекс бе показала интимните си части на жена ви, може да се обзаложим, че в семейство Васьор е щяло да има емоции, нали? Та, в заключение, „по наше мнение“, тъй като е била планирала заминаването си за следващия ден, а почти не е имала вече пари по сметката си и само дванайсет хиляди евро в брой... ви се е обадила, за да иска още.

— В съобщението ѝ изобщо не се споменава за това. Пък и откъде бих могъл да намеря пари посред нощ?

— Смятаме, че Алекс ви е предупреждавала, че скоро ще се наложи да намерите, докато тя се организира в чужбина. И че и вие е трябвало да се организирате, защото вероятно потребностите ѝ са били значителни... Едно бягство е скъпо нещо. Но пак ще говорим за това, сигурен съм. Засега вие излизате посред нощ... и какво правите?

— Отивам на адреса, който ми е дала.

— Кой адрес?

— Булевард „Жувнел“ 137.

— И какво има на булевард „Жувнел“ 137?

— Там е работата, че нищо.

— Как така нищо?

— Ами нищо.

Няма нужда Камий да се обръща към Луи, той вече е на клавиатурата, изписва адреса на един сайт за карти и маршрути, изчаква няколко секунди и най-сетне прави знак на Камий да се приближи.

— Е, да, прав сте, няма нищо... На номер 135 офиси, на 139 химическо чистене, а по средата магазин за продан. Затворен. Мислите ли, че е искала да купи магазин?

Луи действа с мишката, за да огледа околностите, другата страна на улицата. По лицето му се вижда, че е озадачен.

— Не, разбира се — казва Васьор. — Но не знам какво е искала, защото не дойде.

— Не се ли опитахте да й се обадите?

— Връзката беше прекъсната.

— Вярно е, проверихме. Алекс е изключила телефона си три дни преди това. Явно с оглед на предстоящото заминаване. И колко време останавате пред магазина за продан?

— До полунощ.

— Търпелив сте, това е добре. Когато човек обича, той е изпълнен с търпение, всички го знаят. Някой видя ли ви?

— Не смятам.

— Неприятно.

— Неприятно е най-вече за вас, понеже вие трябва да докажете нещо, не аз.

— Не е неприятно нито за вас, нито за мен, а е просто неприятно, изникват неясноти, съмнения, заприличва на „измислена история“. Но няма значение. Предполагам, че случката е приключила и сте се прибрали вкъщи.

Тома не отговаря. Вероятно някой скенер би могъл да покаже скоростта, с която невроните му се опитват да уцелят правилната конфигурация.

— Е? — настоява Камий. — У дома ли се върнахте?

Колкото и да мобилизира всичките си ресурси, умът на Тома не открива задоволително решение.

— Не, отидох в хотела.

Направо скача в дълбокото.

— Тъй ли? — възкликва Камий слисан. — Ама вие знаехте в кой хотел се намира тя?

— Не, Алекс ми се беше обадила, аз просто набрах същия номер.

— Хитро! И?...

— Не отговаряше. Попаднах на автоматично съобщение.

— Колко жалко! И, значи, сте се прибрали у дома.

Двете му мозъчни полукълба този път почти влизат в сблъсък. Тома чак затваря очи. Нещо му говори, че това не е верният ход, ала не вижда какво друго да направи.

— Не — казва той накрая, — отидох в хотела. Беше затворено. Нямахме никой на рецепцията.

— Луи? — пита Камий.

— Рецепцията е отворена до десет и половина вечерта. След това е нужен код, за да влезеш. Дават го на клиентите, когато пристигнат.

— И следователно — продължава Камий, гледайки Васьор — сте се прибрали у дома.

— Да.

Камий се обръща към своите адютанти.

— Ама че приключение! Арман... Струва ми се, че нещо се съмняваш.

Този път Арман не се изправя:

— Свидетелските показания на господин Лъбуланже и на госпожа Фарида.

— Сигурен ли си?

Арман припряно се гмурва в записките.

— Не, чакай. Фарида е малкото ѝ име. Госпожа Фарида Сартауи.

— Извинете колегата ми, господин Васьор, винаги е имал проблем с чуждите имена. И тъй, тези хора?...

— Клиенти на хотела — додава Арман. — Които са се върнали към дванайсет и петнайсет след полунощ.

— Добре, добре, добре — изригва Васьор, — добре!

Льо Ген вдига при първото извъняване.

— Тази нощ ще клекне.

— Какво изрови? — пита Льо Ген.

— Къде си? — отвръща Камий с въпрос.

Льо Ген се колебае. Което значи — при жена. Което значи влюбен Льо Ген — иначе не ляга с жена, не е в негов стил, — което значи...

— Жан, последния път те предупредих, че повече няма да ти бъда кум, знаеш го! В никакъв случай.

— Знам, Камий, не се тревожи. Държа се здраво за парапета.

— Мога ли да ти вярвам?

— Напълно.

— Наистина ме плашиш.

— А при теб как е?

Камий поглежда часа.

— Дали сме пари назаем на сестрата, сестрата ни е звъннала, влезли сме в хотела на сестрата.

— Това ще издържи ли?

— Ще мине. Сега е въпрос на търпение. Надявам се, че съдията...

— Този път е перфектен.

— Хубаво. Тогава е най-добре да поспим.

И настана нощ.

Три през нощта. Беше по-силно от него и за пръв път успя. Пет удара, нито един повече. Съседите много харесват Камий, ала все пак да извадиш чук и да заблъскаш по стените в три през нощта... Първият удар изненадва, вторият буди, третият поражда въпроси, четвъртият скандализира, петият дава решителност да задумкаш по стената... но няма шести, всичко утихва, Камий може да закачи

автопортрета на Мод на стената в хола, пиронът се държи здраво. Камий също.

Искаше да хване Луи на излизане от Криминалната, ала той вече си бе заминал, беше се измъкнал. Ще го види утре. Какво да му каже? Камий разчита на своята интуиция, на ситуацията, ще задържи платното, ще благодари на Луи, красив жест, и ще му върне парите. Или пък не. Тази история с двеста и осемдесетте хиляди евро му се върти из главата.

Откакто живее сам, винаги спи с дръпнати завеси, обича светлината да го буди. Дудуш се е сгушила при него. Сънят не идва. Прекарва останалата част от нощта на канапето срещу картината.

Разпитът на Васьор е изпитание, така си е, но не е единственото.

Онова, което се роди в душата му онази нощ в ателието в Монфор и което го връхлетя в хотелската стая пред трупа на Алекс Прево, сега е пред него.

Този случай му позволи да прогони демоните от смъртта на Ирен и да уреди сметките с майка си.

Образът на Алекс, момиченце с невзрачно лице, го е обсебил до сълзи.

Несръчният й почерк в дневника, смешните джунджурии, цялата история, всичко къса сърцето му. Има усещането, че и той е като другите. За него също Алекс беше инструмент.

Той се възползва от нея.

През следващите седемнайсет часа три пъти вадят Васьор от килията и го водят в кабинета при ченгетата. Два пъти го посреща Арман, после Луи. Проверяват подробностите.

Арман му подава точните дати на престоите му в Тулуза.

— Какво значение има двайсет години по-късно? — избухва Васьор.

Арман отвръща с поглед: нали знаете, правя това, дето са ми наредили.

Васьор подписва всичко, което му поднасят, разпознава всичко, което искат.

— Нищо нямате срещу мен, абсолютно нищо.

— В такъв случай — отвърща Луи, когато той води разпита — няма от какво да се боите, господин Васьор.

Времето се точи, часовете се нижат и Васьор усеща, че това е добро предзнаменование. За последен път го изкарват от килията, за да уточнят датите, на които се е срещал със Стефан Масиак в рамките на неговите обиколки.

— Пука ми — заявява той и подписва.

Гледа стенния часовник. Никой в нищо не може да го обвини.

Не се е бръснал. Тоалетът е направен набързо.

Завели са го горе отново. Сега е ред на Камий да говори. Още с влизането поглед към стенния часовник. Осем вечерта. Денят беше дълъг.

Васьор е победител и се кани да триумфира.

— Е, капитане? — пита, разтапяйки се в усмивка. — Ще се наложи скоро да се разделим, нали не съжалявате?

— Защо пък скоро?

Не бива да възприемат Васьор като елементарно същество, той притежава изострената чувствителност на извратените, сякаш има антени. И моментално надушва накъде духа вятърът. Доказателството е, че не казва нищо, пребледнява и нервно кръстосва крака. Чака. Камий го гледа дълго, без да отрони дума. Като онези изпитания, при които губи този, който не издържи. Телефонът звъни. Арман става, вдига го, казва „ало“, слуша, казва „благодаря“, затваря, а Камий, без да изпуска Васьор от очи, изрича само:

— Съдията току-що е приел молбата ни да удължи задържането ви с двайсет и четири часа, господин Васьор.

— Искам да го видя този съдия!

— Уви, господин Васьор, уви, уви, уви! Съдия Видар съжалява, че не може да ви приеме, но служебната му натовареност не го позволява. Ще се наложи да посъжителстваме още малко, нали не съжалявате?

Васьор върти глава във всички посоки, прави демонстрации. Сдържа смеха си, ако съжалява, то е заради тях.

— И после какви ще ги вършите? — пита. — Не знам какво сте казали на съдията, за да се сдобие с това удължаване, и каква лъжа сте използвали, но дали сега, или след двайсет и четири часа, ще

бъдете принудени да ме пуснете. Вие сте... — търси думата — ... жалки.

Отвеждат го в килията. Почти не го разпитват повече. Биха могли да се постараят да го изтощят, Камий обаче смята, че е по-добре така. Минимум обслужване. Ще бъде най-ефикасно. Ала е трудно да не правиш нищо или горе-долу. Всеки се съсредоточава върху онова, което може. Представят си изхода, представят си как Васьор си облича сакото, затяга вратовръзката, мислят си за усмивката, която ще отправи към екипа, за думите, които ще намери и за които със сигурност вече мечтае.

Арман е открил двама нови стажанти, единия на втория етаж, другия на четвъртия. Ще зареди догоре с цигари и химикалки и това му отнема немалко време. Занимава го.

Към средата на сутринта започва странен кадрил. Камий се опитва да дръпне Луи настрана заради автопортрета, но нещата не се случват както е предвидено. На няколко пъти викат Луи навън и Камий усеща как между тях се настанява неловко чувство. Докато трака рапортите, току поглеждайки към стенния часовник, осъзнава, че стореното от Луи здравата усложнява техните отношения. Камий ще каже „благодаря“, ала какво от това? Ще му върне парите и после? В жеста на Луи той съзира проява на лек патернализъм. Колкото повече време минава, толкова по се засилва впечатлението му, че с тази история с картината Луи му дава урок.

Към три следобед най-сетне се озовават сами в кабинета. Камий не разсъждава, казва „благодаря“, първата дума, която му идва.

— Благодаря, Луи.

Трябва да добави още нещо, не е достатъчно.

— Това...

Но се възпира. По озадаченото изражение на Луи разбира мащаба на грешката си. Той няма нищо общо с автопортрета.

— „Благодаря“ за какво?

Камий импровизира:

— За всичко, Луи. За подкрепата ти... във всичко това.

Луи отвърща учуден „да“, нямат навика да си говорят такива неща. Камий се надяваше да каже нещо правдоподобно и току-що го направи, сам изненадан от неочакваното признание.

— Този случай е един вид завръщане за мен. Пък и не е много лесно да ме изтърпи човек, така че...

Присъствието на Луи, това загадъчно момче, което познава толкова добре и за което не знае нищо, внезапно го разчувства, даже повече, отколкото появата на картината.

Още веднъж довеждат Васьор за проверка на подробности.

Камий се качва при Льо Ген, кратко почукване и влиза. Дивизионният очаква някаква лоша новина и това се чете по лицето му. Камий веднага вдига високо длани, за да го успокои. Говорят си за случая. Всеки е сторил необходимото. Сега чакат. Камий загатва за търга с творбите на майка си.

— Колко? — пита Льо Ген зашеметен.

Камий повтаря цифрата, която намира за все по-абстрактна.

Льо Ген прави възхитена физиономия.

Камий не споменава за автопортрета. Имал е време да размисли и знае. Ще се обади на приятеля на майка си, който организира разпродажбата. Сигурно е припечелил нещичко и с тази картина му благодари. Проза. Камий чувства облекчение.

Той набира номера, оставя съобщение и се връща в кабинета си.

Часовете текат.

Камий е решил. Ще го направи в седем вечерта.

Моментът е настъпил. Часът е седем.

Васьор влиза в кабинета. Сяда с поглед, преднамерено втренчена в стенния часовник.

Много е уморен, почти не е спал през тези четирийсет и осем часа и това ужасно си личи.

— Вижте — казва Камий, — имаме съмнения относно смъртта на сестра ви. Извинете, на полусестра ви.

Васьор не реагира. Опитва се да разбере какво ли значи това. Умората неминуемо патинира нещата. Прави си разбор на въпроса и на онези, които логично се налагат като следствие от първия. И се успокоява. По отношение на смъртта на Алекс няма в какво да се упреква. Цялото му лице отговаря вместо него. Диша дълбоко, отпуска се, скръства ръце, нито една дума, само поглед към часовника и накрая, ами да, сменя темата и пита:

— Задържането изтича в осем, нали?

— Забелязвам, че смъртта на Алекс не ви трогва.

Васьор вдига очи към тавана, като че търси вдъхновение или сякаш на масата са го помолили да избере между два десерта. Истински отегчен, свива устни.

— Да, мъчно ми е — отвърща накрая. — Даже много. Знаете какво представлява семейството, изключително силни връзки. Но какво да направя... Това е проблемът на депресивните.

— Не ви говоря за смъртта ѝ, а за начина, по който е умряла.

Той разбира и кимва.

— Да, барбитуратите са ужасно нещо. Казваше, че има проблеми със съня и без тях не може да затвори очи.

Осъзнава преносното значение на израза в момента, в който го произнася, и макар да е изтощен, всички усещат, че едва се сдържа да не пусне някоя шегичка по въпроса за „затворените очи“. В крайна сметка избира прекомерно угрижен тон:

— Тези истории с медикаментите трябва да ги изясните по-добре, не смятате ли? Обърнете внимание, тя беше медицинска сестра и можеше да си доставя каквото си поиска. — Васьор внезапно се замисля. — Не знам барбитуратите каква смърт предизвикват, сигурно с доста... конвулсии, нали?

— Ако човекът не бъде вентилиран своевременно — казва Камий, — потъва в дълбока кома и губи защитните дихателни рефлексии. Повръща в дробовите си, задушаваше се и умира.

Васъор прави гримаса на отвращение. Пфу! Според него това е липса на достойнство.

Камий кимва в знак, че разбира. Като го гледа човек, да не беше лекото потрепване на пръстите му, би помислил, че споделя мнението на Васъор. Той опира глава на облегалката и си поема дъх.

— Да се върнем на влизането ви в хотела, ако нямате нищо против. Това е нощта на нейната смърт и е минало полунощ, нали така?

— Имате си свидетели, можете да питате тях.

— Точно това направихме.

— И?

— Дванайсет и дващсет.

— Дванайсет и дващсет да е, аз съм сговорчив човек.

Васъор се намества назад в стола. Честите му погледи към часовника са ясни послания.

— И тъй — подхваща отново Камий, — влизате след тях, това им се струва естествено. Случайност... Друг клиент, който се прибира по същото време. Свидетелите казват, че чакате асансьора. После не знаят нищо. Тяхната стая е на партера и ви изгубват от поглед. Значи, вие вземате асансьора.

— Не.

— Така ли? Обаче...

— Ами не, къде според вас да ида?

— Точно този въпрос си задаваме, господин Васъор. Къде всъщност отивате.

Той смръщва вежди.

— Вижте, Алекс ми се обаждат, моли ме да се срещнем, не ми казва защо и на всичкото отгоре не се появява! Отивам в хотела й, но без човек на рецепцията какво мога да сторя? Да почукам на всичките врати на двестата или колкото са там стаи, казвайки: извинете ме, търся сестра си ли?

— Полусестра си!

Васъор стисва челюсти, диша дълбоко, прави се, че не е чул.

— Така, чакам в колата си цял час, хотелът, откъдето ми е звъняла, е на двеста метра, всеки би постъпил като мен. Отидох, защото си мислех, че на рецепцията мога да открия някакъв списък, името ѝ някъде, на някакво табло, или откъде да знам какво! Но когато се озовах там, на рецепцията нямаше нищо. Всичко беше затворено. Стана ясно, че не мога да направя нищо, тъй че се прибрах у дома. Това е.

— С една дума, не сте разсъждавали.

— Точно така, не разсъждавах. Не достатъчно.

Камий е притеснен и поклаща глава наляво-надясно.

— И какво променя това? — пита Васьор засегнат. Обръща се към Луи и към Арман, сякаш търси подкрепата им. — А? Какво променя това?

Ченгетата не помръдват, само го гледат спокойно.

Тогава погледът му се вдига към часовника. Часът преваля. Той се успокоява. И се усмихва.

— На едно мнение сме — заключава самоуверено. — Не променя нищо. Само дето...

— Да?

— Само дето, ако я бях открил, всичко това нямаше да се случи. — Сплита връхчетата на пръстите си като човек, загрижен да прави добрини. — Мисля, че щях да я спася.

— Но уви, случило се е. И тя е мъртва.

Васьор разперва ръце, съдба. Усмивка.

Камий се съсредоточава.

— Господин Васьор — подема той бавно, — ще ви кажа направо, нашите експерти се съмняват в самоубийството на Алекс.

— Съмняват се?...

— Да.

Камий изчаква информацията да си проправи път.

— Смятаме, че сестра ви по-скоро е била убита и че убийството е замаскирано като самоубийство. Доста неумело при това, ако ви интересува моето мнение.

— Тази пък дивотия каква е?

Цялото му същество изразява учудване.

— Първо — казва Камий, — Алекс не е имала присъщото поведение на човек, който се кани да се самоубие.

— Поведение... — повтаря Васьор със смръщени вежди.

Сякаш тази дума не му е известна.

— Билетът за Цюрих, приготвянето на багажа, поръчването на такси, това все още не би било нищо, ала имаме и други причини да се съмняваме. Например главата ѝ е била блъскана в мивката на банята. Многократно. При аутопсията по черепа ѝ са установени травми, които свидетелстват за свирепостта на ударите. Според нас при нея е имало някой. Който я е удрял... много яростно.

— Но... кой?

— Ами, господин Васьор, за да бъда напълно честен, мислим, че сте вие.

— Какво?

Той се е изправил. И крещи.

— Съветвам ви да седнете.

Трябва му доста време, ала все пак сяда. На крайчеца на стола. Готов да се развихри отново.

— Става дума за сестра ви, господин Васьор, и разбирам до каква степен всичко това е болезнено за вас. Но ако не се боях, че ще нараня вашата чувствителност, навлизайки в технически подробности, бих казал, че хората, които се самоубиват, си избират начин. Хвърлят се през прозореца или си режат вените. Понякога се осакатяват, понякога гълтат хапчета. Ала рядко правят и двете.

— Какво общо имам аз с всичко това?

Вече не става дума за Алекс, долавя се по настойчивостта в гласа му. Поведението му се люшка между неверие и негодувание.

— Как така? — недоумява Камий.

— Ами да, какво ме засяга това?

Камий гледа Луи и Арман с безпомощния вид на човек, който не вярва, че ще го разберат, после пак се обръща към Васьор.

— Ами засяга ви заради отпечатъците.

— Отпечатъци ли, какви отпечатъци? А, как...

Прекъсва го телефонен звън, но той не спира. Докато Камий вдига и отговаря, пита Арман и Луи:

— А? Какви отпечатъци?

Луи прави физиономия, сякаш също нищо не проумява и се чуди. Арман пък е другаде. Съсредоточено обезкостява три фаса върху бял лист, за да сглоби една нова цигара, и дори не го поглежда.

Тогава Васьор се обръща към Камий, който, все така на телефона, със зареян през прозореца поглед слуша вгълбено своя събеседник. Васьор като че пие мълчанието му и мигът изглежда безкраен. Накрая Камий затваря и вдига поглед към него: докъде бяхме стигнали?

— Какви отпечатъци? — пита отново Васьор.

— А, да... Първо отпечатъците на Алекс — казва Камий.

Васьор подскача.

— Е, какво отпечатъците на Алекс?

Вярно, че посланията на Камий невинно са лесни за разбиране.

— В нейната стая — разсъждава Васьор — нейните отпечатъци са нещо нормално, или не?

И се изсмива прекалено силно. Камий пляска с ръце, напълно съгласен с тази забележка.

— Именно — потвърждава той и спира да ръкопляска. — А почти няма такива!

Васьор усеща, че му се е появил някакъв проблем, ала не му е съвсем ясно какъв.

Камий възприема милозлив тон и му се притичва на помощ:

— Намираме твърде малко отпечатъци на Алекс в стаята й, разбирате ли? Според нас някой е искал да изтрие собствените си следи, а заедно с това е изтрил и много от тези на Алекс. Не всичките, но все пак... Някои са доста красноречиви. Тези на дръжката на вратата примерно. Дръжката, която би трябвало да е използвал онзи, който евентуално е влязъл при Алекс...

Васьор запаметява и не знае на кой бог да се моли.

— Е, господин Васьор, човек, който се самоубива, не трие собствените си отпечатъци, това е безсмислено!

Образи и думи се блъскат, Васьор преглъща слюнката си.

— Затова — заявява Камий — мислим, че е имало някой в стаята на Алекс в момента на смъртта й.

Камий оставя време на Васьор да смели информацията, но като гледа изражението му, ще му трябва повече.

Камий става назидателен.

— По отношение на отпечатъците, бутилката с уиски също поражда много въпроси. Алекс е изгълтала към половин литър. Алкохолът мощно подсилва въздействието на барбитуратите и това е

почти сигурна смърт. Е да, обаче бутилката е била грижливо избърсана (открихме по нея нишки от тениска, захвърлена на креслото). Още по-странно е, че отпечатъците на Алекс, които все пак са останали, са буквално смачкани, сякаш някой е хванал ръката ѝ и със сила я е долепил до бутилката. По всяка вероятност постмортем. За да ни накара да смятаме, че тя я е държала сама. Какво ще кажете?

— Ама... Нищо не казвам, какво мога да знам аз!

— О, напротив! — възкликва Камий с оскърбен тон. — Би трябвало да знаете, господин Васьор, тъй като сте били там!

— Няма такова нещо! Не съм бил в стаята ѝ! Вече ви обясних, прибрах се у дома!

Камий стъкмява съвсем кратък миг мълчание. И доколкото ръстът му го позволява, се надвесва над Васьор.

— Щом не сте били там — пита той със спокоен глас, — как ще коментирате това, че открихме ваши отпечатъци в стаята на Алекс, господин Васьор?

Васьор направо застива. Камий се отдръпва със стола си.

— Именно понеже открихме ваши отпечатъци в стаята, където е настъпила смъртта ѝ, смятаме, че сте убили Алекс.

У Васьор един звук спира някъде между стомаха и гърлото като плаваща запетая.

— Не е възможно! Не съм влизал в тази стая. Отпечатъците ми... И къде по-точно?

— По тубичката с барбитурати, които са послужили за убийството на сестра ви. Сигурно сте пропуснали да ги изтриете. Навярно от вълнение.

Главата му се клати като на петел, а думите напират. Внезапно започва да крещи:

— Знам! Видях тази туба! Розовите хапчета! Пипнах я! С Алекс!

Посланието е доста объркано. Камий смръщва вежди. Васьор преглъща, мъчи се да изложи нещата спокойно, ала напрежението и страхът му пречат. Затваря очи, стиска юмруци, поема голяма глътка въздух, съсредоточава се, доколкото може. Камий го насърчава и прави жест с глава, сякаш иска да му помогне да се изрази.

— Когато се видяхме с Алекс...

— Да?

— ... последния път...

— Кога по-точно?

— Вече не знам, поне преди три седмици, може би и месец.

— Добре.

— Тя извади тази туба!

— Аха! И къде беше това?

— В едно кафене до моята работа. „Модерн“.

— Много добре, обяснете ни, господин Васьор.

Той издишва. Най-сетне се е отворила пролука! Сега ще потръгне. Той ще обясни, съвсем просто е, и ще им се наложи да се съгласят. Тази история с лекарството е толкова глупава. Не може върху нея да се строи обвинение. Опитва се да не избързва, но гърлото му е свито. Произнася отчетливо всяка дума:

— Приблизително преди месец. Алекс пожела да се видим.

— Пари ли искаше?

— Не.

— А какво?

Васьор не знае. Всъщност не му казала, срещата им приключила бързо. Алекс си поръчала кафе, а той бира. И в този момент тя извадила тубата с лекарството. Васьор я попитал какво е това, да, признава си, че бил малко раздразнен.

— Като я гледах да се тъпче с тези гадости...

— Разбира се, притеснявали сте се за здравето на сестра си...

Той се прави, че не схваща намека, старее се, иска да се измъкне.

— Взех тубата, взех я в ръка! Затова върху нея има мои отпечатъци!

Странното е, че полицаите не изглеждат убедени. Изчакват, като че залепени за устните му, сякаш трябва да последва продължение, сякаш не бе казал всичко.

— За какво лекарство ставаше дума, господин Васьор?

— Не погледнах името! Отворих тубата, видях розови хапчета, попитах я какво е и толкова.

Внезапно отпускане у тримата полицаи. Изведнъж случаят добива нова светлина.

— Ясно — казва Камий, — сега разбирам. Не е същата туба. Алекс е нагълтала сини хапчета. Няма нищо общо.

— И какво променя това?

— Че несъмнено не е същата туба.

Васьор отново е превъзбуден. Следва яростно: „не, не, не!“, с показалец във въздуха, думите се изливат.

— Няма да издържи тая работа, няма да издържи!

Камий се изправя.

— Да преговорим, искате ли?

Брой на пръсти.

— Разполагате с мощен мотив. Алекс ви е шантажирала, вече ви е била измъкнала двайсет хиляди евро и вероятно се е канела да ви иска още, за да може да се оправи в чужбина. Разполагате с много лошо алиби, лъжете жена си за естеството на обаждането, което получавате. Твърдите, че сте чакали на място, където никой не ви е видял. След това си признавате, че сте отишли при Алекс в хотела ѝ, пък и имаме двама свидетели, които го потвърждават.

Камий оставя Васьор да осъзнае широтата на проблема, който се очертава.

— Това не са доказателства!

— Но са мотив, липса на алиби и присъствието ви на местопрестъплението. Ако добавим, че Алекс е свирепо удряна по главата, изтритите отпечатъци и наличните ваши... Започва да става много...

— Не, не, не, не, няма да е достатъчно!

Ала колкото и енергично да размахва пръст, дълбоко в тази демонстративна увереност се долавя въпрос. Вероятно затова Камий добавя:

— Открихме и ваша ДНК, господин Васьор.

Вцепенението е пълно.

— Косъм, намерен на пода до леглото на Алекс. Опитали сте се да заличите следите, само че не сте свършили домакинската работа съвсем прецизно.

Камий се изправя и се заковава пред него.

— А сега, господин Васьор, смятате ли, че при наличието на вашата ДНК вече ще бъде достатъчно?

До този момент Васьор е реагирал много бурно. По такъв начин формулирано от комисар Верховен, обвинението би трябвало да го накара да подскочи. Ала не. Полицаяте се споглеждат, без да знаят какво поведение да възприемат, понеже Васьор е потопен в дълбоко размишление и сякаш не е тук, като че отсъства от разпита. Сложил е

лакти на коленете, а широко разтворените длани се събират в конвулсивно движение, все едно ръкопляска с върха на пръстите. Погледът му трескаво шари по пода. Нервно потропва с крак. Чак да се разтревожи човек за умственото му здраве, но внезапно става, втрещва се в Камий и преустановява всяко движение.

— Нарочно го е направила... — Сякаш наистина си говори сам. Ала всъщност се обръща към полицаите: — Организирана е всичко, за да ми лепне това на гърба... Не е ли така?

Върнал се е на земята. Гласът му трепери от вълнение. Нормално, полицаите би трябвало да се покажат изненадани от подобна хипотеза, обаче не. Луи педантично подрежда досието. Арман грижливо си чисти ноктите с половин кламер. Единствено Камий все още участва в разговора, ала не се решава да се обади, седи, кръстосал разтворени длани на бюрото, и изчаква.

— Зашлевих Алекс... — казва Васьор.

Безцветен глас, гледа Камий, а като че говори на себе си.

— В кафенето. Когато видях лекарството се вбесих. Тя искаше да ме успокои и прокара ръка през косата ми, но пръстенът ѝ се закачи... Като я дръпна, ме заболя. Бяха се отскубнали няколко косъма. Беше машинално, зашлевих я. Космите ми...

Васьор излиза от вцепенението.

— От самото начало е организирана всичко, не съм ли прав?

Търси помощ в погледите. Ала не открива нито капка. Арман, Луи и Камий просто го гледат.

— Знаете, че е постановка, нали? Чисто и просто една манипулация, знаете го! Тази история с билета за Цюрих, купуването на чантата, таксито, което е поръчала... Всичко е, за да ви накара да мислите, че се е канела да избяга. Че не е имала намерение да се самоубива! Определя ми среща на място, където никой няма да ме види, удря си главата в мивката, изтрива отпечатъците, оставя тубата с лекарството с моите отпечатъци, слага мой косъм на пода...

— Боя се, че това трудно може да бъде доказано. За нас вие сте били там, трябвало е да се отървете от Алекс, удряли сте я, принудили сте я да погълне алкохол, а после барбитурати, и вашите отпечатъци и ДНК потвърждават тезата ни.

Камий се изправя.

— Имам една добра и една лоша новина. Добрата е, че задържането е отменено. Лошата е, че сте арестуван за убийство.

Камий се усмихва. Васьор, грохнал на стола си, все пак вдига глава.

— Не съм аз! Знаете, че е тя, нали? Знаете го! — И се обръща лично към Камий: — Прекрасно знаете, че не съм аз!

Той продължава да се усмихва.

— Покажете, че не сте враг на черния хумор, господин Васьор, затова ще си позволя малка закачка. Бих казал, че този път Алекс ви го начука.

В другия край на кабинета Арман, който тъкмо е нагласил ръчно направената цигара зад ухото си, най-сетне се е изправил и е отишъл до вратата, влизат двама униформени полицаи. Камий завършва протичко, видимо отегчен:

— Съжалявам, че ви задържахме толкова дълго, господин Васьор. Знаем, че два дни, това е твърде много. Но тестовете и сравняването на ДНК... В последно време лабораторията е претрупана с работа. В този момент два дни са почти минимумът.

Именно цигарата на Арман предизвиква онова прищракване, дявол знае защо, необяснима работа. Вероятно заради немотията, лъхаща от цигара, стъкмена от фасове. Камий е така разтърсен от откритието, че марширува на място. Нито за миг не го обзема съмнение, това също не може да се обясни, убеден е и толкоз.

Луи върви по коридора, а след него Арман, с вечно приведени рамене и провлачена крачка, с подпетените си чисти, но стари, овехтели обувки.

Камий влиза припряно в кабинета си и пише чек за осемнайсет хиляди евро. Целият се е разтреперил. После си събира документите и отново тръгва по коридора с бързи стъпки. Силно се вълнува, по-късно ще мисли за чувствата, от които е изтъкано това вълнение.

Ето го почти веднага в кабинета на колегата му. Поставя чека пред него.

— Много мило, Арман, достави ми наистина голямо удоволствие.

Арман окръгля устни, чак изтървава дървената клечка за зъби, която смуче, и поглежда чека.

— А, не, Камий — казва, леко обиден. — Подаръкът си е подарък.

Камий се усмихва. Кимва. Пристъпва от крак на крак. Рови из чантата си, намира снимката на автопортрета и му я подава. Арман я грабва.

— О, много мило, Камий. Наистина мило!
Той е искрено доволен.

Льо Ген е застанал две стъпала по-долу от Камий. Отново е студено, късно е, сякаш по-рано дошла зимна нощ.

— Добре, господа... — казва съдия-следователят и протяга ръка на дивизионния.

След това слиза едно стъпало и подава ръка на Камий.

— Комисар Верховен...

Камий му стисва ръката.

— Господин Васьор ще говори за машинация, господин съдия. Заканва се, че „ще изиска истината“.

— Да, и аз така подочух — отвърща съдията.

За миг изглежда вгълбен в тази мисъл, после се размърдва:

— Е, истината, истината... Кой може да каже кое е истина и кое не е, комисар Верховен? Най-важното за нас не е истината, а справедливостта, нали така?

Камий се усмихва и кимва.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.